

Ai Mới Là Siêu Quậy

Contents

Ai Mới Là Siêu Quậy	1
1. Chương 1: Power	2
2. Chương 2: Đụng Độ	5
3. Chương 3: Khởi Đầu Rắc Rối	8
4. Chương 4: Tracy - Là Ai ???	11
5. Chương 5: Bùng Nổ	14
6. Chương 6: Bắt Đầu	17
7. Chương 7: Chớm Nở	21
8. Chương 8: Cuộc Đi Chơi Không Thành	24
9. Chương 9: Bạn Bè	27
10. Chương 10: Hiểu Lầm	35
11. Chương 11: Biến Mất	41
12. Chương 12: Trùng Hợp Hay Ngẫu Nhiên	46
13. Chương 13: Tổ Tình Không Thành	54
14. Chương 14: Tình Yêu Là Thế Nào ???	62
15. Chương 15: Hiểu Nhau	75
16. Chương 16: Bất Ngờ	91
17. Chương 17: Tai Nạn Và Kỳ Tích	97
18. Chương 18	103
19. Chương 19: Câu Chuyện Xưa	106
20. Chương 20: Nguy Hiểm Cận Kề	110
21. Chương 21: Bày Trò	114
22. Chương 22: Trở Về Hàn	119
23. Chương 23: Thực Hiện Kế Hoạch	122
24. Chương 24: Cô Dâu Mất Tích	127
25. Chương 25: Đoạn Kết	129

Ai Mới Là Siêu Quậy

Giới thiệu

Truyện thu hút bạn đọc ở những tình tiết đầy tính giải trí, vui nhộn có, hài hước cũng có đủ. Nếu đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-moi-la-sieu-quay>

1. Chương 1: Power

Tại Việt Nam, giữa mảnh đất Sài Gòn phồn hoa, biệt thự Ngọc Băng vào 3h sáng:

-Ông chủ, ông chủ, không xong rồi, không xong rồi!!! Giọng nói hốt hoảng vang lên phá tan bầu không khí yên lặng bên trong căn biệt thự. Một ông quản gia già khoảng trên 60 "chạy thở không ra hơi" vào nhà la lớn.

-Lại gì nữa, bắt được nó chưa?

-Dạ tiểu thư đã... đã... Ông quản gia giọng run run không dám nói hết câu, mắt liếc về phía người phụ nữ bên cạnh ông chủ cầu cứu.

-Ông à, chuyện này cũng là thường thôi, con gái chúng ta tài giỏi như vậy làm sao bọn họ bắt được, đúng không? Hử. Một người phụ nữ trung niên cất giọng nói "ôn hòa" nhất có thể để "hạ nhiệt" cho "không khí".

-Bà cứ bình nó, tại có người mẹ như bà nên nó mới hư đó. Giọng của người đàn ông lúc này đã dịu dàng đi phần nào.

-Ý ông là sao hả? Bà Triệu trợn mắt, phòng mang trợn má chuẩn bị "đấu khẩu" thì lại có một giọng "tắt tả" chen ngang vào

-Ông chủ, bà chủ, tiểu thư đã về. Lần này lại là giọng nói của một người phụ nữ cũng xen lẫn hốt hoảng chạy vào mà quên nhìn vào không khí căng thẳng của căn nhà.

-Bà muốn bị đuổi việc hay sao mà lại tỏ thái độ như vậy hả? -Tứ quản gia này giờ không biết phải làm sao để lấy công chuộc tội thì bà này chạy vào nên liền ra oai "thể hiện".

-Im đi, ông mới đáng bị đuổi á, bộ ông thấy tôi được tiểu thư chiều cổ nên ghen tị hả. -Bà này cũng không vừa đáp lại liền.

-Bà đừng ý là bà "zú" nuôi tiểu thư từ nhỏ tới lớn mà lên mặt ngen.

-Ông á.

-Bà á.

-Ông á

-Bà á.

...

-Ngày mai 2 người "cuốn gói" khỏi đây cho tôi, gặp là cứ cãi nhau như nước với lửa. Triệu lão gia này giờ không biết đầu đuôi tai nheo ra sao hết tức giận chen vào kết thúc điệp khúc "á" của 2 ông bà.

-Ồ,ông chủ.-Hai người cùng đồng thanh la lớn tỏ vẻ “ngạc nhiên” nhưng chuyện 2 người cãi nhau xảy ra như cơm bữa và kết thúc là “năn nỉ ” ông chủ.

-Ông chủ à-Hai người lại đồng thanh đáp.

-Thôi thôi được rồi,hồi nãy ai nói cô chủ đã zìa-Bà Triệu lại bắt đầu “chấm dứt” thêm cái điệp khúc nghe mà muốn nổi da gà kia.

-Ồ đúng.NÓ ĐÂU RỒI !Ông Triệu bây giờ mới nhớ ra,tức giận la lớn.

-Dạ cô chủ leo tường nhảy lên phòng rồi ạ-Bà “zú” thản nhiên nói như đây là chuyện bình thường mà không biết gương mặt của ông chủ đang “biến sắc”.

.....15 phút sau.....

-Bây giờ con muốn gì nữa đây hả,sao con cứ làm ba mẹ lo lắng hoài vậy-Ông Triệu cất giọng nói chứa đầy uy quyền và nghiêm nghị nhìn cô con gái mà ông xem là “bảo bối”.

-Thôi đi ông xã,con gái lớn rồi cứ để nó thoải mái.Bà Triệu nãy giờ nghe ông giáo huấn con gái mà muốn đau cả đầu (tg:cụ thể là 150 câu trong vòng 5 phút đấy mà.hehe).

-Bà cứ chiều hư con gái.

-Bộ ông không chiều nó hả?

Blu...bla...bla...blu,2 người cứ tranh cãi cho đến khi nhìn lại cô con gái yêu thì thấy...

-Triệu Lý Ngọc Băng,2 người cùng la lớn kéo “ai đó” ra khỏi giấc mộng,có lẽ ngày mai họ sẽ chi ra một số tiền lớn để cho người làm đi khám tai.mũi ,họng.

-A,papa,mama,con chỉ nhắm mắt có chút xíu thôi mà làm gì 2 người đã vặn volume to vậy rồi nếu con ngủ thiếp chắc phải đi bệnh viện luôn quá-Ngọc Băng mắt lơ đãng ,giọng nói vẫn còn ngái ngủ chu đôi môi lên nói rồi lại đưa tay lên dụi dụi mắt(tg:chị này xạo quá).

Trước mặt cô bây giờ là Triệu lão gia và Triệu phu nhân,2 người đang trong tình trạng cứng họng vì họ quá thương con gái không nỡ la mắng cô.

-Con đi đâu mà giờ mới về-Triệu lão gia ôn nhu nhìn con gái nói rồi cầm tách trà lên uống để “hạ hỏa”

-Bar SHINLY...

Phụt..Ngậm trà từ trong miệng của ông chưa kịp nuốt đã phun ra văng đầy nhà.

-Con...tới đó..Ông Triệu giương như còn chưa tin vào tai mình

-Đúng.Ngọc Băng thản nhiên đáp

-Con..con đúng là..HỪ..con hư tại mẹ mà.Nếu ngày xưa tôi không lấy bà thì giờ đâu cần phải đau đầu thế này..

-Ông nói cái gì?Ừ,đúng rồi,1 hoyboy nổi tiếng trong trường mà lại mê tí 1 con nhóc nổi tiếng là siêu quậy trong trường,rồi...

Lại nữa,2 người lại bắt đầu kể “tiểu sử” của nhau, thật ra lúc xưa mẹ tôi là 1 tiểu thư ham quây lười học nhưng có lẽ do có nhan sắc mặn mà nên đã hút được hồn không ít chàng trai ,trong đó có ba,cũng nhờ vậy mà ta có đồng minh,mẹ luôn luôn bao che cho tôi sau những chuyến toai trốn nhà đi chơi đêm.hehe

-Papa,mama,con đi ngủ đây,2 người cũng vào ngủ đi nếu không “nhà sập” bây giờ.

Oáp.-Nhọc Băng uể oải ngồi dậy nhưng lại cảm thấy lạnh sống lưng như sắp gặp đại họa.

-Đúng lại.Ngồi xuống.

-Dạ,-Ngọc Băng nhanh chóng làm theo đưa tay chống cằm đưa đôi mắt long lkanh ngây thơ chờ đợi.

-Con lại vừa mới bị đuổi học đúng không-Giọng nói của ông Triệu gần lên không có vẻ gì là tức giận.

-Hìhì,thì con chỉ không đi học có mấy bữa thôi mà,cho nên...-Ngọc Băng đáp.”Cũng may là mình đã nghĩ sẵn lí do”

-Nếu vậy thì ba sẽ chuyển trường cho con.

-Hả lại chuyển nữa sao-Ngọc Băng la lên.

-Ta tưởng con chai rồi chứ-(tg:ý nói là quen rồi)

-Chai gì chứ,vậy lúc nào thì con đi học?

-Lúc nào đi ta sẽ báo cho con.

-Zậy con học trường nào.Oáp_Ngọc Băng vừa nói vừa ngáp như không có chuyện gì xảy ra.

-POWER-2 vợ chồng cùng đồng thanh trả lời.

-Ặc,hả cái trường đó hả,đó đâu phải là trường của Việt Nam.Thôi,con không học đâu con muốn học ở trường L.Q cơ.

-Không được,con mà học ở đó thì cái trường đó loạn mất,không bàn cãi gì hết,POWER là POWER.

-OK.Để mà xem rồi con sẽ phá huỷ cái trường đó luôn-Gật đầu cá “rụp” liền.

-Được thôi.Nếu con bị đuổi học thì sẽ bị cắt lương trong vòng 1 năm.

-Papa,mama...

-.....

Blu...Bla,tối sáng

Tại Hàn Quốc(nói = tiếng Hàn nha)

RẦM

-Không bao giờ,cô ta mà xứng với con sao?

-Ôi! Con trai cưng của mẹ.Mẹ thấy cô ta cũng không tệ lắm mà- Bà Choi hạ giọng năn nỉ cậu con trai cưng.

-Không tệ lắm.Mẹ nói nghe đơn giản quá.HỪ.

-Thôi đủ rồi đấy,con ăn nói với mẹ thế sao?-Ông Choi tức giận lên tiếng

-Thôi đi, con nói rồi đấy,con sẽ không cưới cô ta đâu-Han Yu tức giận đứng dậy bỏ lên phòng ,chân dậm rầm rầm thể hiện “tâm trạng” mà không biết ở dưới 2 ông bà đang “thủ thủ ” bàn chuyện.

-Bà nữa,bày ra cái chuyện này làm gì,mà chọn ai không chọn lại chọn ngay con bé đó làm chi-Ông Choi vẻ mặt “ng nghiêm trọng” nói.

-Bà Goo là bạn thân của em lâu rồi mà hồi xưa tụi em đã hứa với nhau là sẽ làm xui gia rồi,bây giờ làm sao thất hứa được .

-Giỏi nhỉ,chẳng coi tôi ra gì cả.Hừ.-Ông Choi nói

-Thôi mà,ông giúp tôi năn nỉ nó đi, nha

-Hừ bây giờ chỉ còn 1 cách-Ông Choi cố tình hạ giọng xuống để làm “giá”.

-Cách gì.Trời ơi ông xã nói tui nghe đi.

-Hừ.Ngọt nhỉ.Con bé học trường nào?

-Ồ,hình như là POWER.

-Nếu vậy thì.....

Trong khi đó tại sân bay SE-UN,mọi ánh mắt đổ dồn về 1 phía,trên máy bay 1 cô gái “xinh đẹp” bước xuống làm cho “không gian” hơi yên tĩnh (tg:xinh đẹp cỡ nào thì tác giả sẽ giới thiệu sau).

-POWER,Cảnh Ngọc Linh đến rồi.YEAR!-không chú ý nên mới zậy đó.

Nói xong cô cũng xách va li chạy ra trước cổng sân bay vọt vào chiếc Aston Martin Rapide đậu sẵn ở đó vọt đi mất (tg:Ồ lại lỡ người ta tưởng đẹp mà không thì sao.keke)

2. Chương 2: Đụng Độ

Vào ngày 1/8,tại trường POWER,dãy 5 tầng...

Cộc cộc,1 tiếng,2 tiếng, tiếng giày vang lên kèm theo...

-Hộc..hộc..hộc,hơ hơ, trường giàu thế này mà bị kẹt thang máy ,trời ơi chắc chết mất – Ngọc Băng vừa chạy vừa than.số là sáng nay cô dậy trễ nên chạy 1 mạch tới trường định đi thang máy nhưng ...bị kẹt nên đành phải ..leo cầu thang đến tầng 5 tập thể dục..

Bình...rầm -2 người đụng vào nhau...

-Con nào , thằng nào không có mắt vậy hả???-Ngọc băng hét lên

-oh my god,ai vậy –cô gái còn lại hiện đang từ từ bò dậy la lớn..

Rồi 2 người cùng ngẩng lên

-Yumi

-Windy

Rồi 2 người cùng hét lên bất ngờ

-Cậu,cậu là Yumi mà, sao cậu không về nước-Ngọc Băng vui mừng ôm cô bạn nói bằng giọng nấc nghẹn.

-Bộ cậu tưởng tớ muốn sao ,papa bắt tớ về hàn học đây nè, còn Việt Nam thì...-Yumi nói ngập ngừng ,mắt nhìn ra xa xăm như muốn quên đi điều gì đó.

-A, tớ xin lỗi ,tớ không cố ý nói...-Ngọc băng chưa nói hết câu thì đã bị ngắt lời..

-Thôi ,tớ biết mà,à ,cậu sao lại ở đây, chẳng lẽ..-Yumi

-Hả,đúng rồi,tớ đi tìm lớp-Ngọc Băng đáp (tg: IQ à sao hiểu vấn đề chậm thế)

-Cậu học ở đây ư,tớ cũng học ở đây,,tớ học 10A còn cậu-Yumi vui mừng hét lên

-A,hình như tớ cũng thế...

-Woa!YEAR! Siêu quậy tái ngộ rồi- Cả 2 người ôm nhau mừng rỡ

-Tớ còn đang lo không có đồng minh bây giờ thì tốt rồi-Ngọc băng

-Haha,tớ cũng vậy...

1s,2s,3s..

-Í,trễ học rồi,ta vào lớp thôi-Windy(Ngọc băng) nhanh chóng kéo Yumi đi kiểm lớp(tg:sao không đứng buồn đưa nữa đi)

Trước cửa phòng lớp 10a-Rầm ...cánh cửa được xô ra ,rồi 2 bóng người nhanh chóng bước vào

Windy xuất hiện trong hình ảnh là 1 cô gái phá cách, mặc 1 chiếc áo phong màu trắng in rõ 1 chiếc hình đầu lâu bị ở trước bụng,mặc chiếc quần jeans bạc màu rách ở đùi, chân đeo đôi boots àu bạc ,tóc được nhuộm màu tím nâu,tai đeo bông tai vòng bị,làn môi được sơn bóng tự nhiên thu hút ánh mắt của mọi người

Yumi xuất hiện như là 1 thiên thần quyến rũ trên người khoác nhẹ 1 chiếc áo sơ mi trắng mỏng, mặc chiếc quần cụt ,ngắn, chân mang boots đen làm nổi bật làn da trắng mịn của cô, tóc uốn thả tự do bồng bềnh dưới lưng, nhuộm vàng mắt đeo kính áp tròng mẫu xanh trông rất tây

-Ồh, hoành tráng nhỉ, đi trễ mà còn cười nói ầm ĩ ngoài hành lang làm tôi mới bị ông hiệu trưởng “giáo huấn” cho 1 trận qua điện thoại rồi, chút nữa 2 em theo tôi lên bang giám hiệu....-Giọng bà cô giáo cất lên đầy uy quyền trong tay còn đang cầm cây thước nhịp nhịp vào tay, mặt đen xì..

“trời ở Hàn quốc mà cũng có mấy dự này nữa sao trời, ngày đầu tiên mà được đi uống trà với bà cô này rồi..khổ thiệt” đây là ý nghĩ của Windy hiện giờ, trán của cô đã hơi nhũn lại.

-2 em lên đây đứng cho tôi-Vừa nói bà giáo vừa chỉ tay lên bục giảng trên bâng.

-Why? Yumi không tỏ vẻ gì là sợ hãi cười mỉm hỏi..

-Cô tên gì?-Windy khoanh tay lại nhẹ nhàng hỏi

-2 em nói cái gì, ý 2 em là..-Bà giáo không hiểu mô tê gì hết nghĩ “chẳng lẽ 2 đứa này là con nhà có thể lực lớn sao,tự nhiên lại đi hỏi tên mình” bà giáo tuy ngoài giọng thì vẫn thể hiện uy thế nhưng trong lòng thì đã hơi sợ.

-Hôm nay cô chính thức bị đuổi việc-Lại thêm 1 giọng nữ vang lên tràn đầy sự tự tin ,phát ra đằng sau Yumi và Windy,2 cô và bà giáo cùng quay người lại.

Trước mặt họ bây giờ là 1 cô gái xa lạ,gương mặt trái xoan,thân hình bầu bĩnh trong rất dễ thương chỉ có đều thân hình không được cân đối cho lắm(chắc mọi người cũng biết là ai rồi),trên người mặc chiếc váy xòe,màu hồng nhẹ nhàng,chân đeo hài búp bê,trông rất teen nhưng...

Trong khi đó bà giáo tròn xoe mắt nhìn ba đứa học sinh đang đứng trước mắt, mặt tái mét không còn chút máu(tg:hiểu lầm rồi cô giáo ơi)

-Woa bạn thật anh hùng nha, dám đuổi cô giáo luôn-Windy cười tươi chạy tới bên cô gái mới tới khen ngợi.

-Very good, bạn rất dễ thương-Yumi khen ngợi rồi cũng chạy đến bên cô gái mới tới.

-Ồ ,tớ tưởng 2 cậu định đuổi bà cô này nên tớ nói giùm thôi mà ,hihi- Cô gái vừa nói vừa cười

Xiu, RẦM ,bà cô nghe xong shock quá, bó tay với 3 đứa này, xiu luôn

-Ồ,hahaha..haha-windy và yumi ôm bụng cười

-Ừa có vấn đề gì sao??Cô gái ngạc nhiên

Sau 1 phút ổn định tinh thần thì 2 người cũng dừng cười

-Thật ra là...hihi...tụi tớ chỉ định hỏi tên bà cô để có gì nếu bị bắt đứng phạt ngoài cửa thì còn tiện...nói xấu thôi chứ tụi tớ tôn trọng đạo với thầy cô lắm...hihi – Windy giải thích(tg:ừ..tôn trọng đạo mà nói xấu thầy cô..bó tay)

Và ...

2 phút sau..

RẦm..rẦm.1 đám vệ sĩ mặc vest đen chạy vào, cúi đầu:

-Xin chào tiểu thư – Tên đi đầu,kính cẩn cúi chào rồi nói.

-Ai bảo mấy chú tới đây làm gì, không có chuyện gì đâu , lui đi

Vừa nói xong cô vừa quay lại thì thấy có 2 cô gái đang đứng bất động nhìn mình, nhăn nhăn nói:

-Tớ là Goo Ha Ra, con gái của hiệu trưởng , vậy các bạn tên gì???- Ha Ra nhẹ nhàng nói thất tỉnh 2 cô bạn,Windy là người hoàn hồn nhanh nhất.

-Tớ là Triệu Lý Ngọc Băng, tên tiếng anh là windy

-My name's Cảnh Ngọc Linh, tên tiếng anh là Yumi.

-Tên của mấy bạn rất hay, vậy ta làm quen được chứ, hay là các bạn chê tớ hông xứng – Ha Ra buồn bã cúi đầu

-Ồh, không, bạn hiểu lầm rồi,tớ rất vui khi được làm quen với bạn- Windy gật đầu miệng cười to hết cỡ.

-Tớ cũng thế, hi, nhưng bà cô này thì sao- Yumi đưa tay chỉ bà cô đang nằm dưới sàn.

-Xiu nữa sẽ có người vào thay- Ha Ra bình tĩnh trả lời, dường như cô còn muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Bộp..Bộp ,tiếng vỗ tay vang lên từ dưới lớp

HẢ- Windy và Yumi cùng kinh hãi hét lên, hiện tại trong lớp chỉ có ba cái bàn, sáu cái ghế và ngoài ra điều làm họ bất ngờ nhất chính là 3 mĩ nam đang ngồi chống cằm nhìn họ

Ặc, mắt hình tượng của mấy chị quá.

-À, Windy và Yumi hôm qua không đi báo danh nhận lớp nên không biết, ở đây mỗi lớp chỉ có 6 học sinh thôi.- ha Ra mỉm cười giải thích

-oh my god – Yumi lắc đầu ,ngạc nhiên tột độ

-Chắc chắc- Windy không nói gì chỉ tặc lưỡi rồi khoanh tay suy nghĩ cho “tương lai tươi sáng” sau này

-Để tôi giới thiệu-Ha Ra bước tới từng bạn một.

-Đây là Ken, hình như tên thật là cái gì...Thiên thì phải-Ha Ra đưa tay gãi gãi đầu tỏ vẻ..nhớ gì chút liền ra nhìn mọi người.

-Hạn Kỳ Thiên, tên ta đẹp thế mà cũng không nhớ nữa đúng là...-Ken ngáp ngừng.Hiện tại Ken đang chống cằm lên bàn ngắm từng người 1(tg:bt nha), tai đeo bông có đính kim cương, đầu nhuộm đỏ rực, miệng cười sáng lạn

-Hứ- Ha RA lườm Ken 1 cái tóe lửa rồi lại đi xuống bàn dưới

-Còn đây là Han Yu

Hiện tại Han Yu tay cầm cuốn manga, miệng nhai chewingum, thỉnh thoảng cười nhẹ ,không thèm nhìn họ nữa con mắt.

-Đây là Devil- Tên này thì đang đưa chân gác lên bàn, nghe tai phone, khoanh tay,lưng tựa vào ghế mắt khép hờ, tạo ra nét lãng tử...trông kute cực nhưng mấy chị nhà ta miễn dịch trai đẹp lâu rồi.hihi

=>Tiếng vỗ tay hồi nãy thủ phạm làKen rồi

-Hello,nice to meet you-Yumi thân the iện dơ tay lên chào ,nhưng không có ai đáp lại, làm cô nàng lửa giận phùng phùng, từ trước tới nay cô luôn là tâm điểm của sự chú ý thế mà bây giờ lại nhận được sự thờ ơ, cô đâu biết rằng mấy anh nhà ta cũng miễn dịch với gái đẹp rồi (tg:hình như không phải vậy)

-Này , thùng phi di động con nhỏ điên đó tên gì ??- Ken vừa nghe Yumi nói liền lập tức đứng dậy hỏi Ha Ra(tg: Ken nhà ta rất ghét tiếng anh nên khi nghe Yumi nói liền như vậy đó)

Vèo..rầm..bốp

Kết quả là , Ken ăn 2 cú đấm vào đầu của Ha Ra, 1 cái iphone được quăng từ xa của Yumi

-Á,ê, hai con điên kia, ta chưa làm gì tụi mi nha- Ken tức giận ôm đầu, quát

-Hết thùng phi di động rồi lại tới con điên ...KEN ...mi chán sống rồi- Ha RA tức muốn xì khói la lên làm Ken phải “hồn tung tăng trên mây”

-Chứ bộ không đúng hả??Heo mập – Ken nhanh chóng trả lời nhưng..

Cốp..bụp..

-A, Á- 1 tiếng la thanh thúy vang lên ngay trong lớp học và chuyện là như thế này: Ken đang đứng khoanh tay, tai bên phải thì bị Yumi kéo, tai bên trái thì bị Ha Ra kéo, chính giữa là 1 con dao 2 lưỡi lạnh toát đang được kê lên cổ hắn và người cầm nó là...Windy,

-GAME OVER được rồi đây, mấy cô thôi đi-Tiếng nói vang lên cứu mạng tên Ken

-CHOI HAN YU- Tiếng hét chói tai của Ha Ra làm cả bọn phải bịt tai lại chỉ có 1 kẻ vẫn ngồi ung dung nghe tai phone thật tức chết mà

-Đừng xen vào chuyện của bọn này – Yumi hầm hầm nói, thể hiện sự tức giận khi được gọi là con điên.

Rầm ...Rắc, cái bàn của tên devil ngồi bị gãy làm đôi, hần cũng đã đứng dậy tháo phone ra

-Mấy cô em xin đẹp này nếu muốn gây sự chú ý cho bọn anh thì nên dùng cách khác đi, cách này xưa rồi,hì

– Hần cười, 1 nụ cười tỏa nắng...

-Cái gì, gây sự chú ý ???-Windy, Yumi, Ha Ra, lơ ngơ như bò đeo nơ ,đơ 1 hồi...để thấm nhuần câu nói của devil

-Bữa nay tớ cúp đây-Nói rồi hần bỏ đi ra cửa không quên quay lại nháy mắt tinh nghịch với ai đó

-Ồ, nè –Ha Ra tức giận kêu lại nhưng hần đã khuất bóng nơi hành lang.

-Chúng ta cũng về thôi-HanYu đi tới đẩy con dao sắc lăm của windy ra và kéo Ken đi 1 mạch,còn lại 3 nàng ,mặt đen thui...

-Gây sự chú ý....trời ơi tức quá-Windy ngửa mặt lên,hét hét cỡ

-Trời ơi, bộ ỷ đẹp trai rồi muốn nói gì thì nói hả,muốn tụi này chú ý hả.NĂM MƠ-Yumi cũng hét hét cỡ cho đỡ tức...

-Này ,các em sao còn chưa vào chỗ ngồi, còn đứng đó mà la hét-Ặc,chết ông thầy mới tới này rồi

Lập tức 20 phút sau bệnh viện tiếp nhận thêm 1 bệnh nhân mới là cô giáo bị xỉu vì shock.

Còn tại trường học danh tiếng power thì lại có 1 ông thầy phải chạy tóe khói....

3. Chương 3: Khởi Đầu Rắc Rối

Trong quán bar VILA – một trong những quán bar nổi tiếng nhất Hàn Quốc – đang chìm đắm trong những bản nhạc sàn nổi tiếng thì trong 1 phòng VIP có tiếng đập bàn giận dữ.

-Thật là nhục nhã, mấy con nhỏ đó thật là không biết có đi khám mắt chưa nữa, đẹp trai ngồi ngồi như ta mà phải chịu thua, mà cũng không biết sao lúc đó tớ không phản công nữa – Ken ngồi gác chân lên bàn, mắt hừng hừng lửa giận

- Thì vì mấy cô nàng đẹp quá chứ gì, khỏi nghĩ cũng biết, haha.....- Han Yu nói với chất giọng “châm biếm”

-Haha...Hu Ni cậu thật hiểu ý tớ đó, tớ định nói , haha ...- Devil còn phụ họa thêm nữa thế là cả 2 người ngồi ôm bụng cười..

Rầm, Ken đập bàn cái rầm

-Thôi nha, Ken này đẹp trai ngồi ngồi, chỉ cần cười 1 cái là cả khối em theo rồi cần gì mấy con nhỏ đó...- Ken phản bác

-Ừ, đúng rồi , vậy mà có người hôm nay cười muốn rớt cả quai hàm mà vẫn bị đe dọa... phải nhờ Devil này ra tay cứu giúp nhen....-Devil và HuNi lại ôm nhau ra cười

- HỪ, cười đi , rồi mai mốt có chuyện gì đừng có kêu KEN à – ngồi lăm bằm cho đỡ tức

Cùng lúc đó,tại siêu thị,trong quầy bán quần áo,có 3 đứa cứ đi tới đi lui hết than lại thở:

-Sao ở đây toàn bán đồ dỏm thế này - YUMI đưa tay lựa qua vài cái áo rồi lại la toáng cả lên.

-Đúng là tiểu thư mà, đồ thể nà mà còn chê nữa – Ha Ra cười nói

-Ê, ý cậu là sao ? –YuMi nhanh chóng liếc qua cô bạn 1 cái

-Ha Ra nói đúng đó, đồ đẹp thể này mà còn chê – Windy cũng nhanh chóng nói thêm vào (tg: sao mấy anh chị này giống nhau thế)

-Hừ, tại các cậu không có con mắt thẩm mỹ chuyên nghiệp thôi – YuMi khoanh tay giẫy nảy

-Ý cậu là sao, cậu khinh thường bọn này hả ? Windy chống nạnh cãi

-Đâu có tớ nói phong lông trúng ai thì trúng zậy đó mà , hihi – Thái độ ngây thơ nhất có thể

.....

Ngày hôm sau, thông tin cô giáo bị xỉu còn ông thầy mới vào 10A thì phải chạy tóe khỏi đã lan ra khắp trường nhưng nhà trường vẫn không có phản ứng gì (papa của Ha Ra mà)

-Oáp

-Haiza

Ngồi trong lớp mà 2 thành viên chủ chốt là Windy và Yumi cứ ngáp lên ngáp xuống quài mà ông thầy đang giảng bài phía trên vẫ không dám nói tiếng nào

-Nè, Ha Ra à, ngày mai cậu làm ơn đừng kêu tớ dậy sớm nữa nha. Haiza – Vừa nói Windy vừa thở dài vừa ngáp lên ngáp xuống

-Hơ, đúng đó, HELP ME – YuMi cũng đồng tình rồi la lớn mà không biết kể bên đang tồn tại 1 ngọn núi lửa.

-Này, cô thôi nói Tiếng Anh có được không hả ? –Ken ngồi bên tức muốn xì khói vì Yu mi nói gì hần đều ... không hiểu

-Why ? I like English – YuMi vui vẻ trả lời làm ai đó tịt luôn vì chẳng lẽ đi nói với cô ta là “tôi không biết tiếng anh”

Ngay sau đó ở bàn dưới cũng xảy ra 1 cuộc đại chiến.

-Này, Go Ha Ra cô đừng ăn nữa có được không hả ? Han Yu tức giận liếc xéo Ha Ra 1 cái rồi chửi

-Sao, ta ăn ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà mi hả ? –Ha Ra cũng đây có vừa, vừa ăn vừa đáp lại

-Cô...cô – Hiện tại không biết nói gì

Tình hình là lớp học chỉ có ba cái bàn, 6 cái ghế cho nên 2 người phải ngồi chung 1 bàn làm mấy anh chị nguyên rửa, la lối “trường giàu ma keo” từ sáng tới giờ nhưng đó có phải là sự sắp đặt từ trước hay chỉ là 1 sự trùng hợp ngẫu nhiên...

*Sơ đồ :

-Ken vs Yumi

-Devil vs Windy

-Han Yu vs Ha Ra

Reng...reng

-Woa, hết giờ rồi – Windy sung sướng reo lên mà không biết ở trên bục giảng có người đang xách cặp mặt bốc hỏa đi ra

-Yeh, HAPPY – Yumi lại giở chứng nói Tiếng Anh

-Này, mấy cô em hay là chúng ta đi đâu chơi heng- Ken ngồi bàn đầu tiên ngoái đầu lại đá lông nheo với Windy rồi nở nụ cười sáng lạng

-Tớ thấy chúng ta nên đi ăn thì đúng hơn, hehe – Ha Ra nổi hứng góp ý, ngay lập tức nhận được cái lườm của ai đó :”Con nhỏ này hết uống rồi lại ăn”

-Bỏ tay – Han Yu khẽ thở dài vẻ mặt như sắp chịu cực hình

-Hay là chúng ta tới bar đi, ta chưa tới bar Hàn quốc bao giờ nha – Yumi chợt la lên như bắt được vàng.

-Con gái con đũa mà tới mấy cái chỗ đó à – Ken phản bác nhưng trong lòng lại cảm thấy thú vị (tg:sao anh này hơi ớn nhỉ)

-Ừ zời, dẹp cái “tư tưởng phong kiến” đó đi, được rồi tới bar ha.. – Windy vui mừng cười tươi như hoa nói, rồi chợt cô nhớ tới cái “tượng đá” ngồi cạnh mình nãy giờ, hần không làm gì khác ngoài nghe nhạc, chơi game, lâu lâu còn quay qua móc họng cô nữ chứ, và lúc này đây hần đang cầm cái ipad nhắn tin, thiệt là....

-Way, devil sao nãy giờ thấy mi im re vậy, đang nhắn tin với em nào à – Windy

- Biết ta đang nhắn tin zới em nào đó rồi thì đừng làm phiền...

-HỦ, cái đồ tự kiêu- Windy vùng vằng quay lại, cô đã không thấy được nụ cười nhẹ nhàng của ai đó.

Sau khi thống nhất cả bọn quyết định 12h đêm nay cả bọn sẽ đến bar cuuấtên Devil quây 1 bữa tưng bừng (tg:mỗi anh đều có 1 quán bar riêng nha)

12h đêm tại bar devil trong tiếng nhạc xập xình, đèn mờ hư ảo, cánh cửa được đập bung ra (tg:hình như mấy nàng này thích đập cửa thì phải). Cả 3 mỹ nữ bước vào thu hút nhiều ánh nhìn của mọi người

Đầu tiên là windy, lần này cô nàng vẫn xuất hiện với phong cách cá tính, đầu nhuộm tím nâu, không đeo bông tai, đeo dài chuỗi băng to màu đen được thả xuống ngực, mặc 1 chiếc áo thun bó sát người, kết hợp với chiếc quần da bò,đưa rra thân hình chuẩn “vô đối”, chân đeo giày trắng hiệu apple , trên môi thỉnh thoảng nở nụ cười nửa miệng

Yumi, vẫn giữ phong cách quyến rũ ban đầu, mặt 1 chiếc áo ba lỗ màu đen, khoác ngoài là chiếc áo màu xám nâu, chân mặt quần jeans được mài rách, đeo cao gót, điều đáng chú ý nhất la mái tóc, lần này cô đội tóc giả kiểu 2 tầng, xõa dài, nhuộm màu xanh dương lợt + làn da trắng nên làm gương mặt co thêm nổi bật điểm lẹ, tay đeo vòng lấy 2 màu đen trắng làm chủ đạo.

Sau cùng là Ha Ra, tuy thân hình không chuẩn nhưng hôm nay cô mặc áo pull lệch vai,quần jeans ống rộng (tg:kiểu model nha đừng hiểu lầm) nên nhìn cô rất cá tính, mắt được trang điểm rất đậm, tóc vun cao có vài sợi đung đưa trong gió trong cũng rất tuyệt

Cả ba người bước vào tiến đến quầy rượu

-Cho tôi một utsal-kí –Windy khẽ nói nhưng ngữ khí rất cao làm tên bồi bàn như muốn ngất lên vì vẻ đẹp của cô.

-Lấy thêm cho tôi 1 vốt-ka nữa – Yumi cũng khẽ nói nhưng mắt lại liếc về phía cửa (tg:ngóng ai vậy ta)

-Tôi thì uống bia được rồi – Ha Ra khẽ thở dài khi những cô gái kia cứ nhìn cô rồi bàn tán

-Ha Ra cậu sao vậy ? Windy nhìn Ha Ra hỏi, rồi cũng đưa mắt nhìn theo cô thì thấy mấy cô gái ăn mặc diêm dúa đang ngồi8

Vèo ..

30s sau...

Rầm...chiếc bàn thủy tinh của mấy con nhỏ đang ngồi đã bị đâm gãy (tg:siêu nhân thiệt, điệu này chắc chết anh devil rồi)

-Nè, con kia mà đang làm gì vậy, biết đây là đâu không hả – 1 con nhỏ tóc đỏ đứng dậy trợn mắt nhìn Windy chửi

-Đây là đâu hả, mày có mù không zậy.....-Windy đáp lại rồi đẩy cô ta xem té

Yumi và Ha Ra cũng nhanh chóng hoàn hồn chạy đến

-Windy cậu làm gì vậy – Ha Ra kéo Windy ra đứng trước mặt cô “dõng dạc” hỏi

-Tớ dạy ấy con này 1 bài học, tớ không thể nào để Ha Ra bị tụi nó nói xấu được- Windy nói mặt hầm hầm sát khí làm Ha Ra “rưng rưng”

-Yumi nếu là bạn thì nhanh giúp tớ 1 tay – Windy

-OK, tớ sẵn sàng – Yumi đưa tay lên khỏi động bẻ rắc rắc

-Khoan đã, tụi tao có năm đứa, tụi mày chỉ có 2, nếu tính thêm “con mập” là ba, tụi mày thua chắc rồi- Con tóc vàng vừa nói vừa đưa tay chỉ vào Ha Ra đang đứng lo lắng 1 bên

Chát...1 tiếng thanh thúy vang lên

-Tao không cho phép mày đụng đến bạn tao- Ha Ra nắm lấy cằm con tóc vàng mới bị cô tát hồi nãy bóp chặt

-Mày dám đánh tao,tụi bây lên-Con tóc vàng vùng vằng đẩy Ha Ra ra.

Lúc này bốn con nhỏ nói xấu ha Ra đã có chút run nhưng vẫn xong lên

-Ha Ra tốt lắm – Windy vừa nói vừa đánh với con nhỏ tóc xanh, đá 1 phát ngay ngực làm nó bay ra tận 2m ngã vào cái bàn thủy tinh vỡ làm đôi

-Bên này Yumi cũng mỉm cười dùng 1 tay xoay 2 con nhỏ kia như đồ

-Định xé áo tao hả, không dễ đâu- Ha Ra nắm lấy tay con nhỏ tóc vàng đang nắm áo mình quay vòng vòng cho đến khi nghe thấy crack...crack (tg:gãy xương đó mà)

10’ sau

-Ngừng tay lại đi – 1 giọng nam vững vàng, trầm ấm vang lên như muốn xé tan trái tim các cô gái ở đây.

Một người thanh niên trong khoảng 18,19 tuổi, đầu đội nón lệch sang 1 bên, tai đeo bong, ăn mặc hợp thời trang, theo sau là vài thằng đàn em:

-Các cô biết đây là đâu không mà dám gây sự hả (tg:không phải ba anh nhà ta đâu nhá)

4. Chương 4: Tracy - Là Ai ???

-Hứ anh là ai mà dám xen vào chuyện của bốn cô nương ? YuMi đứng khoanh tay trước ngực nhịp nhịp chân hỏi

-Đây là anh Win,các cô đứng là có mắt không trông, gặp anh Win mà không chào - 1 tên đàn em đứng sau lưng hắn ra vẻ nịnh hót nói

-Haha, ồ, đây là anh Win sao (ngừng lại 1 chút)...ừm, tôi chưa nghe qua bao giờ, hahaha...- Windy cười nói bằng giọng điệu cợt

-Cô - Tên đàn em lúc này như muốn thay mặt hắn định dạy Windy 1 bài học thì phải

-IM Đi - Win đưa tay ra rồi “nhẹ nhàng” phun ra 2 chữ làm tên đàn em kia im re luôn

-Ồh, lần đầu gặp mặt coi như có duyên, ta làm quen được chứ - Windy ra vẻ thán phục bước lên trước nói chuyện với tên Win

- Miệng mồm cũng được lắm, cất lưỡi của cô thì phí quá - Win “bình thản” đáp lại

-Cất lưỡi sao, hahaha ,anh là cái gì ở đây mà dám cất lưỡi tôi ?Windy bắt đầu quay lại tra vấn

-Anh Win là quản lí ở đây - Mấy tên đàn em kia lại bắt đầu nhón nháo “khoe” dùm ông chủ, còn tên Win kia thì bày ra bộ mặt “tự sướng” đắc ý không nói gì

-Quản lí thôi sao, tầm thường (tg: mình chỉ viết để cho 3 chị thêm khí thế thôi nên đừng ai ném đá mình nha)-YuMi đứng 1 bên ngửa miệng chen vào làm cho tên Win kia mặt phải “chuyển sắc”

-Đại ca của anh là ai, tôi muốn gặp - Ha ra cũng chịu mở miệng nói rồi nè

-Các cô muốn gặp đại ca sao . NĂM MƠ.- Win mặt đen như sắp có bão tức giận nói. Từ trước tới nay ,đó là lần đầu tiên hắn thấy “nhục nhĩ”, đường đường là quản lí của 1 quán bar nổi tiếng, đẹp trai chói lóa mà bị xem là tầm thường .SHOCK

-Xoảng... 1 chai rượu vỡ nát nằm yên vị gần chân Win làm anh lạnh sống lưng

-Nếu anh muốn mơ thì tôi có thể cho anh không bao giờ tỉnh dậy- Windy đắc ý đắc ý nhìn chai rượu vỡ nát không khỏi nở nụ cười nhưng có thể gây chết người(tg:ợc đáng sợ)

-Anh...anh Win - giọng nói đứt quãng của cô gái nằm dưới đất làm Win thoát khỏi sự ngây ngốc của mình khinghe những lời đe dọa từ 1 cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối như vậy

-Có chuyện gì? - Win đá văng cô ta ra ngay trước khi cô ta có ý định ôm chân anh

-Nề..nề mặt chị ..chị ..tracy, mau..mau..đưa em ..đưa em đi bệnh viện- Con nhỏ tóc xanh hồi nãy bị Windy làm cho người không ra người, ma không ra ma nằm dưới đất thở hổn hển, đứt quãng nói .

-Chị Tracy sao? cô ,cô là gì của chị Tracy- Vừa nghe nhắc đế chữ Tracy ngay lập tức tên Win liền biến sắc, đường đường như có 1 uy lực nào đó làm hắn sợ

“Rốt cuộc Tracy là ai mà lại làm hắn sợ như vậy”Windy vừa liếc qua đã thấy được sự thay đổi của hắn nên liền tự hỏi/

-Tôi .. tôi..là người của chị..chị.. Tracy

-Tôi..tuy chỉ..là đàn em của..của chị..Tracy nhưng..tôi tin nếu ..biết tôi .gặp chuyện ở đây ..đây..chấn chấn anh..sẽ không yên đâu - Vừa nói xong thì nó cũng ngắt lịm, ngay sau đó nó cùng 4 con nhỏ kia được đưa vào bệnh viện.

-Đường đường là anh Win mà lại nghe lời 1 con nhỏ tầm thường, không coi ai ra gì như vậy sao ? Yumi tỏ ra ngạc nhiên nhưng trong lòng lại cười thầm

-Bắt 3 con nhỏ này lại, xử theo quy định - Win tức giận la lên để che dấu cho sự xấu hổ của mình

Ngay lập tức khoảng chục tên nhóc đã vây quanh kính cả 3 cô nàng

-Được thôi, lên đi- Windy

-Ta chấp-Yumi vẫn rất sung nhanh chóng đưa tay thủ thế đưa tay ngoắc bọn chúng lại

-Nhìn gì, ta móc mắt các ngươi bây giờ - ha Ra tức giận khi thấy mấy tên đó cứ nhìn mình như nhìn quái vật cô kiên tức điên

-Lên đi, còn đứng đó- Win đứng ra lệnh, hồi hộp chờ xem 3 cô nàng sẽ xử lí như thế nào ?

-Anh, anh Win, đại ca cùng anh Ken, anh Han Yu đã về rồi - 1 tên nhóc từ ngoài chạy vào làm thu hút ánh nhìn của mọi người ra ngoài cửa

“Hừ, giờ mới chịu tới” đó là ý nghĩ của 3 cô nàng bi giờ

Không khí náo nhiệt sôi động là vậy nhưng mấy giây sau đó không hiểu sao tiếng nhạc tắt ngúm,tất cả đèn đều tắt, chỉ có 1 ánh đèn rọi sáng vào cửa như nghênh đón 1 vị khách quan trọng vậy.

-Anh xấu quá lần sau phải đền cho em nghe chưa – Chưa bước tới cửa đã nghe thấy tiếng nói óng óng ả ả của 1 cô gái ẻo lả rồi và cũng ngay sau đó chủ nhân của giọng nói này đã xuất hiện.

Đầu tiên từ ngoài bước vào là 1 đôi nam nữ, người nam thì ánh mắt rất lạnh lùng, hồ hững, bất cần đời nhưng trên môi lại nở nụ cười nửa miệng, tóc được vuốt keo dựng đứng, nhuộm nâu đỏ , trông rất nổi , tai

đeo bông , ở dưới mặt 1 chiếc áo thun mỏng tay ngắn, khoác ngoài là chiếc áo sơ mi trông rất phá cách, là kiểu mới ra nha, phối với 1 chiếc quần màu đen bóng,tay nhét hờ vào túi quần, tóm lại trông vô cùng lãng tử

-Hắn là Devil mà –Windy nói nhỏ, không giấu nổi sự ngạc nhiên với Devil hiện tại

-Anh – Lại là giọng nói ổng ọ, lia ánh mắt qua 1 chút ngay lập tức ta sẽ bắt gặp người đi cùng hắn là 1 cô gái rất trẻ, ăn mặc thì không thể nào sexy hơn nữa đang ôm lấy cánh tay nó, mà ẻo lả nói

-Đơn nhiên rồi – Hắn cũng mỉm cười lại đưa tay đỡ cằm cô ta lên rồi dựa dàng nói ngay lập tức cô ta nhận được muôn vàn ánh mắt có thể thiêu chết người.

-Kỳ quá, thôi được rồi, chút nữa đi- Không phải chứ , lại là 1 giọng nói nữ nghe “chói tai” không thể nào “chói tai” hơn được nữa lại vang lên

HỬ, ngay đằng sau Devil, thêm 2 cặp nam nữ bước vào

Bên phải, Ken đang đưa tay ôm eo cô gái bên cạnh nhẹ nhàng đặt lên má cô ta 1 nụ hôn, hôm nay KEN diện lấm nhá, đầu được nhuộm vàng khè, tai đeo bông hình chữ thập, mặc chiếc áo sơ mi, chỉ cài mấy nút cuối, quần tụt để lộ ra chiếc thắt lưng “cực lớn” hình đầu lâu, tay đeo vòng bằng to màu đen, ôi hoàn mỹ, cực hoàn mỹ và ngay lập tức cô gái bên cạnh Ken cũng nhận được vô vàn bao nhiêu là ánh mắt hình núi lửa

Bên trái, Han Yu thì lại giản dị hơn 2 người kia, mặc áo sơ mi cùng với chiếc quần da bò ,chân đi giày hàng hiệu thôi,tóc nhuộm đỏ để mái dài che gần hết khuôn mặt hoàn mỹ trên môi nở nụ cười tà mị liếc mắt đưa tình với ...cô gái bên cạnh.

Horiza cũng ngay lập tức cô cùng chung số phận với 2 cô gái kia,

Bọn họ đi tới đâu đèn sáng tới đó, chẳng mấy chốc nhạc lại được mở lên, làm tinh thần của những người ở đây “khôi phục” lại,

-Win, có chuyện gì mà mi lại ở đây- Devil dõ giọng ông chủ ra hỏi Win làm hắn muốn nghẹt thở

-Là, tại vì...-Win còn chưa nói hết câu thì đã bị đánh gãy bởi những giọng nói ngữ điệu phải hơn 1000 độ c

- 3 VỊ ĐẠI GIA ĐÚNG HẸN NHỈ ?

- BIẾT BÂY GIỜ LÀ MẤY GIỜ RỒI KHÔNG....HẢ ???

- TA TUỞNG TỤI MI Ở NHÀ LUÔN RỒI CHỨ

Ba giọng nói cực phần nộ vang lên liên tiếp (tg:chắc mọi người cũn g biết là ai rồi nhỉ) làm 3 mỹ nam muốn “chấn động” .Bây giờ họ mới nhìn kĩ lại 3 cô gaid đang đứng cạnh Win và nhớ ra điều gì đó (tg :cái hẹn đấy)

-Windy, Yumi, Ha Ra – Ken ngạc nhiên kêu lên bây giờ họ mới nhìn kĩ lại thì thấy ba cái bàn bị đánh vỡ tan nát, mấy chailượu không còn nguyên vẹn, ngoài ra còn có mấy vũng máu, xung quanh còn có vài tên đàn em nữa

-Chuyện này là sao ??? – Han Yu nhìn đông hỗn độn trước mắt không khỏi ngạc nhiên

-Hỏi vị quản lí “CAO CAO TẠI THƯỢNG” kia đi – Câu nói này của Windy làm Win đứng 1 bên không rét mà run “tại sao cô ta lại có thể ăn nói với đại ca như vậy

-Nói mau, Devil vẫn tỏ vẻ nhẫn nại đưa tay lên phẩy phẩy lập tức 3 cô nàng đi cùng bọn hắn lúc này biến ngay mất tiêu trước khi hắn mở miệng nói

5 Phút sau, câu chuyện đã được tường trình rõ ràng với ba vị đại ca lừng danh này, càng về sau ánh mắt họ lại càng như muốn giết người, “tiêu rồi, tiêu rồi”, Win nghĩ trong lòng, không biết lần này mình sẽ thành dạng gì nữa

-Windy, Yumi, Ha Ra, các cô đừng có tưởng là bạn của bọn tôi thì có thể tới đây quậy phá,làm tổn thất cho quán bar này nha – Devil trừng mắt nhìn bọn họ vì nếu tha cho bọn họ thì tội đàn em sẽ thối mất rồi nếu như tha dễ dàng như vậy thì ai dám đảm bảo sẽ không có lần sau (tg :nghĩ xa thế)

-Hử, thì sao cùng lắm là đền tiền thôi –Windy ương ngạnh nói lại

-Boring .Hơiza, tại tui nó nói xấu tui tui trước chứ bộ (tg :bỗng nghĩa là nhầm chán) – Yumi thở dài giải thích

-Chính xác , chán như con gián – Ha ra đứng 1 bên che miệng ngáp 1 trận như không có chuyện gì xảy ra

5. Chương 5: Bùng Nổ

-Thôi được rồi, Win mi ra ngoài đi để đây ta lo – Devil phẩy tay ra lệnh ngao ngán nói

-Kêu người vào dọn dẹp đồng này đi- Han Yu cũng nhanh chóng ra lệnh cho bọn đàn em còn đứng đó

-Không mau đi, đứng đó làm kiểng à – Keb đứng nhìn bọn thuộc hạ bất động mà tức giận không hiểu là lớn

-dạ, dạ – Win cũng những tên khác chạy ra ngoài ma trong lòng không khỏi thất kinh “sao đại ca lại tha cho bọn họ lần sau phải cẩn thận với ba cô gái đó mới được”

2 phút sau, tại phòng VIP...

-hì hì – ken nãy giờ không biết làm gì ngoài việc cười, lần này 3 cô nàng giận thiệt rồi, trễ hẹn mà còn cặp kè với gái nữa chứ giận là phải

-Tui mi đừng bày bộ mặt đó ra nữa – Han Yu nhin không được lên tiếng bất bình

-Hơiza – Devil chẳng làm gì ngoài thở dài

- Hơiza, Yumi, Ha Ra ,tui mình bị ai kia xem thường kìa, hẹn 12h mà 1h mới thấy bóng dáng – Windy “bình tĩnh”nói

-Hề, biết thân biết phận nhĩ – devil trả lời làm “hỏa khí” ở đây tăng cao

-Mi,mi – Tạm thời Windy cứng họng còn ken thì chẳng biết làm gì ngoài khều chân Devil với ý nghĩ “thằng này ngu quá”

-Die rồi – Yumi thở hắt nói

-Hở !!! – Ha ra thì không biết chuyện gì chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lạnh

-Bồi bàn !!! – Windy vặn volume to hết cỡ làm những người có mặt ở đây muốn nổ cả lỗ tai

-Windy cậu điên à – Ha ra 2 tay bịt tai miệng hét lên

-Bồi bàn đâu rồi – Windy mặc kệ ,lại tiếp tục hét lớn

-Devil mi chuẩn bị tinh thần đi – Yumi lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán hồi tưởng lại kí ức còn ở Việt Nam...

(tiếp nèk)

Yumi con nhỏ nhỏ đó có đi khám não lần nào chưa zậy – Devil làm bộ ngu ngơ nhìn Windy đang mặt hầm hầm kêu bồi bàn ,khó hiểu hỏi

-Cho tôi 1 két bia, 5 chai rượu tây , 5 chai uyết-ki, ...càng nặng càng tốt ,à quên cho thêm 2 vốt – ka nữa

-Windy ngồi nói 1 hơi làm những thành viên có mặt ở đây phải “ngây ngốc biến thành con nai tơ”

30’ sau..

-Xoảng

-Xoảng

-Bốp...binh...cốp...xoảng

Windy nữa say nữa mê đi tới từng bàn lừa hết rượu bia trên bàn xuống....

-Windy à, cô đừng có phá nữa – Ken đưa tay lay Windy tỉnh lại nhưng...

Cốp.....kèm theo đó là tiếng la oai oái vì của ai đó vì bị đánh cốp vào đầu

-Xéo khỏi đây hết đi-Windy la lớn

Xoảng toàn bộ đồ vật trên bàn lại bị hất xuống làm khách chơi đờ ra vài giây rồi tự động chạy tán loạn

-Con *** kia, mày làm gì vậy hả – 1 tên đàn ông bồm trợn, đầu trọc bước lại gần nắm tóc của Windy.

-Ê, tên kia / Cái tên này – Ken, Devil, Ha Ra đồng thanh nói ,định bước tới cho tên đầu trọc 1 trận thì ...

-Các cậu muốn chết thì cứ lao đầu vào đi – Yumi đứng 1 bên khoanh tay trước ngực, nhịp nhịp chân, cười hì hì nói

-Nè, mi có phải là bạn của Windy không zậy , cô ta đang say đó – Ken ngạc nhiên nhìn Yumi

-Đừng lo, chờ xem kịch hay đi – Yumi “dõng dạc tuyên bố”. Thế trận bên kia cũng đang hồi chung cuộc..

-Dm (viết tắt nhá, ai đầu óc phong phú thì hiểu .hờhờ) ,mày muốn chết – Windy quay lại , mắt tròn, mắt dẹt nhìn tên đầu trọc đang nắm tóc mình, rồi cô nhanh chóng dùng quyền đạo phối hợp karate ,dồn lực xuống cổ tay,nắm lại tóc của đối thủ quật ngược lại làm hất mất đà té xuống sàn mất trợn ngược ,đếm sao trên đầu

-Đại ca – Mấy thằng đàn em ngay lập tức chạy đến đỡ hất dậy, 3 chân 4 cẳng man g hất đi cấp cứu

Xoảng..liền tiếp mấy chai rượu bị lia xuống đất vỡ tan

-này, con kia, mày làm văng rượu xuống chân tao rồi kìa – lại thêm 1 con hổ nhìn thì xấu hổ chê đã vậy còn xị nước hoa tùm lum khắp người đến gây sự.

-Thì sao , vl, mày muốn gì ??? Và tiếp theo đó là bệnh viện phải tiếp nhận thêm vài bệnh nhân nữa...

Hôm sau tại lớp học...

-Hơiza thật là sáng khoái !!! Windy ngồi bên miệng cười toe toét , đập bàn cái rầm nói

-Windy hồi tối cậu có sao vậy ? Ha ra thì lo lắng hỏi han

-HẢ – Windy ngạc nhiên trợn tròn mắt hỏi lại, ánh mắt như “vô tội”

-Cậu ấy không nhớ gì đâu ,đừng hỏi nữa – Yumi ngồi ghế trên quay lại nói

-Có chuyện gì sao ??? Vô tư hỏi

-HỪ. Đồ giả nai – Devil nhớ tối hồi tối mình phải cực nhọc như thế nào mới đưa được cô ta về nhà mà tức mún xì khói

-Ê ê, là sao ???- Windy ngơ ngác

-Còn trắng sao gì nữa, cô có biết là tối qua nhờ cô mà quán bar của tôi thiệt hại bao nhiêu không hả Rầm....

-Nè nè, mi đừng thấy ta hiền mà làm tới nha, ý mi là sao???-Windy đập bàn bực tức nói

-Mi hiền quá – Devil nhái lại giọng Windy chọc tức cô

-Yumi, kể tở nghe, hồi tối tở làm gì quán bar của hấn – Windy liếc hấn 1 cái rồi hỏi Yumi

5’ sau...

Câu chuyện được tường thuật rõ ràng nhưng nữ chính trong câu chuyện là Windy lại im re

-Ê,Windy mi hông nhớ gì thiệt hả – Ken lợt tọt hỏi

-Windy không nhớ gì đâu, ở Việt Nam chuyện này xảy ra như cơm bữa – Yumi nhìn Windy rồi nói giùm cô bạn

-Là sao ??? Windy bỏ hay như vậy lắm hả – Ha Ra nói

-Không phải chỉ lúc nào bị pama chửi hay tức giận 1 chuyện gì đó Windy mới uống rượu rồi hành động vô ý thức thôi- Yumi

- Lần nào cũng không nhớ vậy sao – Han Yu nhăn mặt

-Tuỳ theo uống nhiều rượu hay ít thôi – Yumi

- Yumi , cậu “hiểu rõ “ tớ ghê nhỉ- Windy cố tình nhấn mạnh 2 chữ “hiểu rõ”

-Hề hề, dù sao đó cũng là bạn tù mình mà, kể tù nó nghe có sao đâu – Yumi biện minh cô quên rằng Windy tính sĩ diện rất à cô lại kể như vậy có thể Windy sẽ ngại

-Cậu, hay lắm, Devil , tổng thiệt hại là bao nhiêu mi nói đi ta trả cho – Windy nhìn Devil

-Khỏi, dù sao tôi cũng có thể tự trả được – devil nói ,gác chân lên bàn định đeo tai phone zô thì nghe Windy nói làm hấn xém té ghế

- Xí, khoe tiền, ý nhà giàu chứ gì, không chịu thì thôi – Windy bấu môi nói “dám phụ lòng lòng tốt của cô hả, còn lâu”

-Nè, tôi khoe tiền hồi nào, cô nên suy nghĩ trước khi nói nha – Devil nói không thèm đeo tai phone zô luôn

-Ai nói, mới hồi nãy xong –Windy

-Hồi nãy là hồi nào, tôi chỉ không cần cô đền thôi mà –Devil sùng máu

-Thì đó vậy không phải khoe tiền chứ là gì nữa – Windy cười

.....

.....

-Hai người thôi đi, định biến nơi này thành cái chợ hả – Han Yu nhú mày xem 2 người cãi nhau làm hấn không ngủ được

-Hơiza, đến là khổ – Ha ra ngồi bên cũng phụ họa theo

-Mi thôi nói tiếng anh có được không hả – Ken ngồi bàn trên cùng tức giận nói không thèm xem “phim miễn phí” ở bàn dưới

-Why ? –Yumi thần nhiên mở cuốn manga ta đọc rồi trả lời hỏi ngược lại Ken xem như đây là chuyện bình thường

(tg:xin nói thêm là ngày nào ken cũng cấm Yumi nói tiếng anh)

Hai cặp đại chiến , 2 người ngồi xem , thật là thú vị.Nhưng có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy ...

.....

-Chúng ta đi ăn kem nha – Ha Ra vỗ vỗ tay nhìn mọi người với khuôn mặt thích thú làm ai đó tức muốn xì khói

-Nè, cô không ăn là chết hay sao zậy – Han Yu ngồi bên tức giận nhìn “con heo” trước mặt.

-Ở quán LOVE nha, ở đó làm kem ngon lắm – Ha Ra dường như không đặt Han Yu vào trong mắt tiếp tục nói

-Cũng được , từ lúc sang đây tới giờ tớ chưa ăn kem, lạnh quá mà,hihi –Windy gạt đầu tỏ vẻ đồng ý

-Vậy thì tớ cũng ok,trời lạnh ăn kem cho đã –Yumi cũng tán thành vui vẻ chấp nhận

-KHÔNG ĐƯỢC – Ba người đồng thanh cùng 1 lúc.Chắc mọi người cũng biết 3 người đó là ai rồi

-Ăn ăn quài,VỀ –Han Yu

-HỪ,tôi không thích đi – Devil

-Tôi có hẹn rồi – Ken

30' sau..

3 cô gái tung tăng trên đường tay cầm li kem chỉ chỉ trỏ trỏ nhận xét, nói hết chuyện này đến chuyện khác...

Đằng sau là 3 nhân vật mang cùng 1 khuôn mặt như sắp giết người tới nơi, cứ lù lù theo sau

-Hoiza, đúng là con gái – Ken thở dài nhưng mắt vẫn nhìn ai đó không rời,

-.....-Im lặng

(tg:nói không đi mà cũng đi theo,pó tay)

6. Chương 6: Bắt Đầu

-Ê ê nghe nói là ông thầy kang có vợ bé đó – Windy ngồi tay cầm snack nhai hết miếng này đến miếng khác nói

-Ừ , tớ cũng nghe nói , ông đẹp zậy mà, có vợ bé là phải, Yumi cũng gật gật đầu , tay cầm điện thoại chơi game

-Nhiều chuyện quá , ông zậy mà đẹp – ken ngồi bên này giờ tức lộn máu

-Xí, ghen tị à – Windy - Windy ngay lập tức nói lại liền

-Ai thèm ghen tị với ông, vừa già vừa xấu – Ken không chịu thua

-Nhan sắc phải thành phai theo năm tháng chứ - Windy cười cười

- Thôi đừng chọc Ken nữa, Ken là “hotboy” trong trường ta mà – Ha Ra ngồi dưới ngăn cản trước khi cuộc nói chuyện trở thành “đại chiến”

-Woa, pro giữ- Windy cười làm ta bộ mặt thán phục nói

-Prào thì có chứ prồ gì – Yumi nói rồi sau đó ôm bụng cười

Haha...haha

-Thôi nha, các cậu đừng tưởng bở – ken đỏ mặt nói

- Á ! một tiếng la vang lên cắt đứt tiếng cười

-Ha ra , cậu sao vậy ??? Windy nghe thấy tiếng la liền quay lại lo lắng nhìn Ha ra hỏi thì thấy tay cậu ấy dính đầy máu

-Tớ cũng không biết nữa, hix, đau quá – Ha Ra thực sự đang rất muốn khóc ,từ nhỏ tới lớn cô luôn được yêu thương ,cưng chiều,chưa từng phải chịu đau bao giờ.

-Đưa xem nào – Han Yu giật lấy cánh tay của Ha Ra thì thấy 1 đường chạy dài

-Sao lại như vậy ? Yumi, Ken từ bàn trên lo lắng chạy xuống hỏi

-Tớ không biết nữa , lúc này tớ vừa thò tay xô học bàn thì ... – ha Ra vừa nói vừa chỉ tay xuống dưới

-Han Yu xem dưới học bàn có gì – devi nhăn mặt không biết nên làm sao

-Là dao lam – Han Yu hốt hoảng nói, dưới bàn của Ha Ra chỉ toàn là dao lam và dao lam, tất nhiên nên cạnh đó còn có gói snack đang nằm lộn lác

-hả ???Windy, Yumi vừa bất ngờ, vừa kinh hãi nói

-Windy, Yumi nhìn vào học bản xem, cẩn thận đó – Devil suy nghĩ rồi nói .Quả nhiên dưới học bản của Windy và Yumi chỉ toàn là dao lam.

-Xem ra đã bắt đầu rồi – Ken lo lắng nói

-Bắt đầu ? Cái gì bắt đầu mới được chứ – Windy khó hiểu hỏi, lại chuyện gì nữa đây

-Rồi chuyện này sẽ diễn ra dài dài – han Yu cũng chỉ khẽ nói

-Chuyện này có lẽ là do fan của mấy người làm ra chứ gì ? – Yumi hỏi không cần suy nghĩ

-Sao mi biết ? ken dùng ánh mắt ngạc nhiên hỏi Yumi

-Hồi ta học ở bên Mỹ, tụi con trai lớp khác cứ qua gây sự với con trai lớp ta quài à – Yumi thần nhiên trả lời

-Tại sao ? –Ken ngây thơ hỏi

-Ngốc vì họ thích Yumi nên cố tình làm zậy để gây ấn tượng tốt cho nàng – Windy ngồi nhìn đăm chiêu nói

-Chắc..chắc – Ken nhìn Yumi bằng 1 con mắt khác với ý nghĩ :’yumi cũng xinh đấy nhỉ”

-Đưa tay đây tôi băng bó cho – Han Yu không biết lấy đâu ra 1 đồng gạc và băng y tế để trên bàn nắm lấy tay của Ha Ra

(tg:xin thưa là trong mỗi phòng học đều có tủ thuốc)

-Đang yên đang lành thò tay vào đó làm gì – Han Yu vừa nhẹ nhàng bắn gacho Ha Ra vừa nhẹ nhàng hỏi

-Tại tớ ăn hết bọc bánh rồi nên .. – Ha ra chưa kịp nói hết câu thì bị ngắt lời

-Từ nay về sau các cậu hãy cẩn thận , chuyện gì cũng có thể xảy ra, con gái không đơn giản đâu – Devil nhìn 3 cô gái rồi nói trong lòng có tia lo lắng

-Có phải mi không Devil , đâu có nóng ?- Windy đưa tay lên sờ trán Devil rồi “nhận xét”

-Thôi đi , đừng đùa nữa, các cô tự cẩn thận đi đó – Devil như muốn nổi khùng , người ta đã quan tâm nên mới nói như vậy, thế mà lại nói là hần “bệnh”

- Biết rồi , biết rồi, cậu cẩn thận đó chưa gì đã vậy rồi – Windy nói rồi quay lại nhìn Ha Ra, cô nhất định phải tìm ra hung thủ làm chuyện này..

6h sáng, tại trường Power

-Nhanh lên, nhanh lên – 1 giọng nói gấp gáp vang lên, tuy không bật đèn nhưng những tia nắng mặt trời yếu ớt của bình minh từ ngoài chiếu vào cũng có thể giúp ta thấy rõ đó là ai

-Từ từ đã, bây giờ còn sớm , chưa có ai đâu – 3 cô gái , 3 màu tóc (tg:cho dễ phân biệt đó mà, hi) vàng đen đỏ , mỗi người cầm 1 lọ sơn đổ vào ghế của Windy , yumi, Ha ra

- Gấp gì mấy đứa đó chắc giờ còn nằm trên giường ngủ như chết , hahaha – tóc vàng nói, rồi giọng cười vang lên tràn khắp căn phòng

Bộp....bộp – tiếng vỗ tay vang lên và kèm theo đó là hàng loạt bóng đèn được bật sáng

-Các...các người...-tóc đen kinh hoảng nhìn 6 người đang đứng trên bục giảng cách họ không xa lắm

-Anh,em...-Tóc vàng nhìn 3 chàng trai duy nhất trong căn phòng mà lòng khẽ run

- GIỎI – Windy cười mồm không ngờ người làm chuyện này lại là những cô gái “điên khùng”

- GOOD, GOOD – Yumi nói mắt liếc qua Ken, thường ngày chỉ cần cô nói tiếng anh là hần nổi giận lôi đình, sao hôm nay hần hiền vậy trời , im re luôn

- Sao các cô lại làm như vậy – Ha ra bày ra bộ mặt ngây thơ hỏi

- Tại sao à ? Vì các cô thôi , chúng tôi không cho phép cô gái nào được học chung với anh Ken, anh Devil và anh Han Yu cả – Con nhỏ tóc vàng khoanh tay trừng mắt nói

- Vậy sao ? – Ha Ra bĩu môi nói

- Có giỏi thì nhào vô, tụi này không sợ đâu – Tóc đỏ nói đầy thách thức

- Hôm nay bọn tao sẽ cho tụi mày biết thế nào là lễ độ – Tóc vàng chen vào

- Đúng vậy anh Devil , anh Ken, anh Han Yu tụi em sẽ giải quyết mấy cái đuôi này ấy anh

- Được anh sẽ ngồi xem kịch hay – Ken nhanh chóng đáp lời người đẹp ngồi lên ghế giáo viên nhìn xuống dưới. Bên cạnh là Devil đang ngồi trên bàn giáo viên trông oai vô cùng . Còn Han Yu thì lại ngồi trên bục giảng chân dể xuống nền nháy mắt với 3 cô kia

- Mê **** bỏ bạn(tg: đây là ngôn ngữ teen nếu ai muốn biết thì cứ hỏi, tớ sẽ trả lời ,hihi)- Windy nhếch môi nói làm 3 tên kia im re nụ cười tắt ngúm

10 ‘ sau...

- Phải công nhận 3 con nhỏ này khó chơi thật – Windy đứng phúi phúi tay nhìn tàn cuộc

- Hơi za- Ha Ra và Yumi cùng thở dài

- Thiệt là , sao không vào đi đứng ngoài đó làm gì – devil liếc mắt về phía cửa thần nhiên nói

Kết..

-Cánh cửa được mở ra, gì vậy nè khoảng 10 mấy nữ sinh ở ngoài bước vào , ai cũng mặt xanh mét , người run run, người thì cầm 1 đồng dao lam, người thì cầm chuột, gián, người thì keo dán sắt,...(tg : để làm gì chắc mấy you biết rồi

-Hơi zà – Ba cô gái đồng loạt thở dài, sao họ lại có nhiều kẻ thù thế chứ

- Mấy em đi đi , lần sau đừng làm vậy nữa- han Yu nói

Về...phẳng..... 5s sau không còn 1 bóng người

-Thấy chưa , còn ai dám chửi tớ nữa không – Yumi lúc bày mặt hầm hầm nói

-Hehe , tụi tớ không cố ý mà, ai biểu mới sáng sớm mà gọi điện kêu tớ dậy ỉn ỏi rồi – Windy làm bộ mặt hối lỗi

-Xì , không nhờ tớ thì còn lâu mấy cậu mới biết ai làm chuyện này nha - - Yumi đứng chống nạnh , kẻ công

-Mi tương có mình mi biết hả, tụi ta biết lâu rồi, năm nào mà chả dậy – ken nói mà quên rằng có 1 ánh mắt thoáng buồn qua câu nói đó

-Ken – devil gần giọng

-Hả . Ồ , à tớ , tớ quên.....

-Thôi không sao đâu , mà mấy cô đánh võ tốt lắm – han Yu nở 1 nụ cười gượng nói (tg:cái này người ta gọi là đánh trống lảng nha)

-HỪ, tụi mi là cái đồ vong ơn bội nghĩa – Yumi

-Mê *** bỏ bạn – Windy

-Thấy trắng quên đèn

-Ồ , nè.. – Ken ngơ mặt

10’ sau 1 trận chiến “nước miếng văng phèo phèo” thì

-Oáp , thiệt là khổ mà , buồn ngủ quá , về nhà đi, còn sớm, 8h mới học mà - Yumi vừa ngáp vừa nói

-bây giờ mà còn buồn ngủ hả.....giống tớ ghê , óp - ha ra cười rồi ngáp làm cả bọn trợn mắt

(tg:mất hình tượng quá)

-Đây là đâu, sao mà ...?- Ha Ra chợt cảm thấy mình mảy đau nhức , đầu óc quay cuồng . Trước mặt cô bây giờ không có gì ngoài 1 căn phòng trống trải chỉ có duy nhất 1 chiếc giường và 1 bộ bàn ghế toàn căn phòng được sơn màu trắng nhạt

-Cô tỉnh rồi hả ?

Ha Ra giật mình khi nghe thấy giọng nói này rồi cô nhìn ra cửa thì thấy 1 cô gái trông vô cùng xinh đẹp khoảng hơn 20 tuổi , mặc chiếc váy nhẹ nhàng màu trắng rất cao quý

-Ừm, chỉ ka...? - Ha Ra nhìn cô gái trước mặt mình . Sao cô lại ở đây cô chỉ nhớ sau khi chia tay với đám bạn tại trường thì cô cảm thấy buồn nên tự đi bộ về rồi...

- Tôi là Lee Na, lúc vừa ra khỏi nhà thì tôi thấy cô ngất xỉu nên đỡ cô về đây – Lee na kể lại rồi đưa cho Ha Ra 1 tô cháo nóng : “ăn đi cho lại sức”

-Ngất xỉu ? – Cô nhận tô cháo rồi tự hỏi, chắc sức khỏe cô mấy hôm nay không được tốt nên mới như vậy

-Đúng vậy . Hi, nhìn cô mà tôi lại nhớ đến mình lúc xưa – lee na khẽ thở dài rồi lại mỉm cười nhìn Ha ra

-Tại sao ? – ha Ra nhìn Lee na đầy tò mò hỏi

- Cô thật sự muốn biết ?

-Đúng vậy ! ha Ra gật đầu rồi múc muỗng cháo lên ăn nhìn Lee na như chờ đợi

Lee Na đứng dậy đi ra ngoài rồi khoảng vài phút sau cô trở lại với cuốn album trên tay

-Em xem đi – Lee na đưa cho Ha Ra rồi nhẹ nhàng ngồi cạnh cô, cố gắng nở nụ cười

Từng trang, từng trang được lật ra từ đầu đến cuối mà không ai nói tiếng nào làm bầu không khí có lẽ hơi căng thẳng.Trong cuốn album là hình 1 cô bé đang trong độ tuổi cấp 3, thân hình còn “khổ” hơn cả cô nhưng mặc dù vậy nhưng trên môi cô gái đó vẫn nở nụ cười như thiên thần

-Đây là chị sao?- Ha Ra đã phần nào đoán ra được tại sao cô ta lại thân thiện với mình như vậy

Lee Na không nói gì chỉ khẽ gật đầu rồi nói :

-Có phải em ngạc nhiên về thân hình bây giờ của chị không ?Đúng ,chị đã giảm cân nhưng hoàn toàn không có sự trợ giúp của dao kéo

-Sao, sao có thể ? – Ha Ra bất ngờ nhìn Ha ra không ngờ trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra

-Nếu như em muốn chị có thể giúp em nhưng sẽ rất khổ đấy – Lee Na nhẹ nhàng nói

Sau khi suy nghĩ 1 hồi Ha Ra mới cười và nói tiếp

-Cám ơn chị, nhưng em đã hài lòng với chính mình rồi chị ạ

-Hài lòng ??? –Lee Na thoáng bối rối nhưng cũng nói tiếp – Ừ, được thôi, tùy em chị luôn sẵn sàng nếu em muốn

-Dạ, hi – Ha Ra gãi gãi đầu như áy náy trong rất yêu

-Bây giờ cũng trễ rồi chị sẽ đưa em về – Sau khi nghe được câu trả lời của ha Ra thì Lee Na cúi xuống xem đồng hồ trên tay rồi nói

-Cám ơn nhưng em có thể tự về

-Ừ, nếu em không muốn thì chị đưa em ra cửa , chị nghĩ khi về nhà em nên kêu gia đình đưa đi kiểm tra sức khỏe.....

Mọi chuyện có vẻ như rất liên kết, liệu đó cũng là ngẫu nhiên chăng....

+++++

Một lúc sau.....Tại nhà Ha Ra

-ha Ra cậu về rồi sao ? – Windy nhìn thấy Ha Ra bước vào liền lao ra ôm chầm lấy cô , gương mặt vẫn chưa hết lo lắng

-Ha Ra cậu đi đâu vậy, bọn tớ lo lắng lắm đấy cậu có biết không ? – Yumi giọng nói có chút hờn giận đứng 1 bên nói

-Tớ chỉ đi dạo “1 tí” thôi mà – ha Ra chỉ cười nói chuyện, cô không muốn làm bạn mình lo lắng

–“1 tí” kiểu gì mà bây giờ mới về – Giọng nói nữ âm trầm vang lên làm cắt đứt bầu không khí “đoàn viên” này

-Ồ, mẹ – Lúc này Ha RA mới nhìn vào trong nhà thì thấy bà Goo gương mặt tức giận khoanh tay ngồi trên bộ ghế salong

-Mẹ – Ông ổng ọ ọ (tg:chiều của con gái mà, tuy cũ mà hiệu quả, hi) Ha Ra nhanh chóng chạy lại ôm bà gương mặt “ngây thơ”

-HỪ, con chỉ giới nịnh , biết mọi người lo lắng cho con lắm không ? – Bà Goo đánh yêu con gái 1 cái , chỉ cần nghe cô nói 1 tiếng “mẹ” là mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết.

-Hìhì, papa đâu rồi mẹ ?- Ha Ra nhìn xung quanh mới phát hiện “ông bố khó tính” không có mặt ở đây

-Papa con gọi điện cho Windy và Yumi thì mới biết con không đi với bạn nên lo lắng đi kiếm rồi – Bà Goo lườm Ha Ra rồi nói

- Trời, mẹ gọi điện cho papa ngay đi , con chưa muốn mình “ngủ củ tỏi” đâu – Ha Ra nhăn mặt,huhu nói , papa cô mà về là “tôi”

-Biết sợ rồi à – Bà lại gõ vào đầu “cục cưng” rồi mới cầm điện thoại lên

Windy và Yumi đứng ngoài gương mặt cứng đờ không biết phải làm sao , chẳng lẽ chạy chen vào cản trở “2 mẹ con” họ . Ngày mai Ha Ra chỉ có nước “ngủ” với cái tội “bỏ bạn” quá. hìhì

7. Chương 7: Chớm Nở

Kéttttttttttt...

2 chiếc xe cùng thẳng 1 lúc, thiết là khựng khiếp khi 2 đầu xe chỉ cách nhau có 1 milimét , trong chiếc xe màu trắng mui trần 1 cô gái cực kì quyến rũ, mang boots cao bước ra khỏi xe làm những người đi đường dù gái hay trai , già hay trẻ cũng phải ngất ngốc trong giây lát. Cô bước “nhẹ” tới bên chiếc xe mui trần đỏ vừa “xém” đụng phải mình hết lớn

-Này ,tên kia, mi có biết chạy xe không hả , muốn chết thì tự chết 1 mình đi đừng kéo người xung quanh vào – Yumi tức giận đứng khoanh tay , gương mặt hầm hầm

-Cách – Gì vậy nè , “phong lưu đa tình”, đẹp trai phong độ, 1 anh chàng cũng cá tính chẳng kém cô, nhìn cũng biết là hàng hiệu vừa mới bước xuống xe đã nở 1 nụ cười nhẹ làm tim ai cũng muốn ngừng đập, đơn giản là trừ Yumi ra rồi

-Xin lỗi, tại gấp quá nên... – Anh ta gãi gãi đầu ra vẻ áy náy nhìn cô như muốn hỏi lỗi ấp úng nói

-Xin lỗi, tại gấp quá! HỪ – Yumi nhái lại giọng y chang giọng của anh ta nhưng chất giọng lại tràn đầy mỉa mai, châm biếm – Đơn giản quá nhì

-Ồ, tại..mà thôi tôi sẽ đền cho cô.OK – Hấn nói

-No, never, xem chút nữa là tôi đi chầu diêm vương rồi mà anh nói đền là xong sao, mơ à, hay lúc này va chạm nên đầu óc anh có vấn đề rồi – Yumi nói 1 hơi làm anh ta hơi “bất ngờ”

-Được rồi , vậy cô muốn sao? - Hắn như muốn kéo dài thời gian hay sao ấy , đứng tựa vào mũi xe, khoanh tay, cười nhẹ

-Muốn sao ư ? Ờ thì...thì để tôi suy nghĩ đã – Yumi mặc ửng đỏ vì cô cũng chắc biết nên bắt anh ta “bồi thường” cái gì nữa (tg:xìu)

Lại cười, anh ta nhìn chăm chú Yumi mà không nói gì làm không khí hơi “tĩnh lặng”

#####

%####

(tg:tiếng nhạc chuông của anh ta đó , hì không biết lấy bài gì cho hay nên bấm đại)

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt bầu không khí này.

-alô – anh ta hồ hững đáp

-Được rồi, 5 phút nữa tôi sẽ đến, báo cho papa tôi biết đi

Ngắn gọn , Yumi chỉ nghe hắn nói thế rồi cúp máy

-Này , anh định chuồn đây hả ? – Yumi hét toáng lên

-Bây giờ tôi có việc gấp , cô có mang điện thoại theo không?- Anh ta khẩn trương nói

-Có , chi ?

-Cô lấy ra đi

Yumi rút trong túi quần ra cái ipad rồi nhìn anh ta

-0163 XXX XXX (tg :ở Hàn Quốc nên tác giả nói đại)

-Ê, ê, từ từ đã , đọc lại đi – Cô mở máy rồi nhanh chóng bấm số

-Lề mề, 0163 XXX XXX

-Rồi, nhưng tôi lấy số anh làm gì, đây là số anh hả – Ủa , mình đang nói gì vậy kìa (tg:pó tay)

- Đúng, rồi chúng ta sẽ gặp lại – Anh ta nói rồi lên xe, quay đầu xe phóng ga đi mất hút , lúc này Yumi mới chợt tỉnh với 1 đồng thắc mắc, Anh ta là ai? Trời ơi , quên hỏi tên rồi !Nhìn cũng đẹp trai ra phết , mà 016XXXX hả , ủa đây là số Việt Nam mà ? Gì đây , mà kệ đi, nhức đầu quá.....

#####

\$\$%^&*I(#\$^&((O))^

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên nhưng lại là của Ha Ra ,lúc này lại đang trong lớp học nữa chứ, đến là khổ mà

-Em nào mang điện thoại đó – Ông thầy toán đang say sưa giảng bài trên bảng bỗng nhiên nghe tiếng chuông điện thoại nên hét lên mà quên rằng mình đang đứng trong lớp “cá biệt” nên vừa quay xuống thì ông đã nhận được những ánh mắt hình viên đạn của 4 người nào đó còn Ha Ra thì đang nói chuyện điện thoại

-Hơơ, thôi thôi , chúng ta học tiếp.

Ông thầy như đã hiểu ra vấn đề nên đành quay lại bài giảng nhưng quên rằng mình đang dạy tới đâu nên đành đứng “suy nghĩ”

-Thầy, em vào lớp – Yumi lúc này mới từ ngoài bước vào , hiện ngang vô lớp mà không cần đợi câu trả lời của ông thầy đi vào chỗ luôn làm ông mới nhớ ra hồi nãy dạy tới đâu thì lại quên bém (tg:tội nghiệp)

-Nè, sao giờ mới tới, biết mấy giờ rồi không ?- Windy chồm lên nói giọng hơi hờn giận

-Ồ, tại tớ bị tai nạn xe – Yumi thành thật nói mà quên rằng 3 chữ “tai nạn xe” có vấn đề rất lớn

-cái gì ? Cậu có sao không ? – Windy lo lắng chạy ra khỏi chỗ ngồi lên bàn trên nắm tay Yumi lên xem lui xem tới.Còn Ha Ra thì nghe vậy cũng hốt hoảng chạy tới , mắt rưng rưng .Tên Ken ngồi kế bên thì lại không nói gì chỉ liếc qua xem xét cô từ đầu tới chân (tg: vậy mà liếc đó hả)

-Trời ơi , gì vậy, .Nếu con có bị sao thì con còn ngồi ở đây sao má.Má làm ơn vận dụng đầu óc giúp con – Yumi như muốn chóng váng vì 2 con bạn thông minh “tùy lúc” này.

-Ồ ha – Windy nghe vậy liền thả tay Yumi xuống hầm hầm về chỗ rồi luôn tiện dẫm lên chân Devil 1 cái “xả giận” luôn

-Á, cô bị gì thế ?- Devil chả hiểu mô tê gì tức giận quát lớn vì anh vừa mới ngủ dậy mà, đang mơ mơ màng màng ,tội nghiệp

-Bị gì là bị gì , hừ – Windy

-Không bị gì mà giẫm lên chân tôi

-Ồ, tại tôi thích nên tôi giẫm, SAO, CÓ Ý KIẾN Ý CÒ GÌ À – Windy nhấn mạnh từng chữ cuối

-Đơn nhiên phải có rồi – Thật nhanh chóng bàn chân của Devil đã hạ cạnh ngay bàn chân đang nhịp nhịp của Windy

-Á, uiza,trời ơi, đau – Windy kêu 1 tràng rồi cúi xuống ôm chân liếc xéo Devil 1 cái

-Hahaha, đáng đời –Devil

-chờ đi- Windy

-Đơn nhiên , tôi sẽ chờ cô trả thù ,hahaha.....

.....

Ha Ra lúc này cũng đang có mặt tại chỗ ngồi của mình , không hiểu sao dạo này cô cứ có cảm giác vui vui khi được ngồi cạnh Han Yu

Tại can-teen , trong 1 bàn khuất , mà khỏi cần bàn khuất cũng chẳng có ai vì mỗi lần đều có can – teen riêng, mà đang là giờ chuyển tiến nên chẳng có ai qua lại

-Nè, hồi nãy cậu nói bị đụng xe là sao ?- Windy vừa uống sữa vừa...8

-Đúng đó,sao, kể nghe đi – Ha Ra đang ngồi ngoằm ổ sandwich

-Thì là thế này

Xin nói thêm là chỉ có 3 cô nàng thôi nha vì ba chàng kia giờ đang đi vòng vòng trong các lớp khác kiếm mồi, hehe

-Ấyza, vậy anh chàng đó đẹp zai hông, đi xe mui trần đỏ hả , đã nha – Ha Ra vừa ăn vừa nói

-Trời ưi, đẹp trai, rất đẹp trai lắm luôn ấy chứ, nhìn hình như cũng cá tính lắm – Yumi

-Nhưng theo cách cậu kể thì anh ta hình như hơi “hiền” – Windy chà chà cầm nhận xét

-Ồ, nhưng chắc chỉ hiền với tớ thôi,héhé – Yumi giả giọng cười gian

-Ọe ọe, kinh khủng –Ha Ra và Windy cùng làm bộ ối rồi cười nắc nẻ làm Yumi giận tím người.....

8. Chương 8: Cuộc Đi Chơi Không Thành

-Ken chút nữa tụi ta tới quán bar của mi chơi heng –Windy ngồi chống cằm, mắt dán vào Ken nũng nịu nói

-Không được – Devil

-Ê ê, ta đang nói chuyện với Ken mà mi xía zô chi zậy – Windy

-Ồ, ta có xía zô đâu, ta chỉ trả lời giùm hần thui mà, đúng hông, KEN – Devil cố tình gần mạnh chữ Ken cuối cùng rồi liếc lên nhìn Ken làm anh chàng rùng mình

-Ken !!! – Ối zời, Windy hét muốn nổ cả lỗ tai

-Trời ơi, giảm volume lại giùm cái – Yumi đang “say giấc trên mây” thì bị đánh thức tức giận nói

-Đúng đó, đúng đó – Ken cũng đang đưa tay bịt tai gương mặt thê thảm nói

-Đúng gì, tối nay tụi ta sẽ đến quán bar của mi chơi.OK – Windy

-Ồ, không được rồi, tối nay tụi ta bận đua – Ken gãi gãi đầu, nhìn ngây thơ cực

-Nghe chưa – Devil thần nhiên gác chân lên bàn , nói

-Kệ mấy người, ta đã quyết định rồi, nếu tụi mi muốn quán bar KEN ngày mai đóng cửa thì cứ tự nhiên

-Khoan, khoan, bớt nóng, bớt nóng , Ok, được rồi, mấy giờ tụi ta sẽ đến đúng hẹn – 2en xannh mặt nói

-12h đi – Windy tươi như hoa, gương mặt đắc thắng nói

-Không được – Yumi lên tiếng

-tại sao ?- Windy trở mắt lên nhìn, tỏ vẻ ngạc nhiên , Ken cũng vậy , Devil thì chỉ vừa ngó nghe vừa..nhấn tin

-Tại ...tớ có hẹn –Yumi mặt ửng đỏ nói

-Hẹn ? –Ken, Windy đồng thanh nói

-Ê, đừng thế chứ, a , mấy người suy nghĩ tầm bậy gì vậy hả - Yumi tức giận trừng mắt nhìn 2 tên đầu óc “phong phú”

-Chứ hẹn gì mà 12h đêm, mới lớp 10 thôi ghen, đừng rủ nhau zô...haha- tác giả của câu nói này là Ken và ngay lập tức anh nhận được cái nhéo đau điếng

-A, a, đau, cô điên à

-Lại điên, mi nhìn ta bằng con mắt nào mà dám nói ta điên .HẢ

-Bằng 2 con mắt , hỏi zậy mà cũng hỏi , A,A- Chưa nói xong hết câu Ken đã nhận được mấy cái nhéo đau điếng từ Yumi

-Thui thui, tha cho hần đi, hần trẻ người non dạ mà, nhưng cậu hẹn với ai mới được chứ- Windy ngó dưới phải làm “từ thiện” ra tay “cứu giúp”

Lúc này Yumi mới chịu tha cho cái tên xấu số kia đang ngồi than trời

-Thì mấy bữa ni không có việc gì làm nên lên mạng chat chit tí ấy mà, hihi – Yumi mắt sáng rực

-Trời , đồ hám trai, coi chừng bị lừa đó , biết đâu đối tượng của bà sẽ là người vừa lùn vừa mập vừa xấu, tính tình lại “tưng tưng” , hehe –Windy nói xong liền cười haha chạy ra khỏi chỗ để Yumi tức muốn xì khói rượt theo liền, Ken chỉ biết lắc đầu cười, đường đường 1 người quậy phá không sợ trời không sợ đất chỉ sợ “nước mắt cá sấu” như hần mà lại phải ngồi đây giỡn với mấy đứa con ních , thật là hoang đường (tg: không dám con nít đâu ,dám chê mấy chị con nít hả , hừ . chờ đi..)

Sau khi rượt đuổi nhau khắp lớp tụi nó đã quyết định sẽ gặp nhau vào lúc 1h , hehe, mọi người đừng thắc mắc vì sao Han Yu và Ha RA không thấy xuất hiện nha vì 2 người họ đang “khò” mà.....

12h30 đêm, tại quán bar Ken

Xoảng..bịch...rầm...xoảng

Á – á – á

Bia rượu bàn ghế bị đập phá tứ tung nằm đầy trên đất, tiếng la hét , tiếng bỏ chạy của khách làng chơi làm không gian thêm rối rắm

2 băng nhóm, 2 đại ca, ai cũng đều cầm gậy, cònmặt hầm hầm nhìn nhau thách thức

-Bây giờ, mày muốn gì – Đại ca của nhóm nhóc, chơi chơi đứng phía trong quán bar gần quầy rượu nói, môi cười nửa miệng, khoe chiếc răng khểnh đáng yêu (tg:có phải khoe chứ) , tóc nhuộm hung đỏ, đeo bông tai , tóc “tốt”, ăn mặc cực sành điệu khoe body cực chuẩn, nhìn kute cực , mọi người biết ai rồi chứ, Ken chứ ai.

-Tao muốn gì ư, haha- Hấn cười làm Ken hơi nhúm mày

-Lần trước mày san bằng quán bar của tao, tao phải trả thù, màu hiểu rồi chứ, hahaha – Ten đầu trọc, có vẻ đại ca xăm hình đầy mình tức giận nói

-Ồ, ra mày là người bại trận bỏ chạy hôm bữa, lúc trước bị ta san bằng còn chưa sợ hay sao mà lại dám vác mặt đến đây nữa zậy, hừ – Ken cười khúc khích, đưa tay lên che miệng , còn đám đàn em của Ken thì khỏi nói rồi cười với volume “hết cỡ”, cười hết sức có thể, cười như chưa từng được cười..làm tên đầu trọc tức ói máu

Rầm (tg:lại nữa, mấy chị này ghiền đập cửa lắm rồi hay sao í), cánh cửa được đập tung

-Hahah, tớ đã nói mà, vừa mập vừa xấu vừa tưng tưng chứ gì,,hahaha – Chưa đến cửa đã nghe thấy tiếng cười đầy “chế nhạo” của Windy

-thôi đi, biết vậy tớ chẳng kể cậu nghe đâu tức quá - yumi hầm hầm hét lớn

-Hihihi – Ha Ra nhà ta mà cũng phải cười là biết sao rồi làm Yumi ngượng đỏ mặt

-Ha RA – yumi

-ừ, ừ, không cười nữa, không cười nữa, hihi – Ha Ra miệng nói nhưng tay vẫn ôm bụng cười

-Hừ, mà “2 thằng” kia đâu rồi - Yumi đánh trống lảng nhìn ra ngoài

-Hình như hồi nãy lúc đi vào đây thì tụi hấn có điện thoại nên phấn đi đâu rồi không biết nữa – Windy trả lời

Tóm lại hồi nãy : Lúc mấy chị đang đi vào quán bar thì đúng lúc gặp Devil và Han Yu tới nên mới vào chung ai zè đang đi thì mấy anh có điện thoại nên đã quay ra

(tg: mấy chị này đập cửa mà không lo vào cho rồi mà còn đứng ngoài lo...8, làm mấy anh trong bar...đứng hình luôn)

-Thui vào đi..bọn hấn đi đâu , kệ đi, mình vô trước – yumi xung phong vào đầu tiên rồi tới Ha Ra , Windy

Yumi mặc chiếc quần jeans đen rách “từa lưa” khoe cặp chân thon thả nhìn prồ lăm lăm, phối hợp cùng chiếc áo pull trắng với dòng chữ ME cực lớn (tg:tạm bỏ qua vấn đề thời tiết nha, hi ,thông cảm), đeo bông tai tròn màu trắng, tay đeo 1 cái đồng hồ “khủng” với chiếc nhẫn ở ngón tay cái, mang hài búp bê, tóc nhuộm hạt dẻ nhìn xinh cực

Windy, cũng quần jeans màu da bò, túi phồng, áo cánh dơi xanh đen tôn lên làn da trắng, đeo vòng “tùm lum”, khuyên tai hình chữ thập , tóc xả dài, để mái, nhuộm nâu, ôm gọn khuôn mặt bầu bĩnh, trông xinh lăm

Ha Ra , mặt chiếc váy xanh nhạt , mang hài búp bê , đeo vòng , khuyên tai đính kim cương, tóc đen, xả dài , tuy thân hình không chuẩn nhưng nhìn rất baby

Tạm thời các thành viên có mặt trông quán bar nhìn họ, Ken cũng ngạc nhiên , vì nhìn họ quá cá tính, khác xa với những lần đi chơi trước, vậy mà không để ý

-Ồ, chuyện gì vậy- Ha Ra nhìn đồng tàn cuộc rồi nhìn lên 2 phe đang đứng đối đầu nhau, nói

-Ồ – Windy

Yumi không nói gì chỉ im lặng nhìn rồi 3 nàng đến bên Ken

-Chuyện gì vậy ken – Ha Ra

Ken còn chưa kịp trả lời thì đã bị cắt ngang

-Ồ, ra mấy em xinh đẹp này là người của mày à, nếu mày chịu nộp mấy em đó cho tao thì tao sẽ tha ày hôm nay, Thế nào ,haha – Tên đầu trọc nói xong, cười đắc thắng, bọn đàn em bên dưới bắt đầu nhao nhao lên

-HỪ, NĂM MƠ – Ken lạnh lùng phun ra 2 chữ và hừ nhẹ 1 tiếng

-Tụi mi qua kia ngồi đi, để ta xử bọn này trước đã – Ken đưa tay đẩy Yumi và 2 người kia ra rồi nói

-OK, được coi phim miễn phí ngu gì không coi, hề hề –Windy nói rồi lảng xảng kéo Ha Ra chạy qua bên kia ngồi

-Cẩn thận – yumi nói nhỏ rồi bỏ đi nhưng cũng đủ để ai đó nghe thấy, và mỉm cười nhẹ, đã có tia nắng ấm áp bắt đầu sưởi ấm lòng anh

-Bắt đầu được rồi chứ – Ken cười nháy mắt với tên đầu trọc rồi nói làm bọn đàn em vôùng phấn khởi

-Tao đã ày cơ hội tại tụi mày không lấy thôi. MẤY CÔ EM CHỜ ANH NHA, HÉ HÉ- Tên đầu trọc hét lên cố tình để 3 nàng nghe làm 3 nàng đang ngồi chống cằm cũng phải ới dù chưa uống tí rượu nào

-Lên – Ken đưa tay ra ám hiệu rồi sau đó trận chiến bắt đầu khi bên kia đám tên đầu trọc cũng xông vào

-Trời ơi, coi thằng kia cũng dễ thương đấy nhỉ, chỉ tiếc theo thằng đầu trọc thôi, uống quá –Windy

-Đúng đó, í, nhìn bên kia kia , trời ơi, tên đó phải 4 mấy tuổi rồi chứ không ít, tên đầu trọc này tuyển người không cân bằng gì hết trơn – Yumi

-Nhìn kia, thằng nhóc kia nhìn là đã biết 14,15 tuổi rồi, còn nhỏ zậy mà đã đi theo tên đầu trọc rồi, hết biết – ha Ra cũng nhìn rồi nói

Và mấy nàng cứ tiếp tục nói hăng say về tên này tên kia, xấu , đẹp, lùn, dễ thương, thấy gớm,....

(tg:pó tay) cho đến khi chẳng còn ai cho họ nói, bọn đầu trọc sau khi “tàn hoa bại liễu” đã bị 1 toáng áo đen vào đưa đi, còn đàn em của Ken có mấy người bị thương phải vào bệnh viện, thì nào còn khỏe thì đi nghỉ , khỏe hơn nữa thì ở lại dọn đồng tàn cuộc, KEN thì phải chỉ đạo bọn đàn em, đúng là điên đầu

Mấy nàng thì cứ tiếp tục nói và đưa ra 1 kết luận : Ken là người được nhất, chuẩn (tg:pó tứ chi với mấy người này luôn)

-Ê, mấy người đang nói gì zậy –Ken lạnh chanh chen vào ngồi cạnh Ha Ra và đối diện với Yumi

-Chắc là đang nói xấu bọn ta chứ gì – Devil từ đâu chui vào, chen vào ngồi cạnh Windy

-Ồi zời, ghen tị sắc đẹp thì đúng hơn , haha – Han Yu bước vào ngồi cạnh Yumi và Ha Ra

-Oẹ,ọẹ ,tụi mi tự tin quá-cả 3 nàng đều làm động tác ới rồi cười khúc khích.

-Nè,Han Yu, Devil ,2 đứa mi đi đâu nãy giờ mới về zậy-WINDY đập bàn rồi nói.

-Hay là nhận được điện thoại của em nào gọi chứ gì-YUMI tỏ ra bộ mặt nghiêm trọng làm mấy anh hơi hoảng.

-Hihi-HARA chỉ cười.

-Ê,ê, tụi mi chỉ biết nghĩ xấu cho người khác thôi nha-DEVIL nói.

-Nếu muốn biết tụi này đi đâu thì chút nữa về mở WED ***** lên xem sẽ biết ngay-HANYU biện minh,cười gian.

-Nhanh vậy sao,đúng là 2 người ra tay có khác-KEN cười làm ai đó ngất ngây con gà tây (tg:kute qua mà)

-Là sao-3 nàng đồng thanh.

-Đã nói,muốn biết thì cứ lên WED sẽ biết mà-DEVIL tức giận và đại chiến xảy ra.....

##%^^&##\$&*&*

##\$^&*&((((((((((((&^

Nhạc chuông của WINDY vang lên cắt đứt những ‘lí sự cùn’ của cả đám khi cứ nói hết chuyện này đến chuyện khác =>cãi nhau

-Dạ con nghe-WINDY nhanh chóng bắt máy.

-.....

-Nhưng mà tại sao ?

-.....

-.....

1 lúc sau

-Dạ vâng-WINDY tắt máy gương mặt thoáng chút buồn nhưng lại nhanh chóng được che dấu bởi nụ cười gương gạo.

-Ai ạ?-HARA tò mò hỏi

-Papa tui-WINDY trả lời không dám nhìn thẳng vào mắt cô

-Có chuyện gì à-DEVIL cũng lo lắng hỏi

-không có gì-WINDY

-Không có gì mà sao mặt buồn hiu zậy-YUMi nhăn mặt tỏ vẻ lo lắng

-Nói đi,bạn bè mà,gấu làm gì-KEN nhập cuộc.

-Thì...mà thôi mai à mốt, mà thôi mấy bữa nữa nói cho nghe-WINDY lưỡng lự rồi quyết định rồi nói.

-Trời,thui nói giờ luôn đi-YUMI bày bộ mặt ‘‘baby’’ ra nói giọng ngọt xớt.

-Thui,để lúc khác đi,chuyện này.....-WINDY bỏ lửng câu nói

-Nếu WINDY không muốn nói thì thôi đi đừng hỏi nữa-DEVIL can vào nói

-Ấy za,sao bênh zữ vậy-YUMI ‘‘ngạc nhiên’’ nói nháy mắt với mọi người.

-Có gì mờ ám phải không-HARA cũng đáp lại cái nháy mắt của Yumi , bắt đầu công kích

-Có gì là có gì,tụi mi chỉ được cái nghĩ tầm bậy-WINDY,DEVIL đồng thanh nói từ đầu tới đuôi

-Ấy dui,ây dui,lại nữa,haha

Và đề tài bàn tán tiếp theo đã được xác định , chuyện của WINDY cũng nhanh chóng được lãng quên (tg:chắc biết là chuyện gì rồi nhĩ.hi)

9. Chương 9: Bạn Bè

Ê, mà sao mi hẹn tụi ta cho đã rồi bắt tụi ta đến xem mi đánh nhau là sao – Windy nhìn Ken bằng ánh mắt không mấy thiện cảm

-Ồ, thì tạitại tụi nó đến gây sự trước chứ bộ- Ken gãi gãi đầu

-Gây sự...biết chọn thời gian ghê hén – Yumi tranh thủ chọt vào nói làm Ken chẳng biết đường mà lần

-Thôi, thôi đừng chọc Ken nữa – Ha Ra lại phải “giải vây”

-À, mà Yumi sao ta nghe nói là mi 1h mới tới mà sao lúc này ta gặp mi ở ngoài cổng zậy – Devil phải phụ đánh trống lảng.

-Ồ, ờ, đúngg rồi – Ken mặc dù chẳng biết gì nhưng cũng ậm ừ cho qua chuyện

-Thì, tại... – Yumi chưa nói tới từ thứ 3 thì Windy đã phá lên cười Ha Ra cũng cười theo làm cô giận đỏ mặt, còn 3 đứa con trai thì “đơ”.

-Ê, ê, tụi tui là con trai nhá, mấy người chẳng biết giữ kè gì cả , bộ không biết yếu điệu thực nữ là cái gì à – Han Yu nhăn mặt nói

-Hả ??? 3 cặp mắt của 3 chị tròn tròn nhìn Han Yu làm cả 3 anh phải giật mình

Ha Ra đưa tay lên sờ trán Han Yu rồi nói

-bình thường, không nóng không lạnh mà ta

-Ê, mấy đứa mi bị gì zậy – Han Yu bắt măn nói

-Bị gì, mi mới bị gì á, tự nhiên giọng văn chương ra , yếu điệu thực nữ, hahahahaha

Thế rồi chẳng bao lâu sau câu chuyện của “gặp mặt” của Yumi cũng “lọt” vào tai 3 anh làm 3 anh cười muốn nứt tường đổ vách còn Yumi thì mặt đỏ như cái trà chua....

Tg: từ khúc này trở đi mấy anh mấy chị sẽ có tiến triển mới, gặp nhiều sóng gió hơn,hihi.....

-Ê, qua bên kia đi,chỗ đó đẹp kìa – HA Ra ngấm nhìn xung quanh 1 lúc rồi quyết định chọn khu đất cạnh suối làm nơi “định cư”.

-Đâu, chỗ nào ừ, chỗ đó được đó, hihi, Ha Ra có mắt thẩm mỹ ghê nha –Windy hớn hở làm người tiên phong chạy qua trước khi cả bọn đặt chân tới, mặt người nào người nấy như cọng bún thiêu (trừ 3 người nha)

Hôm nay là 1 ngày đẹp trời nên Windy nhà ta bỗng nhiên rủ cả bọn đi picnic và ngay lập tức nhận được bao nhiêu lời phản đối nhưng với cái miệng siêu dẻo cùng với gương mặt siêu baby thì thuyết phục có gì là khó và kết quả là 3 đứa con trai duy nhất phải xách đồ,hì.

-Hơiza , chán quá, -Ken ngửa mặt lên than trời.

-Chán như con gián. Hix – Yumi mặt ủ rũ nói

-Hơi, hết ngồi rồi lại ăn – HanYu bắt măn nói

-Windy – Ha Ra dùng giọng nói “sát khí” nhất, ánh mắt ăn tươi nuốt sống nhìn Windy, chính cô bày trò này chứ ai.

-Thôi đi, mọi người sao vậy, bộ ngồi đây ngắm cảnh đẹp, ăn uống, trò chuyện không vui à- Windy mặt tức giận nói

Cốp...bốp

Ngay lập tức đầu cô bị viếng thăm dòn dập

-Mi bị điên rồi à , 2 tiếng đồng hồ rồi đó, hết ăn lại nằm , hết chuyện để nói luôn rồi nè – Yumi đưa hai ngón tay lên rồi nhìn Windy nói (sao Windy giống mới trốn trại ra thế nhỉ

-Ồ, thì.. –cứng họng

-Windy gần đây cậu lạ lắm cứ hết rủ tụi này đi ăn rồi lại chơi, hết đi chơi rồi giờ lại “zô rừng” đi picnic, báỉ phục cậu luôn, có chuyện gì phải không – Ha ra nhìn nói

-Chắc mới trốn trại ra, quên uống thuốc chứ gì

-Muốn chết hả – Windy trừng mắt nhìn làm nụ cười trên môi hằn vệt tắt

-Hừ, ta không bị gì đâu bọn mi đừng lo,hihi – Windy cười trừ

-Thôi bỏ qua chuyện này đi, bây giờ hay là tụi mình bày trò gì chơi đi,hehé –Yumi mắt sáng rực

-Đúng, đúng đó, câu nói đúng nhất trong ngày- Ken phụ họa

-A, có rồi –yumi đập mạnh xuống đất làm bao nhiêu cặp mắt ở đây đều nhìn nên cô hơi ngượng

-Hơơ, làm gì căng thẳng thế, ta có trò chơi rồi –Yumi gian gian

-Trò gì, trò gì –Tò mò nè

-úi xời, mi thì biết trò gì chứ, chắc định rủ tụi này xuống suối bắt cá chứ gì ,haha –Ken trêu chọc

-Hừ, mi, mi, GIẬN – YuMi la lên rồi quay mặt đi luôn

-Í, í, thôi mà, thôi mà, đừng giận nha, giận chi mau già, cứ hồn nhiên như con điên là được rồi, haha- Ken tỏ vẻ năn nỉ rồi lại trêu chọc làm Yumi càng tức

.....Sau khi cho Ken “tiêu tùng” thì Yumi cũng bày ra kế hoạch

-Bây giờ tụi mình sẽ bốc thăm, chia ra làm 6 lá, 2 tờ viết số 1, 2 tờ viết số 2, 2 tờ viết số 3 rồi đưa bên nữ 3 tờ viết số 1,2,3 rồi cũng đưa bên con trai 3 tờ viết số 1,2,3, cặp số nào giống nhau thì 2 người đó sẽ đi chung. OK – Yumi tự tin nói (Có ai không hiểu hông)

-Cũng được nhưng chia nhau ra làm gì – Devil nhăn mặt thắc

-Ồ, điều này thì.... –yumi ấp úng

-Biết ngay mà, hahaha – Ken

Đại chiến bùng nổ, ai nhìn cảnh đó cũng phải cười, chỉ có 1 người mặt buồn rười rượi nhưng nhất thời không ai thấy được trừ 1 người.

-Thôi , thôi, hay là, chia ra rồi mỗi cặp sẽ đi 1 hướng coi trông rừng có gì hay đem về cho cả bộ cùng xem, vậy thôi chứ hết biết rồi – Ha Ra phân tích

-Cũng được nhưng mà bây giờ là 3h chiều rồi – Devil nhìn đồng hồ “VIP” trên tay nói

-Thì 5h chúng ta sẽ tụ họp tại đây.Ok – Han Yu nói

-ừ, vậy đi – Yu mi tỏ vẻ gật gù

-Hơizà người ta thông minh như thế đấy chẳng bù cho ai đó, ngu thường xuyên thông minh đột xuất – Ken lại nói

Và rồi.....???

Cuối cùng cũng tới màn bốc thăm và kết quả là thế này.hihi

-Ken vs Yumi (số 1) -> Hướng Bắc

-Devil vs Windy (số 2) -> Hướng Tây

-Han Yu vs Ha Ra (số 3) ->Hướng Nam

(Kết quả thế này là theo lẽ tự nhiên đúng hông.hehe)

Trong rừng nam

-Mệt chưa ? Hay là nghỉ chút đi- han Yu dịu dàng nói làm lòng ai đó cảm thấy xao xuyến

-Thôi, có sao đâu mà, xiu mệt rồi nghỉ – Ha Ra lại cười nhẹ làm cho không khí thật lãng mạn nếu trời không bỗng nhiên kéo mây đen sầm chớp đùng đùng...

Lúc đó trong rừng Tây

-Ôi má ơi, đừng nói trời mưa nhá – Windy nhăn mặt than thở – Nãy giờ mới đi có 30phút mà không biết cô đã than mệt bao nhiêu lần rồi

-Chứ còn gì nữa , nhìn trời zậy mà cũng hỏi, ngu như bò – Devil mặt nhăn nhìn trời đốp lại

-Mi nói cái gì –Windy lúc này tay nắm chặt, mặt còn đen hơn trời lúc mưa nữa

-Hơơ, à ta nói trời đẹp quá í lộn trời gần mưa rồi, hihì – Như cảm nhận được sự nguy hiểm đang cần kè nên đánh trống lảng ..

-Hừ, ta đếm từ 1 tới 3 mi mau biến khỏi mắt ta ngay lập tức nếu không.....- Dừng biểu cảm thay cho hành động.....Windy trừng mắt làm Devil tự biết hậu quả, trong 36 kế chuồn là thượng sách..

Tại rừng Bắc...

-Trời ơi, thiệt là xui mà, đi với mi là trời mưaa liền, xui xẻo – Yumi nói với gương mặt thảm nhất có thể

-Hứ, mi đang nói gì đấy, phải ngược lại mới đúng, đường đường 1 người phong lưu tài hoa, phong nhã thông minh như ta mà phải đi với con nhỏ ngày uống thuốc 3 lần như mi thiệt....hơizà mất hình tượng quá – Ken nói rồi cũng bày ra bộ mặt tiếc nuối thê thảm

-Hihì, ừ đúng rồi thông minh mà tiếng anh được có 2,0 , thông minh quá, khâm phục khâm phục –Yumi cười như chế nhạo làm Ken gợn đỏ mặt

-Ế ế, í mi là sao... – KEN quē độ , chẳng lẽ nó điều tra mình sao, mà mình nhớ hình như mình được 1,7 thì phải, lạ nhỉ – Ken nghĩ trong lòng (tg: cái này bó tứ chi lun)

.....>>>>>>Trú mưa<>

Rừng Nam

Trong 1 căn nhà hoang, hình như là do mấy thợ đi săn để lại thì phải

-Mi ngồi đây chút nha, để ta ra ngoài gọi coi 4 đứa kia xao rồi chứ ở đây không có sóng-Han Yu

-Ừ, sao cũng được,nhanh nhan đó – Ha Ra với gương mặt cún con nhìn yêu cực nói

-Biết rồi

Trời đã bắt đầu mưa những hạt mưa lấm tấm rơi trên mái nhà, làm không khí thêm lạnh lẽo

-Han Yu sao lâu về vậy trời mưa rồi

Bụp - ! khúc gỗ không biết từ đâu rơi xuống làm Ha Ra giật mình và đương nhiên là 5s sau cô rời khỏi “căn nhà” đi tìm Han Yu

Rừng Tây

-Mưa thiệt rùi kìa, huhu- Windy làm bộ dáng như sắp khóc nhìn Devil . Tình hình là 2 người vẫn chưa tìm được chỗ trú mưa nên phải đứng đỡ dưới tán 1 cành cây bị rồi Windy cởi áo khoác ra che nhưng vẫn “ướt là ướt” cũng may hôm nay cô mặc quần jeans, áo thun vải cũng thuộc loại dày.....

Mọi người còn nhớ “quyến rũ” là phong cách của ai không,héhé, tiêu rồi, tiêu rồi

-Háttttxiiii – Yumi run cầm cập ngồi trong căn nhà hoang (tg:căn nhà khác Ha Ra nha)

-Con gái con đứa gì mà zô rừng chỉ mặc có cái áo mỏng tanh, thiệt là..... – Ken thì cứ ngồi lằm bằm chẳng dám liếc mắt qua nhìn Yumi

Hơizà để tác giả diễn tả phong cảnh “lâm li bi đát” bây giờ nhá

Yumi mặc chiếc quần jeans màu đỏ mại rách phối cùng chiếc áo sơ mi viền trắng đỏ cột dưới, tóc xả nhuộm nâu đỏ nói chung hồng hồng đỏ đỏ từ dưới lên trên làm hồi nãy còn bị Ken chọc là cục than,hề hề.

Ken quần jeans mới, áo cũng mới mới lun, nhìn pro khủng, tóc nhuộm hạt dẻ, vuốt keo nhưng bị nước mưa làm rũ xuống hết nhìn rất “kute”, nói chung Ken nhìn rất dễ thương

Tiếp tục nha...

-Ê, ề, mi vừa nói cái gì – yumi nói run run vì lạnh

-Có nói gì đâu, mà mi có cảm thấy cái gì lạ lạ không – Ken tỏ vẻ huyền bí (2 đứa ngồi hơi gần nhau)

-Lạ gì ? Ê, mi đừng làm ta sợ nha , Yumi xanh mặt xịch lại gần Ken làm anh chàng “đơ” nhưng rồi cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

-Ồ, thì...sao bỗng dừng ở trong rừng lại có 1 căn nhà hoang không có ai ở thế này, đã vậy , nhìn kìa – Ken đưa tay chỉ về phía góc nhà..... là 1 sợi dây thừng (Yumi nhìn tưởng là dây thòng lọng trong mấy bộ phim ma đó)

-Áaaaaaaaa – yumi mặt bỗng chốc đen xì, run cầm cập nhào tới ôm lấy cánh tay của Ken và rồi:

10s

20s

30s

-Áaaaaaaa- đồ lợi dụng – Yumi nhanh chóng đổi biểu cảm gương mặt từ đen sang đỏ từ đỏ sang tím...hixhix, tội nghiệp.

-Ồ, còn không thả ra – Ken cũng đơ 30s tim đập thình thịch mặt đỏ ửng nhìn cánh tay Yumi vẫn còn đang nắm chặt mình,quái, người có kinh nghiệm tình trường như Ken sao phải ngại như thế nhỉ, có vấn đề rồi đây

-Xí – Yumi ngượng ngịu đẩy tay Ken ra rồi bồi thêm 1 câu

-Cái đồ lợi dụng

-Ê, ăn nói cho cẩn thận nha, ai lợi dụng ai trước, thấy ta đẹp trai muốn ôm thì nói đại cho rồi, cần gì phải thế.

-Hứ – Yumi hứ rồi quay mặt đi chữa ngượng

-Hứ hứ gì, trúng tim đen rồi phải không – Ken lại càng được thể “lấn tới”

-Tim đen cái đầu mi á – yumi tức giận cãi lại

-Thui , bạn bè , có gì phải ngại, nói đại đi, mi mê ta rồi phải không – ken nhiệt tình hỏi

-Mi mới nằm mơ phải không ?? – Yumi trố mắt lên nhìn

-Thui, đừng giấu nữa...

-Hứ, thui một qua không cãi nữa – Yumi tức giận đứng dậy đi ra ngoài nhưng khổ thay

Xoạt

-Á

-Ê ề

Yumi bị trượt chân và

10s

20s

-Á, mi là cái đồ lợi dụng..... – Hix ,tần suất volume lần này phải “gấp 3” lần trước

Yumi đang nằm gọn trong vòng tay Ken.....không biết duyên trời định thế nào Yumi lại té xuống ngay chỗ Ken ngồi, theo quán tính Ken chỉ đưa tay ôm lại thui mà

-Ế, mi .. – Ken đẩy Yumi ra không biết vô tình hay cố ý Ken hơi mạnh tay tí Yumi té xuống và cũng không có gì để nói nếu Yumi không kéo tay Ken theo , vô tình hay cố ý...mắt chạm mắt, “môi chạm môi”...

Hix, lại đơ rồi.....

“Hôn hay là không hôn đây, hừ, không phải là Yumi thì tốt rồi, cứ thế tấn công thôi , đằng này...”- Chỉ là suy nghĩ thôi nhá

(tg: Ken hơi biến thái nhá, anh chàng còn phong lưu quá, sau này mất người yêu đừng hỏi tại sao à)

Yumi sau khi hồi phục lại tinh thần mới nhận thức được nhanh chóng đẩy Ken ra.....

-Mi, mi – sau khi đẩy được Ken ra, Yumi nhanh chóng định thần lại.

-Hoizà – Ken chỉ thở dài rồi đứng dậy đi ra ngoài hiên (hiên có mái che nhá)

-Ôi, first kiss !!!!!

“Sao mình lại cảm thấy hụt hẫng vậy nhỉ ????” Ken tự hỏi

Qua bên Ha Ra tí heng..

-Hi, tại trời mưa nên về trễ tí xịu – Han Yu từ ngoài đi vào nhanh chóng giải bày trước ,sợ cô nàng giận đây mà

-Ha Ra, Ha Ra à- Han Yu đi vào trong cất tiếng gọi nhưng đáp lại chỉ có tiếng mưa lộp bộp trên mái nhà

-Mưa thế này mà còn đi đâu không biết

Tại 1 gốc cây cách đó không xa

-Lạnh, lạnh quá – Ha Ra run cầm cập ngồi bệt dưới đất ôm 2 cánh tay, trời mưa mỗi lúc mỗi lớn, áo cô cũng đang ướt dần

-Ha Ra à, Ha Ra

-Han Yu –Ha Ra mừng rỡ gọi lại, bóng 1 người con trai ướt đẫm đang tiến lại gần cô (tg:Sến qua, sao giống phim anh hùng cứu mỹ nhân vậy trùi, pó tay)

-Đứng lên đi, sao không ngồi trong kia mà lại ra đây – Han Yu đỡ Ha Ra dậy, vừa đỡ vừa nói

-Hi, tại ngồi trong kia ớn quá – Ha Ra trả lời ,đứng dậy mà vẫn ôm 2 tay

-Nhát gan – Han Yu cười nhẹ gõ đầu cô

-Lạnh quá, bộ không lạnh à – Ha Ra run cầm cập nhìn Han Yu ướt dẹo mà vẫn đứng “hiên ngang” nên thắc mắc hỏi

-Lạnh chứ, ta cũng là người mà, giờ tính sao đây, chẳng lẽ đứng đâu dầm mưa hả – Han Yu lúc này mới khoanh tay trước ngực nhìn ra làn mưa nói

-Ai biết , hay là quay lại cái nhà hồi nãy đi, đứng đây đằng nào cuxng bị dính mưa, chắc chết cồng quá – Ha Ra xoa cằm tỏ vẻ là người trí thức

-Ừi, zậy đi, hết cách rồi – Han Yu cũng gật đầu

-Z đếm từ 1 tới 3 là cùng chạy nha – Ha Ra hí hửng

- OK, ta đếm cho – Han Yu gương mặt gian gian nhìn

- OK, đếm đi

-1,2 ,..... ê, ê, ta chưa đếm 3 mà – Han Yu đang lơ đã đếm liền chạy theo

-Ngốc thiệt – Ha Ra cười nhẹ , 2 người cùng đùa dưới mưa.....

Tại rừng Bắc..

-Hơơ, Devil ta lạnh – Windy ngồi dưới đất lạnh muốn cứng họng vì cành cây không được lớn lắm nên 2 đứa đang đứng ở đây ướt đẫm

-Biết rồi, biết rồi, bộ ta không lạnh chắc, lạnh gần chết , này giờ không biết cô than lạnh biết bao nhiêu lần rồi– Devil cũng đang đứng khoanh tay đứng ngoài chẳng gió cho Windy

-Huhu, nhưng mà ta vẫn lạnh, tại mi cả đó, hồi này kêu tìm chỗ trú đi, không chịu cứ đi zòng zòng, giờ trời mưa rồi thấy chưa

-Nè, bộ ta muốn à, tại mi cứ lải nhải nhãi hoài thì có – Devil cãi lại,lửa giận phừng phừng , này giờ Windy cứ ngồi hết than lạnh lại rửa hân

-MI nói gì, ta mà lải nhải hả - Windy cũng thấy trong người nóng phừng phừng,(tg:hết lạnh lun rồi à)

-Ừ, ta nói mi đó, lải nhãi điếc hết cả tai

-Ồ, huhuhuhuhuhuh,... sao..sao mi chửi ta – Windy khóc thét lên

-Ê, nè, nè ta nói giỡn thôi mà, xin lỗi, xin lỗi, được chưa – Devil tái mét

-Xí, hừ, nể tình bạn bè, ta tha cho đó – Windy đưa tay lên lau nước mắt, mặt hờn giận quay ra ngoài mưa

“Cái con nhỏ này, phải người không zậy trời” Devil nghĩ trong lòng

-Hơiza – Bất chợt Windy khẽ thở dài, thời gian qua thật nhanh, ngày đó cũng đã sắp tới.....

Trời mưa cũng đã ngớt dần, và mặt trời thì cũng đã lặn luôn không thấy bóng dáng

-Háttttxiìi - Windy ngồi bên dưới gốc cây , môi trắng bệch, dầm mưa hơn 1 tiếng đồng hồ đã làm cô mất sức nhiều

- Hơơ, lạnh quá, mi không sao chứ - Devil nhìn Windy hơi lo lắng, kiểu này chắc bệnh mất

- Hơơ, hắt xiiii, không, không sao, tụi mình quay lại lều đi, trời mưa như vậy không biết có sập lều chưa nữa - Windy nói với “chất giọng” nhẹ nhàng nhất từ trước đến nay, mệt gần chết nói gì nổi

- Trời gần tối thui rồi, ta đang lo không có đèn pin đây nè, sao về lều được - Devil thở dài, nhăn trán, thể hiện sự lo lắng “có căn cứ”

-Hơizà, khổ thế,bây giờ sao, huhu, ta không muốn , chết mệt xác ở đây đâu nha, ta còn yêu đời lắm,huhu - Windy nhìn xung quanh lo sợ

-Khổ quá, im giùm đi má - Devil nhú mồm nhìn Windy, anh đã phải nghe tiếng khóc tra tấn này suốt hơn 1 tiếng đồng hồ (Windy khóc nửa giỡn nửa thiệt đó mà)

-Im sao được mà im, gần chết rồi mà không khóc hả - Windy nói lại, gương mặt “tội nghiệp” vô cùng

-Gần chết cái đầu mi á, có Devil ta đây ai dám làm gì mi - Devil nói, cười nhẹ

-Mi anh hùng quá, ta có nên tin tưởng vào mi không trời

-Nữa, ta mà không tin tưởng thì tin tưởng ai

-xí, ta đã vô tình đụng trúng hố bom - Windy cười trêu chọc

-Đó là sự thật không thể chối cãi .hehe

-Thật mới lạ, hơizà - Đang cười thì mặt Windy chợt buồn khẽ thở dài

-Sao vậy, có chuyện buồn à - Devil cũng ngưng cười

-Không, hồi thiệt nha

-Ừ, hồi đi

-Nếu như... à mà thôi - Windy khẽ cúi mặt xuống, thật buồn

-Sao, nói đi - Devil tới ngồi cạnh Windy , hình như chuyện này rất quan trọng

-Hi, đã nói không có gì đâu mà - Windy nói rồi ngừng mắt lên nhìn trời

Không khí yên tĩnh không ai nói câu nào cho đến khi

-Khò, khò - Windy ngã người xuống tựa vào vai Devil , ngủ 1 cách ngon lành có lẽ là vì mệt

-Cái con nhóc này, hoizà, không biết có chuyện gì nữa - Devil nói vẫn chỉ là 1 nụ cười nhẹ...

Đôi khi con người ta cứ mãi lao đầu vào tìm kiếm 1 cái gì đó, nhưng họ không biết rằng mình không cần phải tìm kiếm, thứ đó luôn luôn bên cạnh mình , hạnh phúc cũng vậy, nhưng liệu khi họ đã nhận ra rồi thì họ có đủ can đảm để giữ bên mình không ???

Tại 1 căn nhà hoang, có 2 người đang ướt như chuột lột, 2 trái tim, 2 nhịp đập , họ ngồi tựa vào nhau, tuy “không cân bằng” cho lắm nhưng họ lại cảm thấy có gì đó ấm áp trong trái tim mình

Cũng tại 1 căn nhà hoang khác, 1 cô gái đang tựa mình vào tường bên cạnh đồng lửa (củi và lửa chắc do mấy người thợ săn để lại) mắt nhắm nghiền mệt mỏi có lẽ cô đã ngủ, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được 1 hơi ấm đang đến gần mình, ngồi cạnh mình và trên môi 2 người có được 1 nụ cười ấm áp

Trong khi đó tại dưới 1 cây nọ (không biết là cây gì chỉ biết là nó “bự”) có 1 đôi nam nữ dựa vào nhau trên mặt cô gái phản phát nét buồn, còn chàng trai thì cứ nhìn cô gái trong lòng còn có thắc mắc...

Liệu họ có bên nhau được mãi hay không, liệu khi rời xa nhau rồi họ sẽ cảm thấy thế nào khi tình bạn của họ thật ngắn ngủi....

(tg: khúc này đừng ai nói t/g chém nha, tại cái này là do hoàn cảnh phải viết như vậy, thông cảm thông cảm nha)

Sáng hôm sau...

3 cặp, 6 người cùng xuất phát trở về bên suối có cái lều thân yêu của họ nhưng không khí không được sôi nổi như ban đầu thay vào đó là sự mệt mỏi mà ai cũng cảm thấy được

-Ha Ra, Windy

-Devil, Han Yu

Mới tới nơi Yumi và Ken đã la âm trời nhưng không có tiếng đáp lại

-Vậy là họ cũng chưa về – Yumi mệt mỏi nhún vai, tiếp xúc với Ken cô hơi ngại

-Ừ, mi vào thay đồ đi, ta ngủ 1 lát

-Mi nghĩ ở đâu?

-Thì... – Ken bỗng khựng lại, trời đất, bọn họ chỉ dựng 1 cái lều vì họ mua lều cỡ bự, bây giờ, Yumi vào thay đồ rồi

-Ồ, thì, ta đứng đây chờ bọn kia về, mi vào trước đi

-Hừ – Yumi dùng dằng định vào trong thì...

-Yumi , Ken –Ha Ra cất tiếng gọi làm cả 2 người giật mình

-Ồ, HA RA – Yumi liền chạy tới nắm tay Ha Ra rồi ngó ngó xung quanh

-Windy với Devil đâu – Yumi hỏi

-Ừa, ta tưởng họ về rồi chứ – Han Yu cũng ngạc nhiên hỏi

-Có đâu ? Vậy là họ không đi chung với bọn mi rồi – Ken dăm chiêu nhìn vào trong rừng

-Chắc là không có gì đâu thôi 2 đứa con gái tụi mi vào thay đồ hết đi, tính ở dơ à – Han yu nói tuy cũng hơi lo lắng

-Cái tên này – Ha RA và Yumi cùng trợn mắt nhìn làm Han Yu phải đánh trống lảng huyết sáo nhìn sang hướng khác

20' sau..

-Tại sao họ chưa về nhỉ ? – Yumi cứ đi lui đi tới trước cửa lều hết trong lại ngóng

-Hixhix, họ có sao không zậy – Ha ra bắt đầu rưng rưng

-Thôi thôi đừng cái, mấy người lo xa quá, bây giờ mới 8h , chắc họ mới ngủ zậy, hi – Ken an ủi

-Ngủ dậy gì giờ này, chắc có chuyện rồi, thôi đi tìm đi, sốt ruột quá – Yumi

-Ừ, đi tìm đi – Ha Ra cũng ủng hộ

-Nhưng nếu khi ta đi tìm rồi họ quay lại đây thì sao , lạc nhau à – Han Yu nhíu mày phân tích

-Chờ thêm 15' nữa đi họ chưa về thì ta đi tìm – Ken nói

-Ừ

-Ừ

15' sau...

Cả 4 người vừa mới đi được 1 khúc thì thấy bóng Devil và Windy xa xa

-Họ kìa – Ha RA mừng rỡ chỉ tay về phía họ và chạy đi

-Windy

-Hix, 2 người đi đâu lâu vậy, chờ sốt cả ruột – Yumi nhìn 2 người họ nói

-Hi – Windy không nói chỉ cười

-Devil mi dẫn con người ta đi đâu mà ghê zậy – Ken dõ giọng trêu chọc

-Đi đâu mà đi

-Nè, thôi về đi, chẳng lẽ đứng đây nói quài – Han Yu cười rồi nói

-Ừ, quay lại lều đi – HA RA cười, giờ cô cũng đã bớt lo hơn

-Ừ

-Ok

Nhưng cả đám vừa mới đi được vài bước

Bịch

-HẢ, Windy – Ha Ra Yumi vừa quay lại thì đã thấy Windy xủ dưới đất

-Windy

-Windy

10. Chương 10: Hiểu Lầm

2 ngày sau..

-Hơ - Đôi mắt Windy từ từ mở ra , cô hơi nhíu lại vì cũng mấy ngày rồi đôi mắt chưa tiếp xúc với ánh sáng

“sao không có ai zậy trời” - Đây là ý nghĩ sau khi cô đưa mắt nhìn xung quanh

Cạch - Là tiếng mở cửa (tg:tạm thời bỏ qua chuyện 2 ngày trước nha, hi, yên tâm sau này sẽ có dịp được nhắc lại thôi)

-Devil - Windy hơi bất ngờ vì người mà cô nhìn thấy đầu tiên lại là Devil

-Tỉnh rồi à

-Ừm, mới tỉnh - Windy mệt mỏi ngồi dậy tựa lưng vào đầu giường trả lời

-Bọn kia về nhà nghỉ ngơi xú rồi, dù sao 2 ngày nay mi bị bệnh, tụi nó cũng đâu có được nghỉ ngơi nhiều

-Bệnh ?? - Windy trở mặt ra nhìn xung quanh rồi sau đó phàn tiếp 1 câu làm Devil xém té ghế : Ủa, đây là bệnh viện

-Ồ hay, chẳng lẽ là nhà mi, hồi zậy mà cũng hồi được - Devil chấp tay lên trán ra vẻ bái phục

-Ồ hi, tại ta quên í mà, nhưng ta bệnh, là bệnh gì ??

-Bị sốt, bó tay mi luôn

-Hi, zậy chắc tại ta dầm mưa đó - Windy như nhớ lại, mặt tỏ vẻ hiểu

-Để ta alo cho tụi kia đã cho tụi nó bớt lo - Devil cầm điện thoại lên

-Ừ

Hôm nay Windy sẽ đi học sau 3 ngày nằm bệnh viện, thật ra nó cũng định đi học sau khi tỉnh lại rồi nhưng bọn nó cứ bảo nghỉ đi, thật là đôi khi quan tâm quá cũng không tốt

-Devil, Ken xú học xong tụi ta tới nhà mi chơi nha – Windy vui vẻ vỗ vai Devil (tg :Devil sống chung với Ken nha, tại hai anh đều là người Việt qua đây học, chơi thân với nhau từ nhỏ cơ)

-HẢ, mới khỏe mà đi chơi cái gì, ở nhà – Devil gằn giọng phản đối ngay lập tức

-Ồ, Ken – Windy chuyển hướng sang năn nỉ Ken nhưng, đưa tay lay lay tay áo cậu

-Ồ, ...

-Đi mà – Windy lại giở giọng...mía lùì

-Ồ, nhưng mà chỉ được tới chơi thôi , không – được – phá –Ken bị thuyết phục rồi

-Yeh – Windy la lớn quay qua lè lưỡi trêu chọc Devil....khở

-Này, bô đó là nhà của mình mi à – Devil quay qua Ken

-Thì cho bọn nó tới chơi xú đi, dù sao Windy cũng khỏe rồi, sao phải thế, hay là... – Ken ngập ngừng,miệng cười gian

-Nè, nè không có chuyện đó đâu nha – Devil nhăn mặt

-Thì ta có nói gì đâu, có tạt giạt mình à – Ken lại châm dầu vô lửa

-Mi...

Reng....reng

-Devil định cãi lại nữa thì tiếng chuông kết thúc giờ giải lao cũng vang lên, tiết tiếp theo là tiết của bà cô hơi chần lữa nên bọn nó có nghiêm túc hơn tí xú (chỉ là nghiêm túc hơn thôi nhá)

Vài tiếng sau , tại nhà 2 anh

-Woa, đẹp quá – Windy lao vào ngồi vào bộ ghế cực êm, giá phải vài nghìn đô la nhìn quanh phòng khách rồi tán thưởng, phòng khách trong rất nhã nhặn và sang trọng chỉ có màu trắng tinh khiết cùng với những vật dụng đắt tiền, con nhà giàu có khác

-Đẹp thế, cái này mà “chôm” được 1 món chắc cũng giàu to – Windy tặc lưỡi cười khúc khích

-Chôm ??? – Ha Ra ngạc nhiên, khi học xong cô với Yumi, Han Yu mới được thông báo về cuộc đi chơi này, đúng là ham ngủ mà

-À, hi, ta nói giỡn thôi , bọn mi đừng nghĩ tầm bậy – Windy cười, chỉ là 1 câu nói bông đùa nên cũng không ai để ý cho lắm

-A, cậu Han Yu tới chơi – Từ ngoài 2 cô bé rất xinh chừng 18,19 tuổi bước vào nhìn cách ăn mặc chắc không phải là con nhà giàu

-Đây là – Yumi lơ tơ mơ nhìn Ken với Devil cùng ánh mắt khó hiểu

-Hi, đây là, 2 em giúp việc của tụi ta, xinh hông – Ken nói nhìn “2 em” giúp việc nở nụ cười thân thiện

-Đây là bạn cùng trường của tụi anh – Devil chỉ vào chỗ Windy, Ha Ra cùng Yumi đang đứng giới thiệu

-À, chào chị – Con bé mặt áo cam cười nói nhìn cũng rất hòa đồng nhưng cô bé áo xanh thì không nói không cười từ khi thấy bọn con gái nó tới, chỉ nhìn Windy với ánh mắt mà đối với cô thì phải nói là ớn lạnh

-He lu – Yumi nhiệt tình chào lại, Ha Ra cũng vậy không ai để ý cho lắm chuyện này

-Thui, tụi em đi chuẩn bị đồ ăn ấy anh chị dùng nha – con bé áo cam lại nói rồi lúi tuột con bé áo xanh đi 20’ sau, cơm vẫn chưa dọn ra

-Sao lâu vậy, hay là cần mình vào bếp giúp vậy – Windy mất kiên nhẫn nói, bụng cô đói lắm rồi mà không biết rằng có bao ánh mắt nhìn cô như nhìn sinh vật lạ

Bỗng Yumi đưa tay lên sờ trán Windy

-Mi khỏe rồi thiệt không vậy

-HỦ – Windy đàn mắt

-Trời ơi , chơi với mi bao năm rồi giờ ta mới biết mi ...cũng biết nấu ăn – Yumi cười nói

-Nè, bọn mi – Windy lia mắt nhìn quanh thì thấy ai cũng nhìn cô như nhìn người sao hỏa thế là

-Ê, bọn mi khinh thường ta vừa thôi nhé, ít nhất pama cũng khen ta nấu ăn ngon đó ngen

-HẢ????? – Cả bọn hét lên làm Windy càng tức khinh thường cô đến thế là cùng

-Mi, nấu ngon – Yumi lại tiếp tục đàn mắt

-Xí, kể à nghe, 2 năm trước trong 1 lần zú nuôi đi vắng chính ta tự nấu cho cả gia đình ăn và được khen ngon đó nha – Windy tự hào kể

-Hả, ai zà, thế cậu nấu món gì – Yumi hỏi đầu hơi choáng

-Hề, E hèm, trứng ốp la, trứng chiên, trứng luộc, thịt luộc (hơi cháy xít nhưng vẫn ngon), rồi rau luộc .Đó đủ các chất dinh dưỡng luôn – Windy cười kể ra 1 mạch, lần này chắc cả bọn đã té ghế thật sự

-hahahahaaaa, công..công nhận, Windy nấu ăn giỏi gê, toàn mấy món mà ai cũng nấu được, hahaha – Ken cười muốn sái cả quai hàm chọc Windy

-NÈ, tụi mi có nấu được như thế không mà dám chê .HẢ – Windy đỏ mặt, người ta là lần đầu vào bếp mà nấu được như thế là pro lắm rồi

-Tụi ta đâu nấu được những món đó đâu, nhưng chắc đứa tre 10 tuổi ngoài đường thì biết nấu đấy – Ken lại tiếp tục trêu chọc

-Hừ, nhà bếp ở đâu, đã thế ta sẽ trở tài à xem – Windy vùng vằng đứng dậy bỏ đi

-Hi, đi chậm thôi coi chừng lạc í lộn, té chứ, hahaha – Ken nói với theo

Windy vừa đi vừa lăm bằm chửi rửa bọn Ken tả tơi , mà nhà bếp ở đâu trời

-Nhà gì đâu mà rộng giữ – Windy vừa đi vừa nói

10’ sau

“A, đây rồi, nhà bếp gì mà loằng ngoằng giữ, không biết phòng ăn ở đâu nữa, hừ” – Windy nghĩ rồi cô định bước vào nhưng cô chợt khựng lại..

-Nè, Jen, mi nấu ăn đằng hoàng coi – Con bé áo cam vừa đảo nồi thịt vừa nói khi thấy con be Jen(áo xanh) đứng nêm canh mà cứ vùng vằng.

-Đằng hoàng sao nổi, bộ mi không thấy gì à, hơn 1 năm nay, đây là lần đầu mấy ảnh dẫn bạn về nhà trừ anh Han Yu ra ,đã vậy còn con gái nữa chứ – Jen tỏ thái độ

-Mệt quá, mà đã chấp nhận hi sinh thân phận tiểu thư để tới đây rồi thì làm ơn dẹp bỏ mấy cái í nghĩ độc ác ra khỏi đầu đi – Con bé áo cam tiếp tục nói

- Ricky , mi im đi , mấy con nhỏ đó là cái thá gì mà được mấy anh ấy dẫn về nhà chứ, đứa thì mập, đứa thì tỏ vẻ “tiểu thư”– Jen chửi

-Mi cứ nghĩ vậy ta thấy mấy cô ấy cũng được ấy chứ rất hòa đồng – Ricky nói

-Hòa đồng, hừ, nhưng trong mắt ta bọn nó là cái gai – Jen lại chửi, trên mắt ánh lên tia giảo hoạt

-Ồ, đấy là ta khuyên mi thôi, từ lúc mi nhìn thấy mấy ảnh lần đầu tiên tới giờ không biết mi đã hại biết bao nhiêu nhỏ bạn gái của ảnh rồi – Ricky (áo cam nói)

-Sao mi biết, chẳng lẽ...- Ren giật mình, nó luôn giấu Ricky ngấm ngầm hại những đứa được đi cạnh mấy ảnh ở bar, ở ngoài đường mà nó đã sơ suất là còn ở trường nữa.

-Đúng, ta theo dõi mi đấy – Ricky tắt bếp mức tô canh nóng hổi ra khỏi nồi để lên cái bàn thấp thấp kê bên cái chỗ Ren đang đứng.

-Nếu đã biết hết rồi thì mi khôn hồn hãy im lặng đi, đừng quên mi cũng là tiểu thư, mi cũng giống như tao, thích mấy ảnh mới giả dạng là con nhỏ nghèo khó, rồi đến đây thôi, hahaha – Jen cười , 1 nụ cười đều giả (tg :xúu nữa sẽ có bài típ theo,yên tâm)

-Mi, mi , được lắm, chính mi đã dụ dỗ ta –Ricky mặt chuyển sắc có lẽ vừa tức giận vừa lo sợ

-Hừ.ĐÊ TIỆN – Một giọng nói tràn đầy sự khinh miệt vang lên làm cả Ricky lẫn Jen giật mình

-Ồ, cô – Ricky mặt xanh mét

-Sao, tụi mi không ngờ là ta đã nghe hết đúng không.Đê tiện – Windy, phải người nói này chính là Windy

-Ồ, cô, cô hiểu lắm rồi – Ricky cười cười, nói trong rối bời

-Hiểu lắm.HỪ.nếu ta không nhầm thì mi chính là Jen, mi nói bọn ta ư, được lắm, ta thấy mi chính là 1 con rắn độc – Windy đưa mắt nhìn Jen, từ này tới giờ Jen vẫn không nói gì chỉ đưa ánh mắt chán ghét lên nhìn Windy

-Ồ, không phải đâu chỉ là hiểu lầm thôi – Ricky sợ quá chỉ nói giải thích mà nói zậy thì ai tin trời, sao ngày thơ quá vậy

-Ricky , không cần giải thích làm gì, hừ, ta thấy mi là 1 con hồ li tinh chính hiệu đấy,mi nói bọn ta là rắn độc mà không biết nhìn lại mình sao – Jen trừng mắt gương mặt của ả lúc này phải nói còn hơn cả quỷ dữ.

-Hồ li tinh – Windy lập lại ngọn lửa tức giận đã hình thành

-Đúng, không chỉ riêng mi mà mấy lũ bạn của mi cũng vậy, đồ hồ li tinh, bọn mi chẳng cũng không ra gì..

-Ren, thôi đi – Ricky nín tay Jen lại ngăn cản ả nói tiếp

-Hừ, dù sao nó cũng đã nghe rồi, vậy thì cần gì phải dẫu, nó không dám nói với mấy ảnh đâu

-Mi

Chát....

Đúng vậy Windy đã không nhin được nữa dám sỉ nhục cô và bạn của cô, đó là điều cô tối kị

-Mi, đồ hồ li tinh – Jen toan đánh lại, Windy và Ren 2 người giằng co Ricky vào can nhưng bị đẩy ra, Jen cắn vào tay Windy làm cô bất ngờ, thả tay ra nên mất đà nắm tay Jen kéo xuống, bỗng Windy đưa được 1 tay chống vào được thành bàn , rồi cô thả tay kia ra , luồn ra ngoài còn ả Jen té ập xuống chiếc bàn gần đó mà quên rằng tô canh nóng hổi vẫn ở đó, bàn lung lay , tô canh để sát mép....

Xoảng...

-Áaaaaaaaaa

-Có chuyện gì vậy – Devil cùng cả bọn bước vào, do chờ lâu quá cả bọn nó sốt ruột nên xuống xem thử ai dè lại thấy cảnh tượng Windy luồn ra khỏi bàn còn Jen té ập xuống

-Aaaa, huhuuuhuh – Jen đưa tay ôm mặt, tô canh đã hắt vào mặt ả, người ả tuy mới sôi hổi nãy canh cũng không nóng lắm nhưng có thể làm hồng làn da của ả.

-Jen, em sao vậy – Devil xông vào đỡ Jen dậy, mặc dù không thân thiết cho lắm nhưng Devil thấy được sự quan tâm và sự hiền lành của 2 người giúp việc dành cho bọn hắn (tg :giả hết đó anh ơi,huhu)

-Em, aaaa, đau quá , mặt em, chị ấy chị ấy – Jen chỉ vào Windy đang đứng bàng hoàng ở đó

Cả bọn lúc này đứa nào cũng bất ngờ vì cảnh tượng vừa rồi, Windy là người như vậy sao.

-Ricky, có chuyện gì ?? – Ken gần giọng hỏi , nhìn Ricky đang đứng 1 bên mặt thất thần,vì có kinh nghiệm tình trường và cũng hay tiếp xúc nhiều với con gái nên anh cũng không thích 2 em giúp việc cho lắm, anh nhìn thấy ở họ sự giả tạo sao sao í.

-Ồ, em,em cũng không biết nữa – Ricky ôm mặt rưng rưng ngồi khuya xuống

-Huhu, Ricky đừng sợ, cậu nói đi, huhu, anh, em sau khi nấu ăn xong thì vào nhà vệ sinh rửa tay nhưng khi đi ra thì thấy chị chị đó đang đánh Ricky còn luôn miệng chửi Ricky ngu ngốc, em liền chạy vào ngăn cản nhưng đã bị chị ấy đánh , huhuhu, em rất quá, mặt em – Jen ôm mặt khóc nức nở (tg :giả tạo, sao khi kể thì rành mạch thế, kể xong mới la đau)

-Windy – Cả bọn nhìn Windy Devil cũng vậy, Windy lúc này đang sốc toàn tập, gì vậy nè.

-Mi có biết nhà thì Jen nghèo lắm không, bây giờ gương mặt của nó thế này thì nó phải làm gì – Devil nhìn Windy nói.

-Gì, mi, mi nghĩ ta là hạng người như thế sao ? – Windy rưng rưng, Devil không trả lời chỉ quay lại nhìn JEN, anh đã thấy tận mắt + Jen bịa chuyện giống thiệt quá sao không tin cho được

-Bọn, bọn mi cũng không tin ta sao, HA Ra , Yumi – Windy chờ đợi câu trả lời từ họ nhưng chỉ nhận được sự im lặng cùng ánh mắt ngạc nhiên, người ta thường nói người trong cuộc tối người ngoài cuộc sáng , không sai, không phải họ không tin cô mà là họ chưa dám khẳng định thôi.

-Ricky, có thật như vậy – Ai cũng hướng ánh mắt về phía nó làm nó hoảng hốt, nó nhìn sang Jen thì thấy cô ả cũng đang nhìn nó và gật đầu nhưng chẳng ai thấy cảnh đó cả trừ Windy...

-Đúng...đúng vậy – Sau khi lưỡng lự con nhỏ cũng trả lời làm Devil thở dài

Windy không còn muốn giải thích nữa không còn lòng tin nữa, tại sao họ không tin cô, họ không hỏi cô có chuyện gì xảy ra, ngay cả Yumi và Ha RA cũng không tin cô.

-Windy, thật vậy sao – Han Yu hỏi còn Yumi và Ha Ra thì chỉ im lặng

Windy đã thật sự rơi lệ, giả tạo, giả tạo hết, cô đưa tay lên chùi nước mắt.

-Á, đau quá, huhuhu , mau đưa em đến bệnh viện – Như sợ hãi, nhỏ JEN lên tiếng (phân tán sự chú ý đây mà)

Devil khẽ thở dài rồi bế nhỏ Jen đi ra khỏi phòng, Ricky cũng chạy theo

-Windy – HA Ra và Yumi lên tiếng cùng 1 lúc nhưng Windy đã chạy ra ngoài, để lại đó 4 con người nhưng họ lại có cùng chung 1 suy nghĩ, phải tìm ra sự thật, Yumi , Ha ra , 2 người luôn tin tưởng con bạn thân của mình còn Ken và Han Yu chỉ yên lặng ngẫm nghĩ.....nhìn xung quanh

Lúc này Windy đã thật sự thất vọng không ai tin tưởng cô cả, sớm hay muộn cô cũng phải nghe theo quyết định của papa vậy thì bây giờ cô đã quyết định luôn.....

Ngày hôm sau, Windy buồn bã đi tới lớp có lẽ đây là lần cuối cô đến đây nhưng không khí thật trống vắng , chẳng có ai cả không 1 bóng người cô thất vọng lắm...

Có lẽ giờ này Devil đang ở bên cạnh Jen, dù gì thì Jen cũng ở chung nhà với hắn đã hơn 1 năm còn cô thì chỉ mới gần đây thôi, còn Ken, Han yu, Yumi, Ha Ra, chẳng lẽ họ ghét cô sao ,không , không thể,...

Cô làm sao biết được giờ này Devil đang ở trong quán bar cùng Ken, Han Yu, còn 2 chị kia thì đang bận đi tìm Ricky, nó đã mất tích sau đêm qua, vì nghi ngờ chuyện này nên Ha Ra và Yumi đã đi tìm Ricky để xác định lại chuyện này nhưng lại không thấy đâu..

-Hơizà – Windy thở dài ra khỏi lớp , “tạm biệt”, từng giọt lệ dài rơi trên mắt cô...

2 hôm sau....

-Nói mau – Yumi tức giận kể cái iphone đang bật chế độ ghi âm kể vào sát Ricky

-Hồi này mi nói gì thì bây giờ nói lại y chang cho ta – Ha RA cũng hung hăng, chuyện này không thể tha thứ được.

.....

Rầm, cánh cửa của quán bar Devil được đập tung, Ha rA và Yumi vùng vằng tiến vào phòng Vip

-Bọn mi tới đây làm gì, về đi – Devil cầm chai rượu gác chân lên bàn , tay còn kê lên vai 1 cô gái khác, bên cạnh là Ken và Han Yu đang ngạc nhiên nhìn họ.

- Mấy cô ra ngoài hết – Yumi hét lớn làm 2 cô gái đang ngồi trong phòng phải giật mình vội vã “cuốn gói” ra ngoài.

-Bọn mi đừng gây sự nữa, về đi – Ken nói

-Hừ, về ? – Yumi tiến lại gần bọn họ

-Tụi mi nghe cho kĩ đây – Ha ra đưa chiếc thoại ra, vứt lên bàn

“huhu, thật ra tôi không biết gì cả, đừng trách tôi, tất cả là tại Jen,tại Jen “ – 1 giọng nói phát ra từ điện thoại mà có lẽ những người có mặt ở đây ai cũng nhận ra, là Ricky

“Nói rõ ràng ra đi” – Tiếng Yumi gần trong điện thoại

“Huhu, tôi tôi, lúc đó là tại Jen, tại Jen....” – Từng lời, từng tiếng của Ricky được thuật qua điện thoại như ngàn mũi kim được chích vào tâm can của những người ở đây, ngay cả Yumi và Ha Ra cũng rưng rưng,nhất là ngay lúc Ricky kể tới đoạn Windy chửi Jen và tức giận chỉ vì Jen xỉ nhục bọn nó.

-Hiểu lắm sao ? – Han Yu thở dài, chuyện này anh cũng đã hơi đoán ra nhưng anh không thể nào tin được Jen lại lưu manh đến như vậy, nói dối không biết chớp mắt, thật tội cho Windy bỏ bọn nó thờ ơ như vậy.

Devil sau giây phút ngây ngốc cũng rút điện thoại ra bấm số gọi cho Windy nhưng không được..

-Khỏi gọi, ta với ha ra đã gọi cả trăm cuộc nhưng đều không được – Yumi nói khi biết ý định của Devil

-Hơizà, tụi mi đã tới nhà chưa, chắc nó đang ở nhà

-Tụi ta đã tới đứng đó cả canh giờ nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả, đèn đóm cũng không mở

Sau khi tưởng niệm vài giây cả bọn nhìn nhau chẳng biết nói gì hơn, Windy là người tốt vậy mà bọn nó đã trách Windy.

-Tại sao bọn mi tìm được Ricky, con nhỏ đang ở đâu – Ken hỏi, mặt buồn buồn và thất vọng.

-Hừ, bọn mi vẫn chưa biết gì à, thật ra 2 đứa đó là con của 2 nhà tài phiệt nổi tiếng, chúng nó đã dùng tiền thay đổi thân phận để được vào làm osin cho bọn mi đó – Yumi thuật lại đầu đuôi câu chuyện

-Nhưng bọn mi tìm được Ricky ở đâu, mấy bữa nay không thấy – Devil sốt ruột

-Hừ, bọn ta bắt gặp nó đang đi chơi cùng với thằng nào ấy – Ha ra trả lời

-Devil, mi đi đâu vậy – han Yu kêu Devil lại nhưng anh đã bỏ đi 1 mạch khiến cả bọn lo lắng đuổi theo

Tại bệnh viện XY, phòng X

Devil tức giận đi vào phòng bệnh của Jen nhưng đáng tiếc trong phòng chỉ còn lại cái mền và cái giường bừa bộn, sau khi hỏi bọn nó mới biết con nhỏ đã về nhà, nhưng khi bọn chúng tới nhà điều tra thì mới hay con nhỏ đã ra sân bay cùng với Ricky, bọn này nhanh thật.

Cuối cùng chỉ còn 1 cách là đợi, đợi ngày mai đi học bọn nó sẽ xin lỗi Windy nhưng mọi việc có xảy ra như tụi nó muốn không ???

11. Chương 11: Biến Mất

Sáng hôm sau, cả bọn tụi nó lại đi học thật sớm nhưng Windy vẫn không đến, bao nhiêu cuộc gọi của tụi nó với Windy đều thuê bao, học hết 2 tiết đầu tụi nó bỏ về, không có tâm trạng học thì sao mà họ được, không biết 1 ngày tụi nó đến nhà Windy bao nhiêu lần nhưng đáp lại sự nhiệt tình của bọn nó chỉ có sự im lặng.

Khỏi phải nói tụi tâm trạng của tụi nó thê thảm đến chừng nào, bọn nó là người có lỗi mà, vừa hối hận vừa lo lắng.

Tại nhà của Yumi (Yumi ở 1 mình nha)

-Hixhic, làm sao đây, Windy giận tụi mình thật rồi, nếu lúc đó mình tin tưởng Windy hoàn toàn thì tốt rồi – HA ra rưng rưng nói, cô rất hối hận không phải lúc đó cô không tin tưởng Windy mà do cô chưa dám chắc và cô còn đang muốn làm rõ mọi chuyện.

-Thôi, không phải lỗi do cậu đâu tớ cũng có lỗi tớ chơi với Windy lâu như vậy mà tớ không hiểu cậu ấy – Yumi mặc buồn bã nói

Không khí ở đây thật nặng nề, tâm trạng ai cũng không tốt nhưng ngoài 5 người bọn họ ra thì còn 1 người nữa tâm trạng cũng không kém gì họ. Phải đó chính là Windy..

##%^&*((%^##%^##%^&

##%^&^*)%^&*()(_)*)&%^

Tiếng nhạc chuông của Windy đấy..

-alo – Windy nè, hờ hững nói lại

-Sao mày về nước mà không nói tao, bạn bè mà zậy đó hả

-Thôi , thôi ,nhỏ thôi má, tại tao chưa nói chứ có phải là không nói đâu, gì dữ zậy – Windy gục mặt xuống bàn đáp lại nhỏ bạn thân của nó khi Yumi đi và cũng là trước khi nó đi Hàn, đó là Mai Ly.

-Hừ, mày chỉ được cái biện minh giỏi – Mai Ly đáp lại giọng giận hờn

-.... Hơi zà – Đáp lại là sự im lặng và tiếng thở dài

-Mày sao zậy, buồn à – Mai Ly nói nhẹ, giọng nghiêm nghị và lo lắng

-Ừ

-Chuyện gì tao giúp được hông

-Chuyện dài lắm, có gì tao kể mày sau cũng được ,hì

-Xì, hông thêm , mày tính về đây luôn không trở về Hàn nữa à

-Ừ

-Hi, thế mày tính học trường nào ?- Mai Ly có vẻ vui hời, bạn về mà không vui sao được

-Papa tao kêu cho tao học trường Sun – Windy đáp giọng như đang rất buồn không muốn quan tâm

-Cái gì, cái trường mà hồi đó tao với mày sợ zô đó hả, cái trường mà chỉ toàn “công dân lương thiện” suốt ngày cấm đầu cấm cổ zô học đơ hả – Mai Ly giật mình la lớn

-Hình như là zậy – Windy lại nói

-Mày sao zậy, nếu là trước kia thì mày đã la trời la đất lên rồi còn không thì cũng tìm đủ mọi cách chinh phục cái trường đó rồi – Mai Ly dường như ngạc nhiên vì thái độ này của Windy

Lưu ý : Ở Việt Nam Windy lại lấy tên gốc là Triệu Lý Ngọc Băng nhà, từ giờ gọi Ngọc Băng cho tiện nha

-Tại tao đang mệt nên zậy thôi, mày đừng lo , mai mày tới nhà tao đi – Ngọc Băng rủ

-Ok, tao chỉ đợi câu nói này của mày, zậy thôi nha, hình như papa tao zìa rồi – Mai Ly cười

-Ok, pp – Ngọc Băng

-pp

Ngọc Băng cúp điện thoại, cô đã khóa trái phòng, hiện nay cô đang rất buồn cô muốn tâm sự với ai đó, hiện giờ, cô rất nhớ những người bạn của cô, thật ra trước kia cô rủ họ đi chơi tùm lum là có lí do, cô muốn mình và bọn nó có những kỉ niệm đẹp trước khi cô ra đi, thật ra cái đêm ở quán bar papa đã gọi cho cô bắt cô về Việt Nam học, cô hỏi lí do thì lại không nói, cô buồn lắm nên mới thế ai dè cô đang muốn níu kéo thời gian thì lại xảy ra chuyện nên cô đã quay về nước ngay trong đêm đó....

2 tuần sau...

-Mày định không đi học thiệt hả Băng ? – Mai Ly ngồi trên giường ôm bịch bánh hời còn Ngọc băng thì đang ngồi trên bàn học.

-Ừ, vào trường đó thì chỉ có học và học, chán gần chết – Ngọc Băng nói, giọng điệu đã khá hơn không còn quá buồn bã như trước.

-Xời, mày cứ thế , thì tao với mày sẽ thay đổi lịch sử trường đó có gì khó đâu? – Mai Ly nài nỉ Ngọc Băng đi học nhưng cô cứ trốn tránh không chịu đi học, ngay cả pama còn phải bó tay thì làm sao Mai Ly thực hiện được.

-Nhưng bây giờ tao không muốn, để lúc nào tâm trạng ổn định đã, mày hiểu tao mà – Ngọc Băng nói bằng giọng điệu mềm nhất có thể., cô đi tới lay lay tay Mai Ly.

-Hừ, mày chỉ giỏi cái năn nỉ – Mai Ly cười, mặt nghiêng qua 1 bên như đang hờn.

-Hi hi

.....

1 tháng 14 ngày sau....vào ngày thứ bảy, 3h25' chiều...

##%^\$%^&*(^%\$\$##

#\$%^&*&()&s ^%\$#

Tiếng nhạc chuông của Ngọc Băng...

-What ??? – Ngọc Băng vừa nhai bánh ngôm ngôm vừa nằm trên giường ôm cuốn truyện bắt máy, là Mai Ly, ngày nào con bạn của cô ít nhất cũng phải dành 2 tiếng đồng hồ để tán gẫu với cô.

-Mày ơi, tao..tao – Giọng Mai Ly như vừa gặp ma.

-Sao...sao, pama mày lại làm gì mày à, nói tao nghe coi – Ngọc Băng cũng hốt hoảng theo, nói dồn dập.

-Không, không phải, tao...tao

-Trời ơi, nói nhanh lên coi, tao hồi hộp quá nè

-Tao..tao sẽ chuyển qua học trường Sun chung với mày

-Trời đất , mày khùng à mà vào cái trường khủng bố đó, tao đang xin pama cho tao chuyển trường mà có được đâu, cứ bắt tao đi học hoài, mệt gần chết đây nè – Ngọc Băng số 1 tràn nhằm khuyên con bạn.

-Rồi, zậy là mày chưa biết tin gì rồi – Giọng Mai Ly như cố làm cho câu chuyện thêm huyền bí.

-Tin gì ???

-Tin giật gân luôn – Mai Ly lại làm giá.

-Ồ, cái con này nhưng mà là cái gì mới được chứ – Ngọc Băng bắt đầu khói trắng tụ lên đầu, đúng là khổ với vãi tính tò mò.

-Thì, tao sẽ nói nhưng với điều kiện là mày thứ 2 mày phải đi học, Ok – Mai LY nói như khiêu khích.

-Ừm, nhưng mà.... – Ngọc Băng hơi lưỡng lự.

-Yên tâm, yên tâm, tin này cực hot, cực giật gân luôn, mày không thiệt thòi đâu mà lo – Mai Ly cố biện minh cho cô nàng yên tâm.

-Rồi, Ok , tao tin tưởng mày 1 lần

-Hey, zậy mới là bạn tốt chứ

-Nói nhanh đi – Ngọc Băng giục, tò mò quá mà

-Rồi rồi, hôm qua tao đi chơi với bọn thằng Nam, đi ngang qua trường Sun, vô tình tao nghe bọn nó nói là trường này đang náo loạn đấy – Mai Ly ngừng nói.

-Trường Sun á hả, rồi ,sao nữa, kể tiếp đi chứ – Nổi nóng

-Biết rồi, biết rồi nói chuyện là phải ngừng nghỉ thế này nó mới hấp dẫn chứ – Mai Ly nói

-Mày thì cứ, nói nhanh đi – Ngọc Băng nôn nóng rồi đó nha.

-Thì tao mới hỏi tại sao cái bọn nó nói trong trường này giờ đã bày ra mấy cái vụ quậy phá rồi, hotboy hotgirl tùm lum hết.

-Woa, gê zậy – Ngọc Băng mừng rỡ không ngờ cái trường Sun nổi tiếng là “gương mẫu” nay lại trở thành như zậy.

-Chưa hết đâu, còn nữa, cái này còn sốc hơn cái hồi nãy nữa

-Zụ gì, kể tiếp đi, tao đang hứng – Ngọc Băng tò mò chờ đợi

-Tuần trước bọn thằng Khánh đó, mày còn nhớ tụi nó không ? – Mai Ly nhắc lại

-Mày đừng nói là bọn thằng Khánh “nổ” hồi đó học chung lớp cá biệt với tụi mình nha – Ngọc Băng há hốc mồm thác mắc

-Ừ, bọn nó đó.

-Nhớ chứ sao không, trước khi tao qua Hàn cả đám tụi nó đến tiễn tao mà (tg :giải thích xiu nè, bọn thằng Khánh là gọi tắt của 37 thành viên lớp cá biệt, bao gồm cả nam lẫn nữ, đứa nào cũng nghịch ngợm, nhưng có cái đoàn kết chuyên gia tập trung tại quán bar quậy phá mà cầm đầu là Ngọc Băng và thằng Khánh).

-Ồ, cả đám tụi nó mấy tuần trước zô quán bar chơi rồi không biết sao mà bị 1 đám học sinh trường Sun làm gì á mà cả đám tụi nó bị thu phục cả rồi.

-Cái gì , thu phục hả ? –Ngọc Băng xém chút lọt giường, bọn thằng Khánh cũng thuộc dạng quậy phá, thế mà bây giờ đã bị thu phục rồi, đã zậy còn là học sinh trường Sun nữa chứ.

-Ừ, nói ra mày đừng bắt ngờ nha – Mai Ly ngừng lại rồi hỏi tiếp.

-Biết rồi, biết rồi , tiếp đi, tiếp đi .

(Tg:điều sắp nói đây là điều tg hoang tưởng nên đừng ai trách tg nha, nói trước cho chắc)

-Ồ ,ờ, không biết bọn đại ca thu phục thằng Khánh thế nào mà nguyên cả đám lớp cá biệt tụi nó zô trường Sun học hết rồi – Mai Ly kể tiếp

-Sặc – Ngọc Băng xem tiêu vì sặc nước miếng mới đau chứ.

-Đã zậy tụi nó còn được xếp zô chung 1 lớp 10A8 nữa chứ – Mai LY lại hăng say

-Trời đất – Sốc toàn tập.

-Sao rồi, tin này hay chứ, có đáng để mày đi học lại chưa – Mai Ly cười đều.

-Quá đủ, mày không nói sớm tao mà biết zậy là tao đi học luôn rồi, ngày mai là thứ mấy nhĩ- Ngọc Băng hỏi

-Chủ nhật thì phải.

-Ồ, zậy mai tao zới mày đi mua sắm, tao thấy thú vị rồi đó – Ngọc Băng thích thú, cũng đã lâu rồi cô mới muốn cười nhiều và thú vị, tò mò,...như vậy (tg :bà này đang cảm xúc dâng trào)

-OK, zậy thui nhen, nãy giờ tốn cả đồng tiền điện thoại của tao, huhu – Mai Ly than trách

-Ok, pp – Ngọc Băng hăng quá hay sao mà tắt máy cái rụp luôn làm Mai Ly rửa quá trời, hehe.

Đã 1 thời gian dài từ khi Ngọc Băng về nước, tâm trạng của cô cũng đã đỡ hơn không còn quá buồn rầu như trước,bây giờ cô đã lấy lại được tinh thần, chắc có lẽ giờ đây bọn nó đang vui vẻ đi học cùng nhau đã quên mình, Ngọc Băng cảm thấy buồn hụt hẫng khi nghĩ đến đó, nhưng có đúng là bọn nó đang như vậy không ????

Ngày mốt nó sẽ đi học, vào cái trường Sun, trường giành cho những “mọt sách” chính hiệu, chỉ biết học và học,nhưng mà giờ đây cái trường đó đã được thay đổi nên nó rất muốn gặp thử xem ai là người đã làm thay đổi cái trường đó và nó cũng đang rất muốn gặp lại bọn thằng Khánh, bạn cũ của nó,khỏi phải nói tâm trạng của nó đơn nhiên có chút gì đó hồi hộp, ngày mai nó sẽ cùng Mai Ly đi mua sắm để có thể chuẩn bị tốt cho ngày đầu tiên nó bước vào trường Sun...

%\$&^*%\$%^&^*&&\$(%

#\$#%\$%^&^(*)*()+__+

-A.....lo – Ngọc Băng đắp chăn trùm kín đầu, nhắc điện thoại với giọng nản ơ là nản

-Mày dậy chưa hay đợi tao tới giết màyyyyyyyyy đâyyyyyyyyyy – Một giọng nói với tần số “khá cao” có thể nổ khoảng vài chục căn nhà làm con sâu ngủ 9h sáng rồi mà còn nằm đắp chăn cũng phải hoảng hồn tỉnh ngủ luôn.

-A aa, dậy dậy ngay – Ngọc Băng cuống cuống rời khỏi giường nhưng chợt nhận ra mình sao tự nhiên phải dậy thế là cô anh hùng cầm máy để sát tai..

-Màyyyyyy có rãnh khôngggggggg hả đang yên đang lành bắt tao dậy là saooooooooo ???? – Giọng nói oanh vàng của cô cất lên, cũng may cô đã khóa phòng chắc chắn trước khi ngủ nếu không căn biệt thự của cô phải “tu sửa”.

-Mày...mày..hết nói nôi mày rồi ...hôm nay là ngày thứ mấy ??? – Mai Ly hỏi lại với giọng nói tức vô cùng.

-Hôm nay hả ???Ồ, thứ mấy ?? – Ngọc Băng lặp lại câu hỏi làm Mai Ly xem lệt ghế.

-Chắc tao, tao, giết mày quá, hôm nay là chủ nhật, hôm qua mày nói gì với tao mày biết không ?? – Mai Ly tức sùng máu.

-Chủ nhật, á, mày mày chờ tao chút, tao sorry sorry, để tao qua rước mày chuộc lỗi nha – Ngọc băng nhớ ra điều gì đó, thì cái hẹn đi mua sắm chứ cái gì nữa, nói giọng ngọt xớt, hối lỗi.

-Hừ, ở nhà luôn đi – Mai ly tức giận cúp máy cái rụp.

-Ôi zời ơi – Ngọc băng tức tốc phóng zô phòng vệ sinh, 15’ sau cô bước xuống nhà với khuôn mặt không thể nào cute và cún con hơn , mặt chiếc áo thun xanh đen, đơn giản phối cùng chiếc quần jean màu, cột tóc lệch 1 bên với cái nơ xinh xắn (ở nhà nên thay đổi phong cách liền nhĩ).

-Papaaaaa

Hai ông bà Triệu đang ngồi xem tivi nghe thấy tiếng kêu “tha thiết” của cô con gái phải nổi cả da gà.

-Pama, pama cho con ra ngoài shopping xúu nữa con về nha – Ngọc Băng nũng nịu ôm lấy cánh tay mẹ lắc lắc năn nỉ.

-Bao nhiêu ?? – Ông Triệu liếc liếc, nuôi cô từ nhỏ tới lớn chẳng lẽ ông không hiểu, hỏi luôn cho ngắn gọn.

-Hi, pama thật là hiểu con..

Sau khi 1 màn tình thương mến thương, Ngọc Băng bước ra khỏi nhà với cái thẻ ngân hàng cười tủm tỉm, nhưng làm sao cô biết được khi cô vừa đi thì nụ cười trên môi họ cũng vụt tắt cùng với tiếng thở dài nào ruột.

-Con bé vô tư quá làm sao để nó chấp nhận sự thật này đây....

Tại siêu thị...

-Thui mà, thui mà, đừng giận nữa, tao hứa sẽ không có lần sau đâu – Ngọc băng cứ đi theo ôm lấy khuôn tay Mai LY mà nịnh bợ.

-Hừ – Mai Ly mặt hầm hầm

-Đi mà , đi mà

-...

-Nha, đừng giận nữa mà.

-...

-Nha, nha

-Hơi zà, tao bó tay với mày – Mai LY quay lại nhìn mặt cười cười.

-Yeh, thành công rồi, mày đừng giận nữa nha, sẽ không có lần sau đâu

-Câu này tao nghe quen quá rồi – Mai ly than thở, khổ với con bạn lè mề.

-Ồ....

.....

Hai đứa cứ đi hết khu này đến khu khác, cuối cùng thu hoạch của tụi nó là 1 đồng đồ trên tay khi ra về, đến cổng vừa bước ra thì 2 đứa nó đã chọn điểm đến tiếp theo sẽ là quán kem nên quẹo trái nhưng...cô chột khựng lại..

-Siêu thị ở đây cũng lớn nhĩ – Một giọng nói nhẹ nhàng phát ta sau lưng cô, rất quen, rất quen, nhưng cô không dám khẳng định cũng không dám quay lưng lại nhìn..

-Đơn nhiên rồi, Việt Nam của tao mà – Lại là 1 giọng nói nữa, rất quen rất quen, cô đã dám khẳng định nhưng tại sao lại xưng là tao cơ chứ.

Ngọc Băng quay lưng lại nhưng chưa kịp nhìn thì đã bị Mai Ly kéo đi nói lia lịa, cuối cùng khi cô quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy cánh cửa vào siêu thị đã đóng và nhanh chóng cô bị kéo đi hòa vào cùng dòng người tấp nập...

-Mai nhớ dậy sớm nha má, trường đó nguyên tắc lắm zới lại tao nghe nói trường đó “kính cổng cao tường” lắm trèo không nổi đâu – Trước khi vào nhà Mai Ly còn cố quay lại nhìn nói thêm mấy câu.

-Dạ, dạ, con biết rồi, mày nhiều chuyện qua đi, nãy giờ nghe mày nói mà tao thuộc luôn rồi nè – Ngọc Băng nhăn mặt nhìn con bạn lấm cẩm hơn bà cụ non nữa.

-Nói zậy mà chưa chắc mày nhớ nữa, thôi tao vào nhà đây – Mai Ly nói rồi đi một mạch vào nhà nhưng cô vẫn ngoái đầu lại nhìn cho đến khi có tiếng xe máy rồ đi, cô mới cười tung tăng bước vào miệng hầm nhằm chẳng hạn như...

-Đến là khổ, chạy xe kiểu zậy đó

-Con nhỏ này không biết mai có nhớ dậy sớm không nữa..

-....V....V

Không biết là ngày mai Ngọc Băng có thức sớm để dậy đi học không nhỉ ? Chuyện gì sẽ xảy ra ? Lớp học mới của cô sẽ ra sao ?

12. Chương 12: Trùng Hợp Hay Ngẫu Nhiên

Kết....tiếng thắng xe vang lên trước cổng trường Sun (nói kết zậy thôi chứ không nghe tiếng thắng xe đầu nha xe hàng hiệu mà có tiếng thắng thì ai thèm mua trời).Khác với trí tưởng tượng cổng trường thật vắng vẻ vì....còn 2 phút nữa là vào lớp rồi mà đây là trường gương mẫu nữa cho nên, Ngọc Băng liền rút điện thoại ra và....

-Hi hi, tao... – Ngọc Băng gọi điện thoại mà giọng run run, số là sáng nay cô dậy muộn nên chỉ với 5' cô đã xuất hiện với tạo hình 1 cô gái vừa cá tính vừa kute vìcô mặc váy.Trường Sun là trường gương mẫu ở Việt Nam nên việc mặc đồng phục là đơn giản rồi, đồng phục của trường này là váy ngắn ngang đùi,sọc màu xanh đen với màu nâu cam,áo trắng viền màu xanh đen ở phần tay áo và cổ áo, đặc biệt dù là con gái nhưng trường này phải thắt cà vạt nha, cà vạt cũng màu xanh đen nốt,cô mang giày búp bê, cô thắt hồ qua, búi tóc lên với 1 cái nơ hồng để phần tóc hơi vàng,cắt mái xéo nên trông vừa bụi vừa kute.

-Mày hay quáaaaaa mày biết là tao đã đứng đợi mày bao lâu rồi không ???????? – Mai LY la hét hết cỡ không cần giữ hình tượng vì trường này có bây giờ học sinh đang ngồi trong lớp chờ trống đánh.

-Tao sorry mà, mày tha cho tao đi, mày đang đứng đâu zậy, tao đang đứng ở trước cổng nè- Ngọc Băng baby nói, híc, tội nghiệp.

-Hừ, tao biết mày quá mà, tao đang ở trong cổng nhìn mày đây mày đi vào là thấy nhanh lên lằng nhằng quá – Mai Ly nói, biết rõ tính Ngọc Băng quá mà.

Sau khi dặn dò chú tài xế xong nó liền lon ton chạy vào cổng cũng may chỉ cần 5 giây nữa thôi là có thể nó sẽ về nhà ngủ tiếp luôn vì ông bảo vệ khóa cổng rồi.

Hai đứa nó lại tiếp tục lon ton đi...tìm lớp, nói cho đã cuối cùng cả Mai Ly lẫn nó cũng chẳng đứa nào biết lớp mới ở đâu cứ đi vòng vòng tìm phòng hiệu trưởng, cũng may nhà trường đang trong 15' đầu giờ nên chưa có thầy cô nào để ý tụi nó lắm

-Cộc cộc

-Vào đi – tiếng của 1 người trung niên từ trong vọng ra chứa 99% nghiêm nghị làm cả 2 đứa đứng ngoài sờn gai óc, không biết sao Ngọc Băng có cảm giác sợ sợ ông hiệu trưởng đang ngồi trong kia, 1 trường hợp hi hữu.

-Dạ, em chào thầy – 2 đứa nó cùng lễ phép thưa nhưng ông thầy đeo kiếng kia vẫn cứ chăm chăm vào cái máy tính, miệng nói :

-Hai em là Triệu Lý Ngọc Băng và Hoàng Mai Ly , là học sinh muốn đăng kí vào lớp 10A8, lớp cá biệt duy nhất của trường này đúng không?? – Vừa nói đến lớp cá biệt ông thầy đã ngẩng mặt lên dùng ánh mắt sắc bén nhất nhìn tụi nó làm tụi nó rùng mình, xem ra lớp cá biệt này không có ẩn tượng tốt với ông thầy hiệu trưởng rồi.

-Dạ – Hai đứa lại đồng thanh

-Tôi cũng đã đọc qua tiểu sử của các em, “thành tích” mà các em tạo dựng cũng khá đầy nhưng đã vào trường này rồi thì cái thành tích đó coi như là vô nghĩa, hiểu chưa, mặc dù lớp cá biệt cũng thế – Xạo quá, lớp cá biệt toàn dân có ảnh hưởng lớn đến “quốc gia” nên ổng chịu lép vế thì có.

-Dạ – 2 đứa lại xa xắm mặt mày cùng đồng thanh, câu nói vào trường nào mà nó chẳng nghe nói...

Và sau 15’ nữa khi hoàn thành xong chương trình nghe giáo huấn thì ông thầy hiệu trưởng cũng chịu nhắc máy điện thoại lên gọi ông thầy chủ nhiệm lớp 10A8 lên dẫn tụi nó về lớp.

Nhưng “bi kịch” vẫn chưa kết thúc trên đường đi 2 đứa nó lại tiếp tục được thưởng thức tài nghệ “phun mưa nước bọt” của ông thầy chủ nhiệm, nói còn nhiều hơn ông thầy hiệu trưởng nữa nhưng đa số là đều than thở về cái lớp siêu quậy 10A8....

-Không ngờ bạn cũ của tụi mình lại tiếp tục tạo ra danh tiếng lẫy lừng trong cái trường này, hehe – Ngọc Băng thì thầm.

Mai ly như hiểu ý gật đầu đáp lại

-Đại ca Khánh được lây nhiễm 80% của tụi mình rồi mà, hề hề.

Ông thầy đi trước cứ nói liên thiêng còn 2 cô nhóc đi đằng sau cứ thì thì thầm , mọi việc cứ diễn ra như thế cho đến khi ông thầy dừng lại trước cửa có đề “Lớp 10A8” bên cạnh đó còn có dòng chữ được viết bằng màu sơn nữa “Lớp cá biệt”, thế là cả 2 đứa cùng mỉm cười, tác giả của trò này là bọn nó chứ không ai hết, đúng là cá biệt có khác chưa đến nơi đã nghe tiếng nói chuyện, tiếng la hét, tiếng cười ầm ĩ, trong khi mấy lớp bên cạnh thì tiếng muỗi bay còn nghe được nữa là.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

-AAAAAA

-Ngọc Băng

-Mai LY

Cả lớp 37 thành viên như muốn nổ tung, 2 thành viên chủ chốt của lớp đã xuất hiện ở đây thật bất ngờ, thế là cả bọn la hét cũng may bọn nó còn nể sợ ông thầy đang đi bên cạnh nếu không chắc tụi nó đã nhào ra khỏi chỗ rồi ấy chứ, và tiếng la hét tiếng nói chào mừng vẫn cứ thế cho đến khi.

-Rầm – Cây thước đập mạnh xuống bàn làm cả đám im re nhưng vẫn còn tiếng rì rào làm ông thầy lắc đầu ngao ngán.

-Giới thiệu với các em đây là...

-Thôi khỏi thầy ơi, tụi em biết hết rồi, Ngọc Băng, Mai Ly – Một chàng trai trông cao to, trắng trẻo, kute, baby, nhuộm tóc hung đỏ, đeo bông tai nói lớn cất đứng lời ông thầy..

-Rầm

-Trật tự nào – Ông thầy nghiêm nghị nhưng..

-Ngọc Băng mày về lúc nào sao không nói thế.

-Mai Ly sao thấy Băng về mà không nói cho bọn tao mày

-Đi Hàn về quà đầu mày.

-.....

Tùm lum câu hỏi được đặt ra 1 lượt làm ông thầy điên đầu,”hóa ra bọn này quen nhau”

-Mấy anh mấy chị làm ơn im dùm cái – Ông thầy lại hét lớn, Ngọc Băng với Mai Ly này giờ đứng cười cũng mệt lắm rồi nên mới...

-E hèm – Mai ly sáng cổ, mắt liếc liếc qua ông thầy báo hiệu.

-Tụi mày trật tự đi, có gì xúi nói – Ngọc Băng thì lại quay xuống lớp thẳng thừng nói thế là cả đám im luôn.

-Ừ, vậy các em chọn chỗ ngồi đi - Ông thầy nhìn quanh lớp 1 lượt lắc đầu rồi nói

-Dạ - 2 đứa tụi nó cùng nhìn xuống lớp và phát hiện ra ở dãy bên trái, phía cuối lớp có 3 bàn trống, dãy bên phải thì bên cạnh thằng Khánh đang ngồi bàn cuối cũng trống, thằng nhóc đang hăng say vẩy vẩy tụi nó và cuối cùng tụi nó quyết định.

Mai Ly ngồi bàn cuối cạnh thằng Khánh, Ngọc Băng thì sẽ yên vị tại bàn cuối dãy bên trái chỗ có 3 bàn trống.

Cả lớp tụi nó im lặng nhìn Ngọc Băng áy náy như khó nói...

-Ngọc Băng mày lên ngồi với tao đi, đừng ngồi đó - Liên “le te” ngồi ở dãy trên đang ngoắc ngoắc cô lên.

-Đúng rồi, lên đó đi Băng - thằng Khánh cũng nói

(Vì như đã nói thì Ngọc Băng và Mai LY từng học chung với bọn này nên biết tên và rất thân nhau)

-Lên đi

-....

Bao nhiêu lời nói làm Ngọc Băng thắc mắt đập bàn cái rầm

-Tại sao - Ngọc Băng gắt lên

-Bọn kia lên phòng giám hiệu chắc cũng gần về rồi - Khánh nói.

-Bọn kia - Mai Ly và Ngọc Băng cùng nói đầy thắc mắc bọn kia là ai ????

-Bọn kia là ai ??? - Ngọc Băng hỏi lớn đầy thắc mắc.

-Mày không biết thiệt hả ? Mà chắc bọn kia đi lên phòng giám thị “uống trà” gần zìa rồi đó, mày lên đây ngồi nè - Liên le te tiếp tục nói vì trong lớp trừ chỗ đó ra thì chỉ còn bàn nó là trống.

-NHỮNG BỌN KIA LÀ AI ??? - Quá bức xúc Ngọc Băng la lớn làm bán kính vài ki lô mét cũng có thể nghe được việc đó đồng nghĩa với....những con người đang đi gần đó cũng....nghe được.

-Chuyện gì mà náo nhiệt thế nhỉ - Cả lớp im bất nhìn ra phía cửa....chỗ phát ra giọng nói không biết trùng hợp hay ngẫu nhiên mà điện thoại của ông thầy chủ nhiệm “nước mưa phun vèo vèo” rung lên và ổng ra khỏi lớp, trả lại cho lớp học này không gian “riêng tư”.

Tạm thời không gian lặng động bao nhiêu cặp mắt nhìn nhau :

-Tụi bây, tao về trước - Ngọc Băng đứng dậy nhẹ nhàng xách cặp ra về, tiến đến phía cửa, rời khỏi chỗ này, rời khỏi thứ mà cô trốn tránh....

Bật....cánh tay cô đã được nắm lại.

-Windy à - Ha Ra vỡ òa nước mắt, cảm xúc đã dâng trào thật sự, cuối cùng Windy của bọn nó cũng đã trở lại.

-Windy - Ken nở nụ cười tươi rói (chắc để chuộc lỗi đó mà)

-Windy - Yumi nắm lấy tay của ha Ra mắt cũng rưng rưng cô vẫn sợ Windy còn giận mình nên không dám nhào tới ôm cô..

-Hi - Han Yu cười nhẹ.

Chỉ có 1 người im bất từ nãy tới giờ, tay vẫn còn nắm lấy cánh tay cô.

-Buông ra - Ngọc Băng dồn nén gần giọng nói, cô không muốn hi vọng gì cả, người ta thường nói hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng đau.

Nhưng không Windy đã được Devil kéo thẳng ra khỏi cửa lớp...

-Ê, buông ta ra mà - Windy lại tiếp tục la lớn nhưng chỉ vô dụng thôi.

-Ồ.....ồ.....ồ.....

Bộp...bộp..bộp

Loạn , chỉ 1 chữ để diễn tả thôi, nguyên cả 1 lớp cá biết cùng la hét ồ ạt để giải tỏa cho sự im lặng này giờ mặc dù ai cũng ngạc nhiên vì chuyện này hotboy như Devil cuối cùng đã gục ngã trước sắc đẹp trời cho của Windy (Ngọc Băng) người hùng trong mắt bọn chúng (chả hiểu mô tê gì mà cứ tọc mạch thêm dầu thêm muối zô chuyện của người ta, nắm tay kép đi thôi mà làm gì dữ thế, he)

-Trật tự chưa – ken nhìn vào bằng ánh mắt....ngay lập tức chỉ còn tiếng rì rào thềm thì to nhỏ (tg : thế mà vẫn nói chuyện to nhỏ được cũng hay..)

-Hic,cuối cùng Windy cũng đã đi học – Ha Ra , cười trong nước mắt vừa vui vừa buồn

-Ừ, mong là Windy sẽ hiểu cho tội mình, Devil cố lên – Yumi cũng gật đầu cười nhẹ.

Tại lúc đó ở sân sau trường..

-Mi bỏ ta ra coi – Ngọc Băng vùng vằng giựt tay ra khỏi tay Devil , tay của cô đã đỏ tay nên đành phải đưa tay lên xoa xoa nhẵn mặt..

-Sao mi lại bỏ về nước ??? – Devil hỏi mắt tức giận.

-Mi..mi..nói được tiếng việt ??? – Ngọc Băng trợn mắt ngạc nhiên

(tg : này giờ nhóm đó nói tiếng hàn chỉ có câu hỏi của devil hỏi này là bằng tiếng bằng tiếng việt).

-Sao không, ta là người Việt mà, đừng nói mi không biết nhé – Devil ngạc nhiên.

-Ừa ??? – Thắc mắc vì không biết.

-Tên thật của ta là

- , tên cũng đẹp đấy – Windy gật gù.

-Mi đừng đánh trống lảng, trả lời câu hỏi hồi này..

-Ta..ta

-Nói đi, mi có biết là bọn ta lo lắng lắm không hả, mi chỉ biết nghĩ inh thôi à ??? – Devil hỏi nói hết những điều mình nghĩ ra.

-Mi chỉ biết nói thôi, tại sao ta về hả, là tại bọn mi đấy – Windy uất ức, làm sao chịu nổi được chứ.

-Tại..tại lúc đó mi không giải thích thôi – Devil nói, suy nghĩ lại tình hình lúc đó, thấy lòng nặng trĩu khi nghe Windy như vậy, cảm giác này là sao ?

-Giải thích, giải thích liệu bọn mi có nghe không ????? – Windy nói giọng hơi khàn khàn,lòng cô đang mất mát nỗi đau mà cô khó khăn mới kìm nén xuống được bây giờ lại nổi lên.

-Tin hay không ư ?– Devil tự hỏi ngược lại mình ? Tin hay không ư ?Câu trả lời là gì ??

(Phần tiếp mới nói đến tại sao bọn Devil lại xuất hiện ở đây nha)

Tin hay không ư ???

-Hừ - Windy nhếch mép cười thâm, biết ngay mà.

-...

-Hết nói rồi đúng không, chỉ giỏi nói ? – Windy 1 lần nữa lại nói trong khi Devil chỉ im lặng, cô đã thất vọng thật rồi.

-Có, ta sẽ tin, nhưng lúc đó mi không nói mà chỉ im lặng cảnh tượng lại xảy ra trước mắt, mi nói nếu là mi có tin không ? – Devil đặt lại vấn đề và hỏi.

Windy hơi bất ngờ, tin ư, đúng vậy, lúc đó cô không hề giải thích,cô không có lòng tin, điều Devil nói...

-Ta.... – Windy áp úng, mắt long lanh ngấn nước.

-Bọn ta đã biết sự thật rồi, mi không liên quan gì hết – Devil nhẹ nhàng nói nhìn Windy mong rằng Windy sẽ tha thứ cho bọn nó khi đã không tin cô .

-À, ra như vậy, thì ra bọn mi đã biết hết sự thật nên mới tới tìm ta chứ gì, thực chất bọn mi đâu tin ta – Windy cười mỉm, bọn họ vẫn không tin cô, thất vọng.

-Đúng – Devil nhẹ nhàng nói.

-Đó , ta biết mà – Windy cảm thấy lòng đau nhứt , mắt mấp mí khi nghe Devil nói như vậy, cô phải nhanh chóng rời khỏi đây nếu không cô sẽ rơi lệ thật mất.

Windy quay đầu lại, cô bước đi, thất vọng.

-Đúng, nếu không tin cô thì Ha ra và Yumi đã không lặn lội đi tìm Ricky để cô ta nói ra sự thật, nếu không tin mi thì tụi ta cũng không cần ngày nào cũng đến chờ trước nhà mi, nếu không tin mi thì bọn ta cũng đã không xuất hiện ở đây – Devil nói 1 hơi dài để ai đó có thể nghe được, có thể hiểu được.

Windy khựng lại, gương mặt hơi thất thần, không tin cho lắm,cô không quay mặt lại, đứng im, quay mặt lại ư, cô không có dũng khí, đối diện với Devil ư, cô không muốn, tốt nhất là đứng im cái đã rồi tính sau (tg:bó tay ,bó chân lun, đầu hàng với chị này)

-Devil im lặng tiến tới trước mặt Windy.-

-Bỏ qua đi – Devil nhẹ nhàng nói, ầm áp, đây là đang xin sự tha thứ không nói vậy chẳng lẽ hét lên à.

-Nhưng...nhưng làm sao ta biết được bọn mi nói là đúng sự thật – Windy áp úng gương mặt hồng hào nhìn dễ thương lắm cơ.

-Ừi, bằng chứng điển hình là sự có bạn của bọn ta là sự có mặt của bọn ta ở cái Việt Nam này, cái trường này nè – Devil thở phào, cười nhẹ, đúng là bó tay với con ngốc này (ngốc quá).

-Hừm, xì – Windy vượt qua Devil tiến về phía trước.

-Sao,tin chưa – Devil đi theo sau nói với lại.

-Xí, ta tin bọn mi lần này thôi đấy nhá – Windy nói lại, nghe hay không ,tùy.

Đúng là, chưa bước tới nơi đã nghe thấy tiếng ồn ào, huyền ảo như ong vỡ tổ,hình như giáo viên chưa vào, mặc dù đã vào tiết đầu.Thật là 1 thảm họa mà, mới bước vào cửa lớp, cái đầu tiên mà bọn nó nhận được là ánh mắt tròn xoe của bọn trong lớp tiếp theo là...

-Woaaaaaaaaaaaa

-EEEEEEEEEEEE

-Ooooooooooooooooo

Hàng loạt âm thanh biểu lộ tâm trạng của tụi học sinh cá biệt....

-E hèm – Yumi lên tiếng trong phút chốc cả lớp im lặng nhưng cứ vang lên tiếng rì rì, mà rì rì của 1 cái lớp gần 40 thành viên thì khỏi phải nói...

-Loạn hết rồi phải không – 1 bà cô hình như là đang dạy lớp bên cạnh dùng dùng xách cái thước đi qua,hét lớn...Ngay lập tức cả lớp im bất (Như đã nói ở mấy chương đầu Windy nhà ta rất...tôn sư trọng đạo => lớp cá biệt mà cô từng học cũng thế).

-Hừ, tôi mà nghe ồn 1 lần nữa là các em..các em bị trừ 20 điểm cho thi đua tháng này nghe chưa – Bà cô suy nghĩ rồi đưa ra 1 hình phạt thích đáng vi...còn hình phạt nào áp dụng được nữa đâu.. (tg :chắc trường các bạn cũng có thi đua tháng chứ nhỉ)

-Dạaaaaaaaaaaaa – Tụi nó ngân dài tiếng dạ làm bà cô sùng máu mà không biết làm sao nên hằm hằm bỏ về lớp, vừa đi vừa lằm bằm.

-Hừ, khi không nhận tiền của bọn nó cho tụi nó zô đây học chi zậy không biết nữa, ông này tối nay zìa chết zới tui – Ra bà cô này là vợ “iu” của ông thầy hiệu trưởng,hehe.

-Hahahha

Bà cô vừa đi khỏi thì ngay lập tức cái lớp này đầu lại vào đấy, 20 điểm thì nhằm nhò gì, hồi ở trường cũ tuần nào tụi nó chẳng bị âm điểm.Địa điểm tụ tập của tụi nó đã được xác định, chính là 3 bàn cuối vì theo như quy luật thì trật tự sắp xếp chỗ ngồi sẽ như bên Hàn rồi.

Ba bàn cuối sẽ là..

-Ken vs Yumi

-Devil vs Windy

-Han Yu vs Ha Ra.

-Này Ngọc Băng mày về mà không báo tui tao 1 tiếng là sao ??? – Thanh mập từ bàn trên đi xuống, quần ống cao ống thấp, không biết vứt đôi giày thể thao hàng hiệu ở đâu mà lại đi chân không xuống, y như hồi học chung với cô.

-Đúng đó bạn bè thế hả, tao nhớ mày quá đi – 1 con bé khá xinh, ăn mặc thì đúng là cá biệt.Cái cà vạt để thất thì chắc đã bị nó zụt đi ở xó xĩnh nào rồi nên chẳng thấy đeo,đầu tóc thì chẳng gọn gàng tí nào,chạy vọt tới chụp lên cái má của Windy 1 cái rồi cười hì hì.

-Cái con này, cái tật lạnh chanh mãi không bỏ.... – Windy cười.

-.....

Và tiếp theo đó là hàng ngàn câu hỏi,cái ôm của bọn bạn cũ của Windy...còn bọn Devil thì chỉ biết lắc đầu , từ lúc học chung với bọn cá biệt đến giờ bọn nó vẫn chưa nói chuyện nhiều cho lắm nhưng bọn nó đã cảm nhận được cái khác biệt của không khí trường học ở đây, rất vui, không buồn tẻ giống bên kia, nơi tụi nó từng học, ở đây cũng không phân biệt giàu nghèo,chơi với nhau rất nhiệt tình...

Ra về,Mai Ly có việc nên về trước, cô đi với bọn Devil nhưng hình như trường học này không thân thiện như cô nghĩ nhiều ánh mắt nhìn cô như ngưỡng mộ, tò mò, bất ngờ,...còn trong lúc đó thì YuMi và Ha Ra cứ tự nhiên bá tay bá cổ Windy nói những lời như mật ngọt rót vào tai còn đằng sau thì ba chàng cư lơ đãng theo sau.

Giải thích những ánh mắt đó nhé.Từ trước tới giờ,phải nói là từ lúc nhập học tới giờ, 5 người : Devil,Yumi,Ken,Han Yu,Ha Ra đã trở thành điểm nóng của toàn trường,đi đâu cũng có nhau làm ai cũng thâm ngưỡng mộ nhưng bây giờ bỗng nhiên xuất hiện 1 thành viên mới nên như vậy là phải rồi nhưng điều làm Windy bất ngờ nhất là gì mọi người có biết không , chính là cái này :

-Ken, “tao” đếm từ 1 tới 3 “mày” đi lên trước ngay lập tức nếu không thì “mày”.....

-Ồ, mắc mớ gì, “tao” làm gì “mày” đâu, bức xúc cái gì chứ

-“Mày” đi đằng sau cứ thâm thâm thì thì “tao” bức xúc

-Ồ, cái con này, vô duyên...

Cả đám tụi nó nói...tiếng việt, xưng mày tao, hỏi ra mới biết Ken là người Việt chính cống,trốn gia đình qua đây học,tên thật là Hạng Kỳ Thiên (Yumi là người Việt đã được giới thiệu từ đầu, tên thật là Cảnh Ngọc Linh), còn Ha RA và Han Yu thì người HAN nên phải học lớp nói Tiếng Việt cấp tốc, nói vẫn còn bập bẹ,còn việc xưng mày tao là do thấy mấy đứa trong lớp nói hay nên..nhiêm .

Cách đó không xa trên 1 tầng lầu có 1 cô gái đang nhìn xuống ngấm nhìn từng cử chỉ của bọn họ,miệng nở 1 nụ cười thâm.

-Lại gặp nhau rồi,hahahahah .

Sóng gió giờ mới thật sự bắt đầu.....

-Ngọc Bắnggggggg – Ngọc Băng đang nằm gọn trong chăn ấm nệm êm thì bị 1 tiếng kêu khá là “nhỏ” làm cô xém lúng màng nhĩ, giật mình bung khỏi chăn tưởng có sóng thần (thành phố mà sóng thần gì má) .

-Mày còn không lo dậy là tao ày đi châu tây thiên luôn nghe chưa – Ha Ra đánh vào đầu Ngọc Băng 1 cái làm cô đang lơ mơ chuẩn bị tỉnh thì phải bắt đầu đếm sao trên trời.

-Dậy, dậy mau, trễ học bây giờ, 6h10' rồi đó – Ngọc Linh (tên thật của Yumi đã giới thiệu ở đầu, vì đây là Việt Nam nên ai cũng dùng tên thật) lay lay đầu Ngọc Băng mà cảm thấy nản lòng, đúng là con sâu ngủ.

Sau 15' vật vã thì NGọc Băng cũng đã xuất hiện với phong cách cá tính thường ngày, vẫn bộ đồng phục ấy nhưng 3 cô nàng lại thể hiện phong cách của mình khác nhau.

Ngọc Băng, mang hài búp bê, cà vạt thắt hờ, xả tóc nhuộm màu vàng nâu ra nắng mới thấy rõ(trường này nghiêm lắm sao dám nhuộm màu nổi), tay đeo vòng đen trắng, tai đeo bông, xỏ 2 lỗ, trông lấp lánh.

Yumi cũng mang hài búp bê, cà vạt zút vào cặp, tời lớp mới đeo, tóc cột cao cũng nhuộm màu chàm, mang vòng bằng bạc, bông tai xỏ 3 lỗ.

Ha Ra mang hài búp bê, đeo cà vạt tương đối chỉnh tề, tóc đen bóng, cột cao lên, tay đeo đồng hồ, kiểu model.

Ba cô nàng tung tăng ra khỏi nhà, mà không biết trước cổng nhà Ngọc Băng có ba ngọn núi lửa đang từ từ mất hết kiên nhẫn, lửa giận bùng bùng.

Devil dựa người vào đầu xe bấm điện thoại, Woa, mặc đồng phục mà nhìn vẫn đẹp trai phong độ, trường này đồng phục nam là áo trắng, quần đen, thắt cà vạt màu xang đen, hic, Devil mang giày NIKE trắng, tóc màu nâu đồng, không cài nút áo đầu tiên, cà vạt thắt bị kéo qua 1 bên, miệng nhai chewgum, kiểu này mà mấy đứa trường Sun không mê mới lạ.

Han Yu và Ken thì tựa vào hông xe thỉnh thoảng đi qua đi lại, nhai chewgum, phong cách ăn mặc của 3 chàng y chang nhau, phong cách học sinh hơi bụi 1 tí.

Sau 1 hồi cần nhẫn, 3 chàng cũng lên xe, 1 chiếc xe mui trần đỏ, trông phong độ hết biết *_*, còn ba nàng thì mui trần đen, hơi chìm nhưng với những gương mặt kute, nhiều chuyện cười đến trời long đất lở thì dù có chìm đến mấy cũng phải gây sự chú ý thôi à.

Sáu đứa bọn nó ung dung bước vào lớp, đơn giản là phải trải qua mấy phen tỏ tình cực, cực.....(tự hiểu) của mấy đứa trường Sun.

-Woa, Ngọc Băng hôm nay trời bão to

-Hôm nay lớp mình có ai quên mang dù không zậy.

-Thanh ơi, chiều nay tao với mày đi khám mắt.

-.....- Hàng loạt, hàng loạt câu nói gây xôn xao dư luận.

Khi đã yên vị với hàng loạt câu hỏi trong đầu tụi nó mới xém xỉu khi nghe, Khánh “kute” tuyên bố:

-Bây giờ là 6h56' 23 giây, Ngọc Băng đã lập kỉ lục, không đi học trễ, nên hôm nay ai không mang dù, trời mưa...ướt rúng chiều.

-Ồ, cái thằng quỷ này – NGọc Băng nghe xong mới hiểu nguyên do dùng dùng tức giận đứng dậy, rượt thẳng nhóc đi vòng vòng quanh lớp, ai cũng cười chỉ có...Mai Ly, muốn cười cười cũng không cười nổi.

Reng...reng...

Tiếng chuông vào lớp vang lên..., cả lớp tụi nó ồn ào như cái chợ, ông thầy chủ nhiệm bước vào với gương mặt rạng rỡ chứ không phải chán nản như mọi ngày..

-Xin thông báo với lớp ta 1 tin vui – ông thầy hồn nhiên hô lớn cho bọn học trò nghe.

-Tin gì thầy

-Tin gì, nói đi thầy.

-Thầy của được cô Hoa “bánh bèo” rồi hả thầy.

-Hay là bà cô Sinh “thừa tiêu chuẩn” nghĩ để hả thầy.

Rầm..

-Trật tự coi – Khánh đập bàn làm ai cũng chú ý kể cả ông thầy đang vừa tức xấu hổ với những “thông tin” mà tụi học trò dự đoán, hừ, dám kêu “bé” Hoa là “bánh bèo” hả, tức quá đi mất.... (tg :ông thầy đang của bà Hoa bán bánh ở căn tin).

-Tụi bây nói tầm bậy gì zậy hả, im đi, thầy ơi thầy, thầy trúng số độc đắc hả thầy – Khánh nói , câu sau đá câu trước làm ông thầy...xỉu.

-IIIIImmmm lặgggggg – Không thể kìm nén ông thầy hét lên làm cả lớp im ru, ông thầy thấy vậy đắc thắng, sẵn giọng nói.

-Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới – Ông thầy nhoẻn miệng cười nói.

-Woaaa

-Hú hú huuuuu

-Yehhhhh

Cả đám nháo nhào dự đoán xem học sinh mới là nam hay nữ, là đồng tính hay ô môi

Còn đám Windy zs Devil thì thấy thú vị bởi không khí học tập ở đây, ở đất nước Việt Nam.

-zô đây đi em – Ông thầy hướng ra ngoài cửa ngoắc ngoắc..

Từ ngoài 1 cô gái trông kute hết biết đi vào, trắng trẻo dễ thương, nở nụ cười thật tươi cúi xuống nhìn đám học sinh đang náo loạn hò hét.

-Chào – Con bé hướng nhìn quanh lớp rồi ngừng ánh nhìn lại ngay chỗ Ngọc Băng làm cô hơi lúng túng , 1 ánh mắt quen thuộc mà bây giờ cô không

Ánh mắt này rất...rất quen thuộc chắc chắn cô đã từng nhìn thấy nhưng cô không thể nhớ ra được.

-Em hãy giới thiệu đi – Ông thầy hài lòng nói.

-Dạ, chào mọi người, mình tên là Ren , quốc tịch Hàn, nhưng để quen thuộc mọi nguowif cứ gọi mình là Ái Mỹ, hj – Nói xong cô ta còn bù thêm nụ cười khuyến mãi làm cả lớp rep hò ầm ĩ.

-Ừ, z em chọn chỗ ngồi đi.

-Da,... – Cô lại đưa mắt nhìn xung quanh, ngay lập tức cả lớp nó hú, vầy ,..đủ mọi hành động mời nó tới ngồi cạnh.

Nhưng cuối cùng chỗ cô ta chọn lại là gần Liên “le te” có thể được nói là cái loa phát thanh của cộng đồng lớp cá biệt này.

.....

Mọi tiết học vẫn diễn ra bình thường với đủ trò đủ kiểu nhưng hôm nay có sự khác biệt là lớp có thêm cô học sinh mới, nhìn rất kute và Mai Ly cũng ít cười hơn nhưng không ai để ý.

Tiết Sinh có kiểm tra 15’, lớp bọn nó 100% chưa học bài nên chẳng biết nhìn ai cả, trong khi bà cô thì cứ canh dao da dao dác, đơn nhiên bọn Devil đã quen chương trình học ở bên Hàn nên chẳng biết được có mấy dự kiểm tra 15’ này, ngơ nga ngơ ngác, bài cũng không học.

Thế là biện pháp để cải thiện tình hình sẽ là....biện pháp cũ, Ngọc Băng nháy mắt với Mai LY và Khánh kute, báo hiệu với các bàn trên, thế là nhanh chóng, tất cả các thành viên của bàn trên đều, ưỡng ngực, dang lưng, cao hết cỡ, đã vậy lớp này cũng có 1 số thành viên hơi bị đô con nên rất thuận lợi cho các học sinh ở bàn dưới.

4 dãy bàn cuối , từng cuốn sách trong học bàn được dỡ ra nhanh nhẹn, nhẹ nhàng kính đáo, Devil, Han Yu, Ken, Ha Ra (trừ Yumi vì lúc trước Yumi từng học ở Việt Nam, còn Ken thì trốn sang Hàn từ nhỏ), đều trở mặt ra nhìn cảnh tượng trước mắt, gò vạy nè.

-Này, này bộ không làm bài hả - Ngọc Băng nói nhỏ thất tỉnh cả bọn, 1 mảnh giấy nhỏ từ các bàn cuối được truyền lên bàn trên, nào là dấu trong nắp bút xóa, rồi là canh bà cô không để ý là hàng chục hàng trăm mảnh giấy được chuyền đi, trao đổi kịch liệt.

Cả bọn tụi nó ngạc nhiên nhưng cũng chép vào, càng ngày bọn nó càng thấy đi học không còn nhàm chán như trước, hihi.

Giờ ra chơi, cả bọn tụi nó ngồi 8 ở đằng sau khuôn viên trường.

-Nè, sao tụi mày biết tao ở Việt Nam mà về đây rồi vào trường Sun học hay zậy – Ngọc Băng thắc mắc hỏi/

-Cái đồ, z mà cũng hỏi được, bộ danh hiệu con nhà giàu, đẹp trai của tao để làm kiểng hay sao z, tốn cả bọn tiền đấy – Kỳ Thiên (Ken) kể công luôn tiện khoe luôn.

-Xí – Ha Ra và Ngọc Linh (Yumi) bĩu môi, không nhờ tụi tao dốc sức điều tra thì mày biết được chắc.

-Ừi – Kỳ Thiên bĩu môi lại, làm nũng.

Rồi bọn nó cười hà hà, kể khổ nào là những ngày Ngọc Băng về Việt Nam tụi nó đã buồn cỡ nào, sầu ra sao. Khi về Việt Nam , vào trường Sun học tụi nó mong sẽ được gặp lại Ngọc Băng vì theo điều tra thì Ngọc Băng sẽ chuyển vào trường đó, nhưng Ngọc Băng đã không đến, tụi nó đến trước nhà đợi thì Ngọc Băng không ra khỏi nhà. Tụi nó tiếp tục điều tra, thì biết tụi Khánh “kute” từng chơi chung nhóm và học chung với Ngọc Băng, nghe nói thân nhau lắm nên bọn nó mới quyết định tới quán bar gặp tụi nó rồi luôn tiện xem Ngọc Băng có đi chung với bọn nó không.

Ai zè, mới gặp đã co xung đột, 37 đứa học sinh cá biệt, nổi tiếng ăn chơi, với 1 nhóm du học sinh Hàn , nhưng cuối cùng bọn Khánh cũng bị thu phục, rồi tụi nó bắt đầu dỏ trò dỏ dở, dùng thế lực cho nguyên 37 đứa tụi nó vào trường Sun học chung 1 lớp với mục đích , dụ dỗ Ngọc Băng vào tròng, vì bọn học biết Ngọc Băng khi nghe những tin đồn từ trường Sun sẽ đi học (Ngọc Băng có tính tò mò và nhiều chuyện).

Tụi nó liên tiếp tạo ra scandal náo loạn trường Sun, chọc phá thầy cô, ngủ gật trong lớp, quậy phá, ngày nào cũng phải lên phòng ban giám hiệu trường uống trà , hàn huyên với mấy ông thầy giám thị. Hic, tội nghiệp...

Tụi nó háng say kể nói chuyện, từ đằng xa lại có 1 ánh mắt đang nhìn họ, nở nụ cười rùng mình...

13. Chương 13: Tổ Tình Không Thành

Hôm nay cũng như mọi ngày, sau khi tan học tụi nó lại đi chơi khắp thành phố, bữa nay điểm đến đầu tiên sẽ là quảng trường teen (cái này tg bịa), nơi tụ họp của những teen từ 14->19 , là nơi quậy phá, làm quen, nghe nhạc giải trí,

Tại 1 bàn phải nói là tâm điểm của sự chú ý, ngay giữa sân, tụi nó ngồi nói chuyện rôm rã , càng nói càng háng, rồi cười, mà đã cười rồi thì khỏi chê, những người xung quanh chỉ việc ngất ngây.

Đang cười thì tụi nó bị 1 giọng nói mềm mại cắt ngang.

-Anh... anh có thể, cho em làm quen không – 1 cô bé trông cũng khá dễ thương, trắng trẻo, mặc 1 chiếc váy hồng, ngắn ngang đùi, quyến rũ à nha,nhẹ nhàng mỉm cười nói, chờ đợi trả lời, và người được nhận lời làm quen này lại chính là.

-oh, Ok, em dễ thương vậy mà, sao anh nỡ từ chối – Han Yu , cười lại, trông ngất ngây con gà tây, làm con bé mừng gần chết.

-ay zui , ay zui – Ngọc Băng cười trêu chọc, làm con bé ngượng.

-anh, vậy chúng ta sang bàn kia nói chuyện được không.

-Ồ – Han Yu nhìn nhìn mấy viện binh xung quanh chờ giải vây.

-Đi đi, ngại ngần gì nữa

-Cũng lâu rồi không thấy mày có em nào, hay là đi với em đây đi.

-Đi đi mày, người đẹp chờ lâu kìa.

-...

-Hi, vậy tụi mình qua bên kia nha – Han Yu đứng dậy rời khỏi bàn ngay lập tức con bé ôm tay anh không nhẹ dặt đi.

Thế là cả bọn phì cười, nhưng trong đó lại có tiếng thở dài não ruột.

-Hoi za – Với tiếng nhạc bập bùng , bốc lửa, những ánh đèn mờ ảo đủ màu sắc thì chắc chắn không có ai nghe được, không có ai thấy được, mặt của Ha ra đang đỏ hoe, lòng cô chớm buồn, cô biết Han Yu sẽ không bao giờ biết được lòng cô, mà cho dù có biết thì cũng chỉ làm ọi việc tệ hơn thôi, anh sẽ không chấp nhận cô đâu.

.....

Hôm sau, tụi nó đến lớp hơi trễ, lớp hôm nay thật khác lạ, bọn nó ngồi túm lại 1 chỗ rì rầm rầm rầm nhưng khi thấy tụi nó đến thì miệng đứa nào đứa nấy cười hì hì nhìn bọn nó bởi cặp mắt ngây thơ.

-Bộ có chuyện gì sao – Ngọc Linh (Yumi) hỏi, tò mò.

-Ồ, thì, anh Han Yu.. – Khánh kute mới nói tới đó thì đã bị Mai Ly bịt miệng lại, làm cậu nhóc la oai oái.

-Sao sao, Han Yu sao – Ngọc Băng lon ton vút cặp xuống xuống bà chạy lên.

-Ồ thì thế này...e hèm – Mai Ly mở lời , lấy hơi.

-Sáng nay , khi tụi mày chưa tới cơ thì em hotgirl Bảo Hồng của lớp 10a4 qua lớp ,mình rồi tới chỗ của Han Yu nhìn da trắng da dác rồi hỏi anh Han Yu chưa tới à, chừng nào anh Han Yu tới thì kêu anh Han Yu qua lớp gặp mình nha – Mai Ly nhái lại giọng của cô hotgirl làm cả lớp cười lăn cười bò.

-Ê, mày có định qua lớp em đó không zậy – Tuấn Minh (Devil) gác chân lên bàn hỏi Han Yu.

-Qua làm gì – han Yu trả lời cụt ngắn như đang suy nghĩ gì đó.

-Hoi za – Lại 1 tiếng thở dài, chắc ai cũng biết rồi.

Hôm nay là 1 ngày “đẹp trời” mưa rơi tầm tã , mặt trời không thấy lộ dạng, 6 người, Tuấn Minh (Devil), Ngọc BĂNG (windy), Ngọc Linh (Yumi), Kỳ Thiên (Ken), Ha Ra, Han Yu, 6 tâm trạng, mỗi người 1 nhà (mưa sao đi chơi).

#@\$%#^&%*^&(*)&^(#%\$^&&

#@\$%^\$&^%*^&^(*&()*&())^%\$(^&

Nhạc chuông của HA Ra, đang nằm ôm laptop, miệng nhồm nhoàm mấy cái bánh thì điện thoại reo, cô liền lật đật bắt máy.

-What ????

-Hehe, HA RA biết tin gì chưa – Ngọc Băng mở đầu bằng giọng cười đều.

-Tin gì ???

-Han Yu đó.. – Ngọc Băng lại nhún nhá

-Han Yu làm sao ???? – Ha RA hơi sốt ruột.

-Con bé hot girl gì gì mà hôm qua thằng Khánh nói tỏ tình với Han Yu đó – Ngọc Băng kể.

-Nó sao ???

- Thì nó tới tận nhà Han Yu rủ đi chơi luôn chứ sao

-Cái gì ??? – HA Ra đang nhai bánh cũng phải ngừng lại, mắt cô ruwng rưng, tại sao khi cô đã phát hiện ra tình cảm của mình thì duyên số lại trở trêu như vậy, hết người này đến người khác, rồi sẽ có 1 ngày cô sẽ mất Han Yu thôi..

-Trời mưa thế này mà con nhỏ vẫn tới tận nhà rủ đi chơi thì công nhận nó rãnh thiệt – Ngọc Băng nhận xét.

-Ồ, mà sao Băng biết – Ha Ra hỏi, lòng buồn nhưng không biết tâm sự cùng ai, vì đó là điều cô giấu kín lâu nay.

-Thì hồi nãy không có việc gì làm nên mới gọi Han Yu định nhiều chuyện chơi ai zè, nghe Han Yu kể luôn.

-Ủa , z Han Yu không đi chơi hay sao mà kể cho Băng nghe được – HA RA thắc mắc lòng cảm thấy có 1 cảm giác vui vui, trong đời câu trả lời gì đó.

-Ừ, bộ nãy giờ Băng có nói Han Yu đi à, trời mưa thế này mà đi đâu – Ngọc Băng ngây thơ.

-Ừ, hì – Cảm giác thật khó tả vừa vui mừng vì Han Yu đã không đi vừa thấy lo lắng, bây giờ chính cô cũng không biết mình nên làm sao.

-Hi.

-.... (Đang suy nghĩ mà).

-Nè – Ngọc Băng kêu khi thấy đầu dây bên kia im lặng.

- (Vẫn im lặng, tập trung tư tưởng quá đấy).

Nèeeeeee – Ngọc băng phải chỉnh im lượng hết cỡ để kêu thêm 1 lần nữa.

-á, trời ơi, lũng màng nhĩ rồi – HA Ra đưa điện thoại ra xa hết lên.

-Nè nè, ai biểu kêu nãy giờ không trả lời – Ngọc Băng nhịu mày trả lời.

-Thì ... – Áp ứng.

-Sao, có chuyện gì à nói đi, tương tư thằng nào rồi phải không, nói đi ta tư vấn cho – NGọc Băng nhếch mép cười đều trêu đùa.

-Ừ... – HA Ra trả lời nhỏ nhẹ, chắc cô phải nói ra cho 2 cô bạn thân biết để họ giúp cô thôi chứ ngày nào cũng co thêm người mê Han Yu kiểu này chắc cô đau tim chết quá.

-Sặc – Ngọc Băng tưởng mình nghe nhầm, đang nói giỡn tự nhiên Ha Ra ừ 1 cái không giật mình mới lạ.

-Sao thế, uống nước kiêu gì mà bị sặc thế – Ngây thơ không thể nào tả nổi.

-Mày..mày nói thiệt đó hả, Ha Ra – Ngọc Băng không tin vào tai mình , hỏi lại cho chắc, không ngờ người hiền thực, ngây thơ như Ha RA mà cũng có ngày phải rơi vào lưới tình khi ở Việt Nam.

-Ồ, cái con nhỏ này, thiệt đó, không nge thì thôi – Ha RA giận dỗi, í Ngọc Băng là gì đây, bộ cô là sắc đá không biết yêu chắc.

-Ê, ê, bình tĩnh, nge, nge – Ngọc Băng hốt hoảng ổn định tinh thần.

-Tao sẽ nói cho Băng biết nhưng với 1 điều kiện.Ok – Ha Ra hơi lo lắng, nhiều chuyện như Ngọc Băng thì phải dặn trước không là xong hết.

-Ok, Ok – Ngọc Băng hí hửng.

-Điều kiện là Băng không được nói với ai trừ Ngọc Linh (Yumi).

-Ok.

-Zậy muốn nghe hông – Ha Ra cười nhẹ.

-Muốn, muốn, ngu gì không – Ngọc Băng cười, thú vị đây, cô nhóc này cuối cùng cũng đã biết tương tư.

- Muốn thì lúc nào tạnh mưa, Băng với Linh qua đây, Ha Ra kể cho nghe – Ha ra.

-Ồ..., thôi nói bây giờ đi, cho hấp dẫn.

-Thôi, có Ngọc Linh rồi nói luôn – Ha Ra.

-Ừ, vậy lúc nào tạnh mưa tụi tai sẽ có mặt và đóng đo tại nhà Ha RA – Ngọc Băng.

-Ừ.

-Vậy thôi nha, Băng phải gọi điện cho Ngọc Linh cái đã.

-Ừ.

-PP

-PP.

Sau 1 hồi buồn đưa lê với Ngọc Linh qua điện thoại thì trời cũng tạnh mưa, nên ngay lập tức 2 đứa có mặt tại nhà Ha ra.

-Sao ? Sao , nói đi , nói đi Ha Ra – Ngọc Băng nhõng nhẽo hỏi.

-Ừ, nghe Ngọc Băng nói Ha RA tương tự ai hả, nói nghe đi, tụi ta sẽ giúp đỡ cho – Ngọc Linh cũng tò mò không kém.

-Ừm, thì... – Ha Ra ấp úng, he, bạn bè là phải chia sẻ cho nhau nhiều chuyện, lần này cô không muốn phải tự mình chiệu đựng.là,

– Nói đi, tò mò quá à – Ngọc Băng hối thúc.

-Ừ, thật ra người tớ thích là.... (Ha RA ngừng lại lấy hơi, Ngọc Băng cầm li nước cam lên uống, Ngọc Linh(Yumi) thì cầm bánh lên ăn chuẩn bị nghe) ...người đó chính là..là...Han..Han Yu.

-Sắc – Ngọc Băng sức nước.

-KHụ khụ – Ngọc Linh sắc bánh.

-Cái gì ????? – Sau khi đã bình tĩnh giải quyết xong chuyện bánh trái thì 2 đứa 1 đồng thanh.

-Ồ.. – HA RA cúi gầm mặt xuống.

-Mày..mày..mày thích Han Yu...Choi Han Yu ?? – Ngọc Linh hốt hoảng hỏi lại kĩ.

-Chắc..chắc..lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy..mà cái này khét luôn rồi mới chết chứ – Ngọc Băng tặc lưỡi, lắc đầu.

-Ừm, thật ra, tao tao cũng không biết tao thích nó từ lúc nào nữa, hoi za – Ha Ra nói luôn tiện thở dài.

-Mày..chắc mày cũng đã hết thuốc chữa giống mấy đứa trong phim rồi chứ gì – Ngọc Băng nói.

-Bây giờ mày tính sao, tỉnh tò hả – Ngọc Linh thực tế hỏi nếu đã xác định được lòng và cũng đã nói ra thì chắc phải có định hướng chứ nhỉ (tỉnh tò ngược lại là tỏ tình).

-Tao cũng không biết lắm, thầy Han Yu được nhiều người thích quá mày ơi, thà gì tao đẹp đẽ này tao lại...- HA RA kể khổ cho cái thân hình của mình, đâu phải ai cũng muốn như vậy đâu.

-Mày đừng mặc cảm như vậy chứ, mày phải tự tin lên chứ, nếu thích là người ta thích con người chứ đâu phải thích ngoại hình đâu mà mày lo – Ngọc Linh nhìn con bạn khuyên nhủ.

-Đúng đó, mà theo tao thấy thì Han Yu không phải là con người thích yêu vẻ hào nhoáng bên ngoài đâu – NGọc Băng suy nghĩ rồi nói theo đánh giá khách quan.

-Tao cũng nghĩ thế nhưng tao sợ lắm nếu như Han Yu không thích tao, tao sợ khi tỉnh tò xong tình bạn đơn thuần như bây giờ cũng không còn – Ha Ra thể hiện rõ lo lắng nói hết lòng mình.

-Ồ – Ngọc Linh tỏ vẻ gật gật đầu.

-Hiện tại bây giờ tao nghĩ vẫn chưa nên làm gì hết, nếu mày đã thích như vậy thì tao sẽ xem xét, suy đoán , để ý xem Han Yu có cảm tình tốt với mày không nếu có thì tụi tao ủng hộ mày nên tỉnh tò đi, chứ cứ để

hoài như vậy chắc tới lúc Han Yu đi lấy vợ rồi mày mới có dũng khí để nói quá – Ngọc Băng đưa tay xoa xoa cằm ra trí thức.

-Ừ, tao thấy Băng nói được đó – Ngọc Linh cũng gật gù.

-Chuyện, Băng mà lại – Ngọc Băng cười tự sướng.

-Ôi má ơi, coi nó tự tin kìa – Ha Ra cười.

-Tao nghe nói căn cứ quân sự bên Mĩ mới bị mất quả bom nguyên tử phải không mày – Ngọc Linh nhìn Ha Ra nói.

-Ồ, Ngọc Băng mày có mới đi Mĩ về hả – Ha Ra hòa theo làm Ngọc Băng đỏ cả mặt tức xì khói còn 2 đứa kia ôm bụng cười hả hê, có lẽ quyết định nói ra này của Ha Ra là đúng nhưng liệu là nó có đúng mãi mãi.

Hôm nay mới 6h 2 đứa nó là Ngọc Băng, Ngọc Linh(Yumi) đã có mặt tại nhà Ha Ra, với mục đích chính chu lại nhan sắc cho cho con bạn.

7h30 tại lớp học.

-Woa

-Ồ

-HỜ hơ

Hàng loạt biểu hiện xảy ra trong lớp nó , hôm nay HA Ra xuất hiện rất rạng ngời, Mặc chiếc váy hồng nhẹ (Ha Ra thích màu hồng mà), mang boots cao, tóc xỏa dài uốn cong, gương mặt được make – up nhẹ nhàng, quét 1 son bóng màu hồng trên môi, má thoa hồng, mái trước ôm toàn bộ khuôn mặt, nhìn cô như 1 lột xác hoàn toàn tuy thân hình không chuẩn nhưng nhìn gương mặt thôi cũng đã thấy chết mê, thật sự nhìn kĩ thì gương mặt của HA RA rất đẹp.

Ha RA vào trước, ngồi vào ghế trước cặp mắt nhìn ngẩn của những đứa trong lớp và Ken Han Yu, Devil cũng không ngoại lệ, tụi nó tiên tới.

-Nè, Ha Ra, hôm nay mày đi ăn party ở đâu hả ?? – Ken ngơ ngác hỏi.

-Sao hôm nua mày đẹp bất thường z – Tuấn Minh (Devil) cũng trêu chọc.

-Đẽ thương quá ta – Han Yu mỉm cười khen ngợi, không biết là thật hay đùa.

Nhưng chỉ vì 1 câu nói đó thôi mà Ngọc Linh khi nghe xong nhìn nhau mỉm cười, khi thích 1 người thì trong lòng người mình thích luôn là người đẹp nhất.

Sau buổi học bọn nó lại kéo nhau đi chơi, đang bộ giữa vỉa hè thì ...

-Á – HA Ra không biết đi đứng kiểu gì vấp cục đá và kết quả là gì nhỉ?

Thật ảm, cô không hề thấy đau, vì sao nhỉ ???

HA RA đi trước Han Yu đi sau nên khi Ha RA vấp té thì Han Yu đã được đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân.

-Ê, bên kia có cửa hàng bán kem kìa – HA RA mừng rỡ reo lên, chạy ngang qua đường vì đường này cũng vắng nên cô không hề suy nghĩ chạy băng qua luôn, kết quả là.

-HA Ra cẩn thận –CẢ đám hét toáng lên.

Một chiếc xe đang lao tới, HA RA ngừng ngay, người cô cứng đờ cô không dám chạy nữa cô chỉ đứng đó, nhắm mắt lại.

-Đồ ngốc – Han Yu là người hoàn hảo nhanh nhất..... anh hét lớn và chạy ra đường , lúc đó cả đám mới chột nhận ra và chạy theo.

Bin...bin – Tiếng kèn xe ngày càng gần, Ha Ra vẫn đứng đó như trời trồng, cô chẳng biết phải làm sao, cô không dám chạy, cũng không dám hét, bây giờ cô cảm thấy mình thật yếu đuối.

-Cẩn thận – 1 tiếng thét chói tai, dù không quay đầu lại nhìn cô cũng biết đó là của ai.

-Bịch – Ha RA cảm nhận được mình bị ai đó ôm đẩy ra xa, thật ấm áp, thật an toàn.

-Bin..bin – Tiếng kèn xe vẫn còn đó, chiếc xe vẫn lao vun vút trên đường, chiếc xe đó không dừng lại (dừng lại lỡ tụi nó xử chết thì sao).

-Ha RA

-Ha Ra

Cả đám lo lắng nhào tới, Han Yu cũng lồm cồm bò dậy, Ha Ra mặt tái mét, lắc lắc đầu,

Yumi và Ngọc Băng rưng rưng xém la làng, cả đám tụi nó sau khi xem xét xong 1 hồi thì cũng đứng dậy đi tiếp, trên đường cứ rửa thầm ông lái xe mất dịch.

Hôm sau, tại lớp học, HA RA , Ngọc Băng, Ngọc Linh kéo nhau ra khỏi lớp vào phòng vệ sinh, 3 đứa vừa rửa mặt vừa nói chuyện.

-Này, HA Ra tao thấy mày nên tỉnh tò được rồi đó, mấy ngày nay bọn ta để ý được Han Yu rất quan tâm tới mày đó – Ngọc Băng vui vẻ nói.

-Đúng đó, tao thấy mày nên tỉnh tò đi, càng sớm càng tốt, nếu không mày sẽ hối hận vì mất người yêu đó – Ngọc Linh cảnh báo.

-Tao, tao cũng muốn nhưng tao sợ – Ha Ra cúi đầu, mặt ửng đỏ.

-Mày lại mặc cảm nữa, có bọn tao đây mày lo gì, mày không tỉnh tò rồi có em khác tới quyến rũ mất Han Yu của mày thì đừng khóc với tao – Ngọc Băng nói trước, cô muốn HA Ra phải thật tự tin.

-Đúng, mày tỉnh tò đi, tao sẽ hẹn Han Yu ày – Ngọc Linh cười nữa miệng trông vô cùng đều.

-Nha, Nha, chừng chờ gì nữa – Ngọc Băng làm khuôn mặt cún con thuyết phục Ha Ra.

-Đi , đi mà – Ngọc Linh cũng lấy khuôn mặt cực baby ra quyến rũ HA RA đồng ý.

-Ừm – HA RA lại cúi mặt.

-Yeh – Ngọc Băng và Ngọc Linh liền mừng rỡ nhảy cẫng lên, đập tay vào nhau, Ngọc Băng nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Han Yu.

-What ??? Nhớ tao hay sao mà gọi z – Han Yu ở đầu dây bên kia tự tin nói.

-Xí, thêm vào, mà tối nay mày có đi đâu không z – Ngọc Băng nhanh chóng vào vấn đề chính.

-Có , tối nay tao tới bar SINLY, có chuyện gì à – Han Yu trả lời, giọng nói đầy thắc mắc,.

-Ừm, z tối nay mày chờ tụi tao ở bar nha, pp – Ngọc Băng mừng rỡ cúp máy không để người đầu dây bên kia kịp nói câu nào.

-Rồi, xong xuôi, hehe – Ngọc Băng tự tin vỗ vỗ tay vào nhau nói.

-Hehe , tao với mày thật là siêu nhân quá đi – Ngọc Linh tiếp lời.

-Tụi mày nổ quá đi – HA Ra cười lòng của cô thật hồi hộp cho cuộc gặp mặt tối nay.

Nói xong cả đám cười hì hì kéo nhau ra ngoài, 30 giây khi tụi nó vừa đi thì cách đó không xa có 1 cánh cửa của phòng vệ sinh hé mở, 1 tiếng nói vang lên.

-Alo,tụi mày điều tra rồi hẹn con Bảo Hồng ở 10a4 ra gặp tao, gặp đó, làm không xong thì tụi mày tự hiểu kết quả (Bảo Hồng là hotgirl đã sang kiểm Han YU ở lúc trước, ai không nhớ thì vui lòng xem lại trang 23 nha, hì).

-hahahaha, HA RA ư, đứa đầu tiên sẽ là mày, hahahaha – 1 tiếng cười mang rộ phát ra từ phòng vệ sinh, trong tiếng cười vang vọng đâu đó 1 nỗi hận khó phai.

Chiều vào lúc h tối tại nhà HA RA.

-Tụi mày bình tĩnh vừa phải thôi, bộ này đã là bộ thứ 15 rồi đó – HA ra trong bộ váy màu lam từ trong phòng thay đồ riêng bước ra mặt nhăn nhó.

-Mày cứ, tối nay là tối quan trọng không ăn mặc đẹp sao được, thay tiếp bộ này trông con nít quá – NGọc Băng góp ý đẩy đẩy HA Ra vào phòng thay đồ.

-Mày hay quá, bây giờ tụi mày không phải con nít chẳng lẽ người lớn ,xì – HA Ra dùng dằng bước vào phòng thay đồ, để lại cả đám cười vang.

Sau 1 hồi chuẩn bị , lay ha lay hoay, cuối cùng Ha RA cũng đã trở thành 1 nàng tiên xinh đẹp, cô khoác trên mình bộ váy lệch vai, màu cam nhẹ, tóc được búi lên cao cùng chiếc nơ xinh xinh, có vài sợi thả ra lưa thưa phối hợp cùng lối make – up nhẹ nhàng và những trang sức phụ kiện làm cô thật nổi bật , nét mặt của cô rất baby.

-KẾT – 1 tiếng trống xe gấp vang lên trước quán bar SINLY (nói tiếng trống chứ thật ra chẳng có tiếng nào đâu, hehe).

-Vào vào đi – nGọc Băng đẩy HA RA vào.

-Nhanh đi, hoàng tử đang chờ đấy – Ngọc linh cũng thuyết phục.

-Nhưng nếu lỡ Tuấn Minh (Devil) với Kỳ Thiên (Ken) cũng ở đó thì sao – Ha RA ngượng ngao.

-Có đâu mà, bọn đó tụi này giải quyết xong rồi, vào đi.

Sau 1 hồi giằng co cổ vũ thì HA Ra mới chịu bước vào cô thu hết dũng khí thở ra 1 cái thật mạnh rồi quay đầu lại.

-Lần này nếu thất bại hay thành công tao cũng cảm ơn tụi mày nhiều lắm .

-huhu , mày làm tụi tao cảm động quá rồi nè, thôi vào nhanh đi, tụi tao luôn xem mày là đứa bạn thân nhất, cổ lên .

-Ừm.

Ha Ra bước vào, NGọc Băng và NGọc Linh nhìn nhau mỉm cười mắt long lanh ai cũng mong lần này sẽ diễn ra thuận lợi, sau đó 2 đứa lái xe rời khỏi bar SINLY và thẳng tiến bar Kull để xum họp với Tuấn Minh và Kỳ Thiên (bó tay mấy chị), tụi đó vừa đi thì lại có 1 chiếc xe trở tới, có lẽ chiếc xe đã đậu gần đó lâu lắm rồi.

Tiếng nhạc bập bùng, tiếng la hét của khách làng chơi làm cho không gian nơi đây mờ ảo, Ha RA bước vào đưa mắt nhìn xung quanh nhưng bóng dáng quen thuộc vẫn không thấy đâu, cũng đã quá giờ hẹn 5 phút rồi, cô lặng lẽ đến bên quầy rượu kêu li rượu nhẹ và chờ đợi..

10’.

20’.

30’.

1 tiếng.

@#@\$#%&^%*&^(*&())*&^

@#@\$%&%^*&(*)P&I(%^&

Tiếng chuông điện thoại của HA Ra vang lên.

-Alo.

-Cô đang đợi Choi Han Yu đúng không ? Hừ – 1 giọng nói lạnh lùng vang lên.

-Cô là ai ?

-Tôi là ai không quan trọng mà quan trọng là tôi biết hần ta đang ở đâu – Cô ta nở giọng cười khinh miệt.

-Ở đâu ư ? – HA RA hơi nghi ngờ.

-Đúng , cô hãy vào phòng vip số 2 , nhanh lên nếu không cô sẽ bỏ lỡ kịch hay đó, hahahah-Tút...tút.

-Khoan khoan – Ha Ra vội kêu lại nhưng cô ta đã tắt máy, HA RA hơi phân vân không biết là mình có nên vào hay không, cô ta nói kịch hay là kịch hay gì, phòng vip số 2 ư ???

Mọi thắc mắc được dồn vào đầu cô, nhưng rồi, tính tò mò đã trỗi dậy mạnh mẽ, cô quyết định vào. Từng bước chân cô cảm nhận được tiếng tim đập của mình, thật khó khăn.

Đây rồi . Phòng vip số 2.

Ủa ? Cửa không đóng, cô lặng lẽ nhẹ nhàng hé cửa , bước vào nhưng...bước chân của cô đã kịp dừng lại, gì thế này ??

Trước mắt cô không ai xa lạ chính là Han Yu người cô đợi tới nay nhưng điều quan trọng là trong phòng không chỉ có mình Han Yu mà còn 1 cô gái khác nữa ... cô ta đang ngồi gọn trong vòng tay Han Yu, 2 người lại đang nhìn nhau, HA Ra không nhìn rõ mặt cô ta là ai, vì ánh sáng trong này quá yếu, mà dù có sáng như ban ngày đi chăng nữa thì có lẽ cô cũng không thấy rõ vì cô đã nhòa đi vì nước mắt, cánh cửa từ từ khép lại,....

Tiếng nhạc đã không còn nữa, tiếng nói cười cũng không còn, mùi rượu cũng không còn, và niềm hi vọng của cô cũng đã không còn.

1 mình đi trên đường vắng lòng trống rỗng í nghĩ duy nhất của cô bây giờ là cô phải ... biến mất, nhưng cô sẽ quay lại, 1 ngày nào đó cô sẽ quay lại làm Han Yu phải hiểu ra được rằng vì anh cô có thể làm mọi chuyện kể cả phải chịu cực nhọc....

Quay lại 30 ‘ trước.. tại phòng vip số 2..

-Sao lâu thế không biết...bọn này định ỉnh leo cây chắc – Han Yu ngồi trên ghế mà cứ muốn đứng muốn ngồi, cứ đưa tay lên xem đồng hồ (tg : anh ơi, chị í ngoài kia mà).

Cạch...

Cánh cửa bỗng mở ..

Han Yu quay đầu lại định lên tiếng chửi rủa thì ...sững sốt.

-Chào anh, em là Bảo Hồng , học cùng trường với anh – Con bé hôm nay mặc bộ váy sexy khỏi nói, cất tiếng chào xong nó tự nhiên tới ngồi gần Han Yu.

-Bảo Hồng – Han Yu ngơ mặt nhìn kute hết sức.

-Đúng , hôm bữa em có qua lớp kiểm anh nhưng không gặp, em học 10a4 đó – Nó cười.

-À, ra là em hả – Han Yu gật đầu, ngóng ngóng ra cửa, bọn kia làm gì mà giờ này chưa tới nữa, lấy ai cứu bồ đây.

-Sao thế, anh đang chờ ai à – Con bé tỉnh í.

-Ờ, anh chờ bạn à – Con bé tỏ vẻ ngượng.

-Ừm – Han Yu gật đầu, có vẻ anh không muốn nói chuyện.

-Vậy em ra ngoài trước nha – Con bé đứng dậy nhưng mới đi được 1 bước thì mất đà (vô tình hay cố ý) té xuống, canh đúng tầm tay Han Yu mà hạ cánh.

Theo phản xạ tự nhiên Han Yu cũng đỡ cô ta lại, hơi bất ngờ anh cũng khoogn biết phải làm gì cả, con bé Bảo Hồng thì miệng nhếch mép cười nói cảm ơn, cô ta đưa mắt nhìn ra phía cửa thì thấy 1 bóng dáng vờ đi khỏi.

-Cô có sao không, nếu không sao thì làm ơn đứng dậy dìu tôi – Han Yu hơi gần giọng tiếp xúc với con gái nhiều nên anh biết đó là cô ta giả vờ.

-Dạ, không sao, vậy em đi trước – Bảo Hồng đứng dậy, bước đi ra ngoài không quên nở nụ cười độc địa.....

-Alo ? .

-Rốt cuộc tụi bây có tới không hả , định để tao leo cây à – Han Yu sừng sỏ nói trong điện thoại.

-Sặc, mày nói cái gì z – Ngọc Băng đang uống bia thì nghe Han Yu nói 1 câu làm chẳng hiểu mô tê gì hết.

-Cái gì đây, đừng nói là tụi mày quên nha – Han YU hơi nóng.

-mày có bị gì không thế, HA RA có đến mà – Ngọc Băng như quát trong điện thoại.

-Ha Ra – Han Yu hơi nhúu mày, làm gì có đến , chẳng lẽ...

-Tút...tút....

-Hừ, 2 người này, chuyện gì đang xảy ra vậy không biết –NGọc Băng nói làm Yumi đang ngồi bên cũng phải sốt sắng....

Bịch..bịch..tiếng bước chân trên sàn phố vắng.....chắc chắn..chắc chắn Ha RA đã nhìn thấy mình ở với con nhỏ đó, làm sao đây....

Han Yu chạy trên phố cảm thấy lòng mình có cảm giác lo lắng, sợ mất đi 1 cái gì đó, anh cũng không hiểu cảm giác này là thế nào, khi nhìn thấy Ha Ra đang mém bị xe đụng lòng anh như thất lại, khi nhìn thấy HA RA xinh đẹp anh cảm thấy trong lòng khác khác...cảm giác này là sao đây.

Tại nhà Ha RA vào 2 tiếng sau..

-Mày...mày không khóc thiệt hả – Ngọc Linh (Yumi) ngạc nhiên nhìn Ha Ra, cô không rơi 1 giọt lệ nào, Ngọc Băng và Ngọc Linh đã được nghe Ha Ra kể đầu đuôi sự việc,hic.

-Sao lại phải khóc chứ, tại tao không biết tự lượng sức mình thôi – Ha Ra thở dài náo nề, cô không còn nước mắt nữa.

-HA RA à – Ngọc Linh nhìn HA Ra cô đã sai khi để HA RA thành thế này.

-Mày tính sao – NGọc Băng hỏi.

-Còn tính sao nữa, về Hàn thôi – Ha rA nói xong không dám nhìn vào mặt 2 đứa.

-Cái gì ???/ – Ngọc Băng và Ngọc Linh cùng đồng thanh /

-Tao sẽ về HÀn, tụi bây làm gì ngạc nhiên dữ z – Ha Ra lập lại, lòng nặng trĩu.

-Mày khùng hả – Ngọc Linh rưng rưng.

-Mày..mày – NGọc Băng.

-Tụi mày bình tĩnh, tao đi rồi tao sẽ quay lại đây mà – Ha Ra đưa tay ra đầu hàng.

-Nhưng..không được – Ngọc linh ngăn cản.

-mày để nó đi đi, Ha RA sẽ về mà, phải cho nó giải tỏa xịu – Ngọc Băng xụ mặt.

-Tụi mày yên tâm, khi tao về tao sẽ thay đổi.....

14. Chương 14: Tình Yêu Là Thế Nào ???

-Sao hôm nay Ha Ra không đi học z – Khánh kute quan tâm hỏi, sắp vào lớp rồi mà vẫn không thấy bóng dáng Ha Ra .

Ngọc Băng và Ngọc Linh đều im lặng, không ai nói gì nên cả lớp cũng im lặng, duy chỉ có Han Yu ánh mắt có lóe lên tia e ngại và lo lắng.

Reng .. reng... tiếng chuông vào lớp, thắc mắc trong lòng của Ken (Kỳ Thiên), Tuấn Minh (Devil), Han YU ngày càng lớn, hỏi thì không ai trả lời, chỉ im lặng cùng cái lắc đầu buồn bã.

-Hôm nay, thầy thông báo cho lớp 1 tin buồn, mà chắc ai cũng biết rồi nhĩ – Ông thầy từ ngoài đi vào, mặt buồn rười rượi, tin này chắc ai cũng biết rồi nhưng ông thầy vẫn muốn thông báo cho lớp biết.

-Tin gì thầy.

-Tin gì vậy thầy

CẢ lớp nháo nhào lên khi nghe ông thầy nói là tin buồn.

-HA Ra đã chuyển về Hàn học – Ông thầy nói, trong lòng nghĩ “đám học sinh này biết rồi mà còn giả nai”, ông thầy cứ nghĩ trong lớp chơi thân với nhau thì chắc chắn ai cũng biết, tuy đây là lớp học cá biệt duy nhất của trường nhưng có sức ảnh hưởng vô cùng lớn với các lớp khác trong trường, và Ha RA dù sao cũng là 1 đứa học trò dễ thương, khi biết Ha RA chuyển trường đi, ông cũng buồn lắm.

-HA RA chuyển trường ư – Kỳ Thiên ngạc nhiên, thốt ra thành lời.

-Ngọc Băng, Ngọc Lin, chuyện này là sao – Tuấn Minh, quay lại hỏi tại sao Ha RA chuyển trường mà cả đám không ai biết.

-Tại sao ?? – Han Yu thì thầm trong miệng.

-Hơi zà, bây giờ cũng đã muộn rồi, có lẽ HA Ra đã lên máy bay – Ngọc Băng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cũng không muốn nói nhiều, HA rA đi rồi, lòng cô cũng buồn lắm.

-Cái gì, HA RA , HA RA đi chuyển bay lúc mấy giờ ??? – Han Yu, đột ngột hỏi lớn, chắc ai cũng nhớ chỗ ngồi của cả đám tụi nó chứ nhĩ, giọng nói gấp gáp.

-HA RA , đi hình như là chuyển 7h15 – Ngọc Linh giật mình nhưng cũng đáp trả.

– Sao lại không nói sớm chứ – Han Yu vùng ra khỏi chỗ ngồi, rồi ra khỏi lớp, làm ông thầy đang đứng hoài niệm cũng ngơ ngơ ngác ngác chẳng hiểu mô tê gì.

-Ê nè – Kỳ Thiên và Tuấn Minh cũng đứng dậy tính chạy ra nhưng đã bị nắm lại.

-Để yên đi – 2 giọng nói cùng vang lên 1 lúc tất nhiên là của 2 chị rồi.

Trên đường, chiếc xe mui trần đỏ lao đi vun vút, chỉ cần 1 sơ sẩy nhỏ thôi người trên xe có thể viếng thăm bệnh viện bất cứ lúc nào.

Chuyến bay từ Thành phố Hồ Chí Minh đến Hàn Quốc chuẩn bị cất cánh xin quý hành khách chuẩn bị hành lí

Tiếng nói vọng ra từ khoan làm Ha rA đang ngồi suy nghĩ phải giật mình đứng dậy đi vào khoang....1 giọt nước mắt rơi ra 1 khóe mi cô.

Kestttttttttt.....

Trên xe mui trần đỏ, 1 chàng trai còn mặc nguyên bộ đồ học sinh chạy vào sân bay với tốc độ ánh sáng làm ai cũng phải tránh đường cho cậu ta chạy.....

.....

-Cậu đừng uống nữa, Ha Ra nó đi rồi – Ngọc Băng dành lại chai rượu trong tay Han Yu, từ lúc đến đây tới bây giờ Han Yu chỉ ôm có chai rượu uống 1 mình.

-Trả đây – Han Yu giăng lại chai rượu.

-Mày thôi đi, Ha Ra đã đi rồi, mày buồn à – Ngọc Băng nói bằng giọng chế giễu (tg :hic, sao lại mất đoàn kết thế này)/

-Thôi đi, Ngọc Băng à – Ngọc Linh ngăn cản.

-Mày cứ để tao nói, tao hỏi mày sao mày lại uống rượu, bộ mày nhớ nó à – Ngọc Băng lại tiếp tục hỏi tay vẫn cầm khư khư chai rượu .

-...

-Sao mày không nói, Han Yu à, mày hãy nghĩ lại đi, Ha Ra nó đi là tại mày đo , hức..hức – Ngọc Băng vừa nói vừa rưng rưng.

-Thôi đi Ngọc Băng, mày nói Ha Ra sẽ giận đo – Ngọc Linh cũng khóc, khóc ấu đứa bạn thân.

-Rất cuộc chuyện này là sao, NGọc Băng nói đi – Han Yu chỉ ngồi im.

-NGọc Băng à – Kỳ Thiên nhăn mặt nói khi thấy girl khóc.

-Được, Ha Ra trước khi đi đã tới gặp mày –NGọc Băng đưa tay lên chùi nước mắt.

-Tao biết – Han Yu nói nhớ lại lần ở quán bar sau khi biết Ha Ra tới thì anh đã gấp rút chạy ra tìm nhưng không gặp, cuối cùng bây giờ anh đã biết cảm giác đó là gì....

-Hừ, mày biết, vậy sao mày lại để nó thấy cái cảnh đó hảmày có biết Ha Ra nó đau lòng lắm không hả – NGọc Băng như gào lên, cô không kiềm chế được nước mắt rơi như mưa...

-Cái gì –Han Yu bất ngờ, HA Ra đau lòng ư, chẳng lẽ....

-Đúng, HA Ra nó thích mày, nó thích lâu rồi nhưng không dám nói, mày biết tại sao không, tại nó mặc cảm, nó nghĩ nó không xứng với mày, vì mày nên nó mới đi đó – NGọc Băng nói nước mắt cứ rơi, cô lao ra khỏi bar, kiềm chế cảm xúc ư, cô làm không được, thật ra cô cũng không trách gì Han Yu nhưng cô không thể nào nhìn thấy anh như vậy được, cứ như thế này thì làm sao Han Yu hiểu được lòng Ha RA chứ.

-NGọc Băng à – NGọc Linh kêu nGọc Băng lại rồi cũng lao ra ngoài, vừa đi cô vừa lau nước mắt, cô không dám nói vì cô sợ bạn cô đau lòng,....

-Ngọc Băng, NGọc Linh – Tuấn Minh và Kỳ Thiên kêu họ lại nhìn lại Han Yu, kết cuộc của tình yêu đầy ư....

1 tuần trôi qua, không khí lớp học cũng đã trở về nhốn nháo như mọi ngày, Han Yu thì trầm lặng ít nói hơn, chỗ ngồi bên cạnh anh luôn để trống, anh biết Ha RA sẽ trở về.

-Nào, nào lớp chúng ta chuẩn bị sang phòng thí nghiệm nào – Ông thầy bụng phệ dạy môn Hóa Học ở trên nhăn mặt với lũ học sinh đã cho ông leo cây này giờ trên phòng thí nghiệm, làm ông phải sang đây vận động từng đứa.

-Ôi zời – Nhiều đứa trong lớp thở dài, nhăn mặt kêu gào.

Bọn nó cũng vậy nhưng cũng phải đứng dậy đi theo lời ông thầy,..trên đường đi chúng nó nói chuyện rôm rả, Devil (Tuấn Minh), với Ngọc Băng vẫn cãi nhau như mọi khi còn Ngọc Linh (Yumi) thì chỉ mới lờ lờ nói ra 1 câu tiếng anh thôi thì đã bị Kỳ Thiên (Ken) dùng dằng..để lại 1 ánh mắt buồn bã phía sau đáng ra giờ này anh và Ha Ra đang bàn luận về mấy đứa nhiều chuyện này,..

-Đạo này Ha Ra không thấy liên lạc gì với tao hết mày ơi – NGọc Linh than vãn , mặt hơi buồn bã nói với NGọc Băng.

-Ừ, tao cũng....

Rầm.....

-Á.....

-Ấy zui, đứa nào mà không có mắt vậy hả ?? – NGọc Linh (Yumi) tức giận la làng, đau xót cho cái mông đang an tọa dưới đất....Chuyện là cô đang nói chuyện với Ngọc Băng (đang đi trên hành lang tới phòng thí nghiệm) thì bị tông cái rầm đầu óc chóng váng..

-Xin lỗi – Một giọng nói trầm ấm vang lên, là con trai...từ chỗ phát ra tiếng nói mà tính toán thì chắc chắn người nói cũng đang an tọa dưới đất giống cô.

Ngay lúc đó thì Ngọc Băng với mấy đứa trong lớp cô nháo nhào tới đỡ cô dậy.

-Nè, đi đứng kiểu gì vậy hả ??? – Ngọc Băng đỡ Ngọc Linh dậy xong mới tức giận chửi mặc dù chưa nhìn rõ mặt người đó là ai.

-Nè, biết bọn này là ai không hả, đi đứng kiểu gì vậy.

-Nè..

Mấy đứa trong lớp cô bắt bình chửi mắng lại, tức giận đoàn kết ghê nhỉ.

-Ha ha ha, ai bị té dậy ta đáng đời – Ken với 2 người kia này giờ đang leo đi đằng sau giờ mới tới nơi thấy Ngọc Linh đang đầu óc choáng váng thì mới cười ha hả.

-Im không tao cắt lưỡi bây giờ – Ngọc Linh nghe vậy nhanh chóng ổn định lại tinh thần..

-Không im đây làm gì được nhau nào – Ken nói lại.

-Hừm, nè ,.. hồi này đứa nào đụng trúng tao z – Ngọc Linh tức giận quay qua là lớn.

-Là tôi – Lại giọng nói trầm ấm đó vang lên, thật là ...anh ta này giờ đã đứng dậy và nghe cuộc cãi nhau của tụi nó , đúng là con nít, anh ta ngẩng đầu lên cười, nụ cười có thể làm cho ai nhìn thấy cũng ngất ngây, nhưng đối với cái lớp cá biệt thì đã miễn dịch từ lâu với bọn của Devil rồi cho nên chắc chắn anh chàng này khó thoát đây..

-Ồ – Ngọc Linh (Yumi) hơi sững sốt, người này rất quen chắc chắn cô đã gặp rồi nhưng gặp ở đâu thì cô bó tay.

-Hi, chẳng lẽ cô quên tôi rồi sao – Anh ta lại tiếp tục cười và nói làm lớp bọn nó im lặng nhìn kĩ anh ta, Ngọc Băng cũng vậy/

-Mày quen thằng này à – Ngọc Băng chỉ chỉ nói.

-Nè, nè sao lại gọi tôi là thằng này, thằng nọ, tôi có tên đảng hoàng nha – Anh ta bắt mãi nói, đường đường là đại thiếu gia đảng hoàng sao lại để cho 1 đứa con gái chỉ vào mặt được, dù cô ta có xinh đẹp đấy (quá xinh luôn ấy chứ, hic).

Ngọc Linh vẫn đứng gãi đầu.

-Nè, đừng thấy con gái là bắt nạt nhé – Tuấn Minh (Devil) nói lại, anh cười nửa miệng.

-Đừng thấy bọn tôi không nói gì thì làm tới nhá – Khánh kute tỏ giọng đàn anh, cướp lời, dám ra oai trước mặt anh thì ngoài đám bọn nó ra Khánh kute không nể ai cả.

-A, nhớ rồi, anh là người đụng xe tôi lần trước đúng không – Ngọc Linh reo lên làm đám người đang cãi nhau cũng phải giật mình (Là người đụng xe với Yumi í, đã xuất hiện ở mấy chương trước có ai nhớ không ta).

-Hi, cuối cùng cũng nhớ – Anh Ta cười, cute hết sức.

-Đụng xe – mí đứa trong lớp ngáy ngốc.

-A, anh ta là cái người hôm bữa mày kể í hả – Ngọc Băng cũng nhớ ra, nên mới nhìn kĩ anh ta hơn, đúng là có đẹp thiệt.

-Nè, nhắc mới nhớ, đền đi, tại anh mà tôi phải đổi xe đấy – Ngọc Linh xò tay ra đòi nợ, không ngờ có thể gặp anh ta ở đây, he,sắp tới cô phải bao lớp đi ăn, bây giờ sẵn tiện đòi anh ta luôn đỡ phải rút thẻ.

-Ồ, thay xe ư

-Nè, em kia đứng đó, hết chạy nhé – Anh ta chưa nói hết câu thì tiếng ông thầy giám thị ở đâu đó vang lên, giọng ai thì tụi nó không biết chứ giọng ông thầy giám thị thì tụi nó không đứa nào là không biết, vì đơn giản là lớp cá biệt thì ngày nào chả lên phòng gặp giám thị.

-Bây giờ tôi phải trốn đã, có gì, tôi sẽ đền cho cô sau.Ok – anh ta nghe xong thì quay lại nhìn rồi bỏ chạy kèm theo cái nháy mắt.

-Nè , đứng đó cho tôi, đi học trễ rồi mà còn trèo tường hả – Ông thầy lạch bạch chạy tới, vừa chạy vừa la làm ai trông thấy cũng phải buồn cười.

-Trời đất ra là anh ta đi học trễ nên trèo tường – Mai Ly che miệng cười nói.

-Anh Ta cũng thú vị đấy nhĩ – NGọc Linh nói /

-Thú vị cái gì, thấy trai là sáng mắt, vào phòng thí nghiệm đi, nhanh – Kỵ Thiên nhắm mắt bỏ đi trước.

-Nè, mày nói ai đó hả – Ngọc Linh sừng sỏ rượt theo.

-Đúng là con nít – Tuấn Minh (devil) lắc đầu cười.

-Ê, mi nên nhớ ta là bạn của đứa con nít đấy nhá – Ngọc Băng đang đứng bên mặt bắt đầu bốc lửa.

-Ồ. Z hở, ta đi trước nhá – Tuấn Minh như cảm nhận được có nguy hiểm đang cận kề nên chuồn trước.

-Hừm – NGọc Băng nhắm mắt làm 1 người đang đứng xem kịch này giờ, mới cười mỉa, 1 nụ cười độc địa.

Giờ ra chơi tại căn teen, tại 1 góc quen thuộc với 1 đồng đồ ăn trên bàn.

-Không ngờ trong trường này ngoài lớp cá biệt tụi mình ra còn có người vi phạm để ông thầy giám thị phải làm việc – Ngọc Băng vừa ăn vừa nói làm 3 người con trai đang ngồi ăn này giờ bức xúc.

-HE, đúng rồi đó, tao cũng không ngờ lại gặp nó ở đây – Ngọc Linh nói nhưng chưa nói hết câu thì.

-Nó nào z ta .

-Ồ – Ngọc Linh và Ngọc Băng ngẩng mặt lên thì thấy nụ cười tinh nghịch trên mặt anh ta .

-Ngạc nhiên lắm à – Anh Ta thản nhiên ngồi xuống đối diện NGọc Linh.

-Anh đến đây để trả nợ cho tôi đấy hả, tôi tính ra tiền Việt Nam hết rồi, khoản 2, 3 chục triệu gi đó – Ngọc Linh nói, tưởng anh ta sẽ giật mình vì những người đang ngồi ăn quanh đó cũng đang mém sặc, 1 đại công tử như anh ta mà nợ tiền người ta ư (tại bọn nó cũng mới tới đây học không bao lâu nên chưa nghe danh hần ta).

-Ok thôi, cho biết tài khoản xịu nữa tôi sẽ chuyển khoản cho cô , mà cô có thể cho tôi biết tên được không, cả cô bé bên cạnh nữa – Anh ta nói, kèm theo 1 nụ cười, 3 chàng trai đang ngồi cạnh đó thì mặt đen thui không muốn làm kì đà cản mũi nên chỉ ngồi nghe , Devil thì lấy điện thoại ra nhắn tin, còn 2 người kia thì vừa chơi game vừa nghe nhạc, tỏ ra lạnh lùng.

-Tôi là Cảnh NGọc Linh. Tên Tiếng Anh là Yumi.

-Tôi không phải là cô bé đầu đó – ngọc Băng nói cảnh báo ...- Tôi là Triệu Lý Ngọc Băng.Tên Tiếng anh là Windy.

-Ồ, toàn là người đẹp mà tên cũng đẹp nhĩ , xin giới thiệu luôn tôi tên là Hoàng Anh Duy – Anh ta nói xong còn nháy mắt tinh nghịch.

-Anh Duy ư – Ngọc Linh chống cằm nhìn.

-Mấy anh bạn ngồi đây cho tôi biết tên được chứ – Duy mở lời chào thân thiện.

-Tôi là Hạng Kỳ Thiên.Tên tiếng anh là Ken – Ken đang chơi game dở nên chỉ kịp nói không ngẩng mặt lên.

-Tôi là Thiên Hoàng Tuấn Minh ,Tiếng anh là Devil.

-Hạng Yu .

-Ồ, mấy anh cũng kiêu lời nhĩ – Duy cười.

Reng...reng..tiếng chuông báo hết giờ chơi lại cắt ngang cuộc nói chuyện.

-Hơi zà, tôi đi đây, chào mấy em nha – Duy đứng lên thở dài, nở nụ cười quyến rũ, khi anh đi rồi nụ cười trên môi cũng vụt tắt thay vào đó là gương mặt buồn rầu lạnh tanh như cũ, đó mới là phong cách của anh.

Trong lớp học...

-Nè, Hạng Yu chiều nay đến bar chơi nhá, mấy ngày nay toàn ở nhà, chán quá – Sau khi bàn bạc kĩ lưỡng, Ngọc Linh đứng ra nói chuyện với Hạng Yu, cả tuần nay Hạng Yu không còn thường xuyên đi chơi như trước nữa , suốt ngày chỉ ở nhà...

-Tụi mày đi đi, chiều nay tao mệt – Han Yu uể oải trả lời rồi lại gục mặt xuống bàn, ngủ.

-Hơi za – Ngọc Linh thở dài quay lên nhìn đám bạn í bảo thất bại.

-Tụi mày tính sao đi chứ Han Yu cứ thế này thì – Ngọc Băng lắc đầu nói.

-Hơi za, tao nghĩ cứ để nó như thế đi, để nó suy nghĩ và nhận ra tình cảm thật của mình – Devil thở dài nói,.

-Còn suy nghĩ cái gì nữa, nó yêu HA Ra rồi,tội nghiệp Ha Ra nó vẫn chưa biết được chuyện này chắc nó buồn lắm – Ngọc Băng ngao ngán nói.

-Tao nghĩ cứ theo Devil đi chứ bây giờ cũng chẳng biết làm cách gì để nó tỉnh táo nữa, tốt nhất cứ chờ HA RA về là đầu lại vào đó í mà – Ken nói.

-Ồ, tao ủng hộ NGọc Băng – Yumi nói, liếc xoáy Ken 1 cái làm anh chàng dựng tóc gáy.

Mặc dù vậy nhưng sau một hồi bàn luận thì ý kiến của 2 anh được giành phần thắng và kết quả là tối nay Ngọc Băng, Ngọc Linh sẽ ở nhà còn 2 anh nhà ta thì đến bar tìm người yêu.

#@\$%#^%*&^&(*&)(*\$&%

#@\$%#%^%\$&^&*U^&*^

Điện thoại NGọc Linh reo lên khi cuộc bàn luận vừa kết thúc.

-Alo – NGọc Linh nhẹ nhàng nói ngay lập tức nhận được 1 lời bình phẩm của KỖ Thiên.

-Xí, đổi giọng liền .

-Alo – Ngọc Linh lập lại 1 lần nữa luôn tiện tặng cho KỖ Thiên 1 ánh mắt chết người.

“Hi, chào em” – Giọng nói ở đầy dây bên kia.

-Ai z – Ngọc Linh gằn giọng .

“Ồ, bộ không nhớ sao Duy nè” – Duy ở đầu dây bên kia cười nhẹ.

-Duy...???? – Ngọc Linh mơ màng, vắt đầu suy nghĩ...

“”

-A, Duy mắc nợ tôi phải không – NGọc Linh reo lên khi đã nhớ ra.

“Ừm, hì “

-Mà sao anh có số tôi – NGọc Linh thắc mắc, cô cũng hơi có thiện cảm với Duy.

“Khó gì”.

-HỪ, anh gọi tôi có gì không – NGọc LINH Hỏi.

“Bộ không có gì là không được gọi à, Duy nhớ Linh nên Duy gọi thôi” – Duy hờn dỗi trêu chọc.

-Sặc, bớt giỡn đi, nghe nổi da gà quá, không có gì thì bye à – Linh nói.

“Sao bye sớm thế, tối Linh có đi chơi đâu không, đi với Duy nhé”.

-Tối nay í hả, để xem, ...chắc tôi rảnh – Ngọc Linh trả lời, gì chứ đi chơi là cô rất thích.

“ zậy tối nay Duy đợi Linh ởđâu”

-Ừm, bar SINLY – Ngọc Linh ra vẻ nghĩ ngợi.

“Ok”.

-zậy pp được chưa – NGọc Linh hỏi.

“Ừm, thế thì pp”.

Ngọc Linh tắt máy khi cô vừa tắt máy xong thì cả đám ồa vào trêu.

-Lại là cái thằng rãnh hơi đó hả – Ken hỏi (ghen hả anh)

-Rãnh hơi cái đầu mi á, thôi, ta về trước đây – Ngọc Linh nhanh nhẩu nói rồi đứng dậy kéo theo Ngọc Băng ra về...

Tối khi Kỳ Thiên vừa tắm xong và bước ra khỏi phòng tắm thì điện thoại reo, trên màn hình hiện “Khánh khùng” (Khánh khùng, tức Khánh kute đó).

-Ê bữa này tới bar Shinly chơi đi mày – Giọng Khánh vang lên trong điện thoại (tuy nể Ken nhưng Khánh luôn xưng hô như thế).

-Bar Shinly í hả, chắc tao đi mòn dép luôn rồi, thôi bữa nay đổi địa điểm đi – Ken nó giọng có hơi chán nản thiệt.

-Ừ, ở đó có con nhỏ đẹp lắm tụi em hẹn nó đi chơi nhưng nó không chịu bảo có mày mới chịu đi, nó mê mày lắm đó – Khánh thuyết phục.

-Nhỏ đẹp lắm hả – Ken hứng thú (anh ơi anh muốn ngoại tình à).

-Phải nói là trên cả tuyệt vời luôn ấy chứ, mày đi bảo đảm không hối hận – Khánh nói.

-Ừ, vậy thì đi – Ken gật đầu

Ken đang tay trong tay ôm người đẹp thì thấy bóng dáng quen thuộc, cũng với phong cách quyến rũ Ngọc Linh(Yumi) mặc trong mình 1 bộ đồ ôm gọn body.

“Xí, đi với trai mà ăn mặc kiểu đó” Trong lòng KEN suy nghĩ tức giận, lo lắng, dù sao Yumi cũng là 1 cô gái tốt nhưng đi chơi với 1 đứa con trai, hình như là thằng Duy mà ăn mặc như vậy là không nên.

Cách đó không xa Ngọc Linh(Yumi) cùng Kỳ Thiên cũng ngồi xuống bên quầy rượu, Ngọc Linh kêu 1 ly rượu nhẹ, còn Duy thì 1 vốt-ka,

-Duy chuyển tiền qua thẻ cho Linh rồi đó – Duy cười rạng rỡ, nhìn kute cực.

-Cám ơn, mà anh kêu tôi đến đây chỉ để uống rượu thôi đó hả – Ngọc Linh nhấp môi rồi nói.

-Hi, chứ biết đi đâu bây giờ, đi shopping nha – Duy gãi gãi đầu rồi nói, làm mấy cô gái ngồi cạnh đó thấy Duy nhìn mình là tỏ vẻ e thẹn, ngại ngùng.

-Ừ, hi – Ngọc Linh ánh mắt sáng rời, shopping là sở thích của cô mà.

-Ừm, z thì đi thôi – Duy nhún vai, không ngờ nói đại mà cũng đúng.

Sau khi trả tiền 2 người rời khỏi bar nói chuyện cũng tỏ ra rất vui vẻ, làm 1 người đang ngồi bên kia mắt hăm hực, đi chơi với trai mà vui z đóá.

-Anh Ken – 1 cô nhóc trông rất xinh bước đến kêu lớn làm mọi người xung quanh nhìn lại, Ken nở nụ cười quyến hút với chiếc răng khểnh đáng yêu làm các cô gái ngồi gần đó lại xao xuyến 1 lần nữa.

-Chào bé – Ken đáp lại, cầm rượu lên nhấp môi, trông lại càng cuốn hút.

-Hi, anh đến lâu chưa, to mong được gặp anh lâu lắm rồi đấy – Con nhóc không tỏ vẻ ngại ngùng ngồi sát Ken và ôm lấy tay Ken nên ngay lập tức cô ta nhận được nhiều ánh nhìn, ghen tị có, ngưỡng mộ có.

-Cũng mới đến thôi em à – Ken trả lời hờ hững ngoài 3 đứa con gái là bạn thân ra Ken luôn tỏ vẻ hờ hững với con gái, nhưng bọn họ cứ đâm đầu vào mới chết chứ.

Sau khi trả tiền Duy với Ngọc Linh rời khỏi bar vừa đi vừa cười, vô tình đã kích thích 1 trái bom nguyên tử sau lưng.

-Anh KEN nè, hay là tụi mình đi chơi riêng đi – Ngọc Ái (tên của con bé đó đó) nhú mày nhìn Ken kèm theo nụ cười đúng chất xinh.

-Ừ – Ken gật đầu mắt vẫn nhìn ra cửa suy nghĩ âm thầm.

Tại siêu thị MAX :

Ngọc Linh hết đi dạo chỗ này lại đi chỗ khác, mắt cứ sáng lấp lánh khi nhìn thấy mấy quầy hàng , shopping là sở thích của cô mà, Duy đi đằng sau nhìn theo bóng dáng đằng trước mà vô thức môi nở nụ cười.

-Linh thích cái này lắm à – Duy nhìn theo ánh mắt của yumi vào chiếc váy với giá 30tr.

-Ừ – Ngọc Linh đáp, không phải là cô không có tiền mua mà sau khi được học chung với lớp cá biệt cô thấy sử dụng tiền như thế là lãng phí, thà để tiền bao lớp còn sướng hơn.

-Gói cho tôi cái váy này – Duy chỉ chiếc váy nói cho cô bán hàng.

-Nè, anh làm cái gì vậy, tôi chỉ nói vậy thôi chứ tôi cũng không thích lắm đâu – Ngọc Linh hơi sững sốt, bất ngờ toàn tập, anh ta dám bỏ ra 30tr mua đồ cho gái, chắc chắn anh ta là 1 người giàu có...

-Hi, đừng ngại Duy mua tặng Linh đó, thấy Linh thích zậy mà – Duy nhận lấy chiếc váy ra quầy thanh toán.

-Nè, đợi với, tôi đã nói là tôi không thích mà, anh đi đâu đây s- Ngọc Linh nói với theo.

-Thanh toán rồi mua những thứ khác – Duy nói nhưng chân vẫn bước đi thẳng.

Đứng trước quầy thanh toán rồi mà 2 đứa vẫn cãi cọ om xòm, Linh thì không chịu mau, Duy thì cứ nặng nề đòi tiền nhưng sau 1 hồi cãi cọ, Ngọc Linh cũng đã chừa xót móc tiền túi ra chia đôi với Duy mỗi người 15tr, thấy mà thẫn.

Ngọc Linh vừa xách chiếc váy ra khỏi quầy thu ngân lửa giận hừng hực thì nghe có giọng nói quen thuộc.

-EM thích cái gì cứ chọn.

Ngọc Linh quay lại thì thấy KEN đang tay trong tay với 1 cô em xinh đẹp, ánh mắt không để ý phía trước cho lắm.Đang xót tiền + cảm giác khó chịu =>> đứng yên và hét lớn.

-NÈ, đi đâu đấy – Ngọc Linh la lớn, ánh mắt hơi rực lửa, mặc dù chẳng biết nguyên nhân tại sao.

Kỳ Thiên lúc này mới nhìn lên :

-Ồ, dẫn bạn gái đi mua sắm.SAO? Không được à ? – Ken cười hỏi lại.

-Ừ, được – Ngọc Linh gần lại, gật đầu định xoay người đi thì Duy cũng quay lại nhìn thấy nên nói :

-Ồ, KEN phải không ta – Duy cười nói giọng tự nhiên.

Ken không nói chỉ bước tới kéo theo Ngọc Ái,con bé cúi xuống cười lịch sự.

-Đây là bạn gái Ken à, xinh quá ta – Duy nhìn rồi nhận xét, “nhưng không xinh bằng Ngọc Linh” đơn giản câu này Duy chỉ nghĩ trong lòng, hề.

-Hừ, qua đường í mà – Ken trả lời , không thèm nhìn còn bé đang sững sờ vì câu nói của anh.

-NÈ, quá đáng vừa thôi – Ngọc Linh nói nhỏ nhưng cũng đủ để 3 người nghe.

-Thôi,tao đi trước, tụi mày ở lại chơi vui vẻ – Ken đi, lòng bức rức, câu đó là anh cố tình nói xem phản ứng của Yumi thế nào , ai zè nhận lại chỉ 1 câu nói đơn giản...

Qua hôm sau,.

Ngọc Linh đi học với bộ mặt lạnh như tiền dù ngồi kế nhau nhưng 2 đứa không nói chuyện, mặc dù nguyên do rất là lãng xẹt , Devil với Windy cảm thấy lạ, ngay cả Han yu trở nên ít nói cũng phải ngạc nhiên hỏi Devil nguyên do nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu.

Giờ ra chơi..

-Ngọc Linh – Duy đứng trước lớp gọi lớn gây sự chú ý của cộng đồng lớp học.

-What ??? – NGọc Linh đang ngồi 8 với Ngọc Băng dung dăng dung dẻ chạy ra, liếc mắt nhìn qua Duy 1 cái thì thấy anh ta vẫn bình thần gác chân lên bàn không có gì là chú ý.

-Tối nay, Linh đi chơi với Duy nhé , Duy...có chuyện muốn nói – Duy gãi gãi đầu đáng yêu nói.

-Ồ, sao cũng được – Ngọc Linh cười rồi đi vào lớp, Duy cũng nhanh chóng đi ra khỏi cửa lớp, lúc đó ánh mắt của Ken có hơi liếc ra ngoài nhưng không ai thấy được kể cả Devil đang ngồi đối diện.

Trong tiết học...Ngọc Linh vừa nhìn ông thầy vừa nghĩ xem tối nay Duy sẽ nói gì với mình, nhưng không biết sao lâu lâu bóng Ken cứ hiện ra, cô lắc đầu ngoay ngoay.

-Nè – 1 tờ giấy nằm trước bàn Linh, quay qua thì thấy Ken đang chống cằm nhìn lên bàn.

“Mày giận tao à” trong giấy vồn vện ghi chừa đó chữ.

-Nè – Linh đẩy cây bút có mảnh giấy ở đầu bút qua cho Ken khi thấy ông thầy “ám khí” cứ nhìn mình hoài.

“Ai dám”.

“Không dám mà z đó, thế thì hòa đi”

“Có giận đâu mà hòa”

.....Những tờ giấy đại loại như thế cứ được truyền qua truyền lại làm Han Yu đang ngồi sau cũng phải hoa mắt chóng mặt.

Tối hôm đó, Linh ra khỏi nhà với tâm trạng vui vẻ, tự nhiên thấy vui, nhớ lại mấy mảnh giấy viết với KEN mà thấy vui vui, không ngờ Ken cũng có thể viết ra những dòng cái nhau trẻ con như vậy...(tg:tình yêu có thể làm thay đổi con người mà, hehe).

-A, đại ca tới kìa- mấy thằng đàn em nhao nhao lên.

-Ủa, anh Devil không tới hả anh KEN – 1 tên nhóc hỏi.

-Nó giờ này chắc đang đi với em nào rồi – Ken trả lời vừa ngồi xuống nhấm rượu không bao lâu thì 1 thằng đàn em reo lên.

-A, hình như con nhỏ đó là Ngọc Linh, học trường Sun, chung trường với đại ca phải không bầy.

Ken đang thư thả nghe vậy thì giật mình nhìn theo thằng em, đúng đó là NGọc Linh mà lại đi chung với thằng quý Duy đó, lại kêu rượu uống nữa chứ.

-Linh nè- Ở bên kia Duy áp ứng nói.

-Gi, nói đi, này giờ cái câu Linh nè đã được lặp đi lặp lại hơn chục lần rồi đó – Linh nói, mắc cười với cái tên này.

-Thì, Linh nè – Duy gãi gãi đầu.

-Ừ, Linh đây, có gì thì nói đi .

-Linh, Linh.Linh làm bạn gái Duy nha – Duy lúng túng nói, cười duyên hết sức.

-Bạn gái í hả, bớt giỡn đi – Linh vẫn tiếp tục nhấp rượu, tưởng Duy giỡn hay sao z trời.

-Duy không giỡn đâu thiệt đó – Duy nói, xoay người Linh qua nói chuyện.

-Hi, Duy nói thiệt á hả.- Linh nhú mày.

-Linh chịu không – Duy lặp lại.

-Nhưng nhưng Linh không thích Duy – Ngọc Linh trả lời không cần suy nghĩ.

-Không thích, vậy Linh thích ai, KEN à – Duy cười nhẹ, nhìn thẳng vào mắt NGọc Linh.

Ồ, Ken à, tại sao tại sao mình lại từ chối thẳng thừng như vậy chứ.

Ngọc Linh rơi vào trạng thái im lặng, suy nghĩ lại câu nói của Duy, thích ai, ý nghĩ này không bao giờ Linh nghĩ tới.

-Linh cũng không biết nhưng Linh biết Linh không thích Duy và Linh không thể làm bạn gái Duy được. – Ngọc Linh can đảm nhìn thẳng vào mắt Duy mà nói.

Sau khi nói xong câu đó thì Ngọc Linh cũng đứng dậy rời khỏi ghế, nhưng bàn tay của cô đã bị nắm lại, khỏi nói cũng biết là ai nắm.

-Nhưng Linh không thể cho Duy 1 cơ hội được à, Ken không thích Linh đâu, Duy nghĩ là như thế – Duy tiếp tục níu kéo, anh không muốn chỉ vì 1 điều đơn giản mà mất đi mối tình đầu.

-Linh không chắc rằng mình có thích Ken hay không nhưng Linh nghĩ nếu không thích mà miễn cưỡng đến với nhau thì cũng không hạnh phúc đâu – Linh giằng tay mình ra nhanh chóng bước đến cửa, nhưng Duy vẫn chạy theo, không lâu sau, Linh cảm nhận được hơi ấm đang lan truyền vào mình, 1 vòng tay ôm chặt lấy cô.

-Chỉ 1 lần này thôi, Duy sẽ xem như chúng ta là bạn sau cái ôm này .

Im lặng, Ngọc Linh không đáp chỉ lặng yên đứng, cách đó không xa, 1 ánh mắt nhìn về phía họ.

Chiều hôm sau tại nhà Ngọc Băng.

-Nè Linh hình như thằng Ken nó thích mày hay sao í – Ngọc Băng thông thả nằm trên giường nói.

-Mày khùng hả, thằng Ken nó mà thích tao, không có dự đó đâu – Linh cười gằn lại, Ken thích cô ư không hiểu sao trong lòng cô có 1 cảm giác sợ hãi mà chính cô cũng không biết tại sao.

-Khùng gì, giờ ra chơi hoặc là lúc mày xui xẻo bị kêu lên kiểm tra bài cũ tao thấy nó nhìn mày hoài à – Ngọc Băng ra vẻ nghiêm túc nói.

-Mày hay quá ha, Ken ngồi sau mà mày biết nó nhìn tao, siêu nhân à – Ngọc Linh cười với cách nói của nhỏ bạn.

-Tao không giỡn đâu à nha , lúc nào quay xuống tao cũng thấy hết á – Ngọc Băng nói.

-Xì, không biết sao chứ, cầu trời cho nó đừng thích tao, lọt vào mắt xanh của nó tao chết quá – Ngọc Linh nói không cần suy nghĩ trong lòng cô tia sợ hãi nó cứ xuất hiện chẳng biết sao cô lại nói thế, có khi nào cô sợ hãi nếu Ken thích cô thật thì đó cũng không phải là điều thật lòng mà chỉ là qua đường.

-Mày cứ thế, tao thấy Ken cũng được cũng tốt, lại đẹp trai nữa, đúng gu của trai thời nay rồi còn gì – Ngọc Băng tiếp tục thuyết phục lẽ đâu cặp này được thì cũng tốt.

-Ừ ừ... – Ngọc Linh thở dài, cảm xúc trong lòng cô cứ khác lạ.

Hôm sau tại lớp học, Ngọc Linh và Ngọc Băng vẫn chưa tới lớp nên Devil và Ken ngồi nói chuyện trong lớp như thường ngày chủ yếu bàn về, đứa nào xinh hoặc là địa điểm để quây phá.

-Nè, mà thấy có con nhỏ nào đẹp không giới thiệu để tao quen 1 đứa coi, quen qua đường hoài cũng chán – Ken vẫn tiếp tục gác chân lên bàn nói.

-trời, hotboy Ken mà cũng muốn quen bồ đảng hoàng nữa á hả – Devil tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

-Chắc ngày mai tận thế – Han Yu cũng mở miệng nói.

-Tụi mày cứ xem thường tao – Ken trả lời, tỏ vẻ không hài lòng.

-Xì, mà mày quen bồ hả xem lui xem tới thì để coi – Devil ra vẻ suy nghĩ.

-Cái con nhỏ gì đó, hay đi chung với mày mấy bữa nay đó, tao thấy hình như nó thích mày thiệt đó – Han Yu cũng í kiến.

-Oà, con nhỏ Ngọc Á á hả ??? – Ken nói .

-Ừ, chắc con nhỏ đó cũng được – Devil chêm vào.

-Vậy tao của con nhỏ đó nha – Ken cười đều.

-Con nhỏ đó mày khỏi cần của cũng dính rồi, Ken hotboy mà – Devil tỏ vẻ tân bốc làm Ken liếc uốn bốc khৌ.

-Nhưng tao thấy con nhỏ đó nó sao sao í, nói chung là không hợp với tao – Ken hơi dậm chiêu.

-Kệ đi, của chơi í mà, có gì bỏ quên đũa khác – Devil nhanh chóng xóa tan nỗi lo lắng trong lòng Ken.

(tg:huhu, sao rắc rối thế này, không biết có ra gì không đây, theo mong muốn của m.n để truyện mau full tg sẽ để tình tiết truyện xảy ra nhanh hơn nha).

-Nè , đang bàn chuyện gì mà náo nhiệt vậy – Ngọc Băng vỗ vào vai Devil làm cả đám giật mình.

-Bàn gì đâu, đang nói chuyện chơi ấy mà – Devil trả lời.

-Nè, Ken tối nay mày chở tao đến bar Venny nha,tao có hẹn với con nhỏ mới quen bên trường REN, Windy bạn rồi nên đi không được – Ngọc Linh nhanh nhẩu tiếp chuyện.

-Xe mày đâu – Ken nhú mày trả lời, cái ôm của 2 người tối hôm qua lại xuất hiện trong tâm trí Ken.

-Xe tao tối nay cho con Liên “le te” mượn rồi – Ngọc Linh trả lời, đây là lần đầu tiên cô nhờ Ken thế mà anh ta lại tỏ thái độ như thế.

-Vậy xe Liên đâu nó có xe mà – Ken.

-Nè, cuối cùng mày có chở tao đi không, lâu lâu nhờ có xú mà vậy đó hả – Ngọc Linh hơi tức giận nói, cảm nhận của cô về Ken lại xao động, mới hôm qua còn viết giấy làm hòa với cô đó mà.

Ken im lặng, đây không biết là thể hiện của sự giận dữ hay là do tính keo kiệt ỉ ta đây là hotboy nữa.

-Woa, người đẹp – Tiếng la trong lớp của thằng con trai làm cả bọn nhìn ra ngoài.

-Ấy zui, tới đây làm gì vậy cưng, kiếm anh à – Khánh kute nhanh nhẩu chạy ra tiếp người đẹp.

-Bây mày, hot girl Ngọc Ái tới kiếm tao thì có – Thằng Hoàng xua tay.

-Hi, em tới để kiếm anh Ken ạ – Ngọc Ái cúi đầu, lịch sự nói, nở nụ cười nhã nhặn.

-Ồ, ra là hoa đã có chủ – Mấy đứa trong lớp ồ lên và di tản ra chỗ khác ai lại vào việc này, tiếp tục bày trò, bọn con trai thì lấy mắt mèo trác zô cái ghế giáo viên để xú nữa ông thầy giám thị canh kiểm tra 1 tiết phải...he he he, còn bọn con gái thì ngồi 8 kêu réo cả bọn.

-Anh Ken nè – Ngọc Ái tiến tới chỗ Ken.

-Gi em – Ken cười 1 nụ cười đẹp như thiên thần nhưng dường như là để giăng mặt ai đó.

Ngọc Ái tiến tới ngồi cạnh Ken, tuy trong trường Ken được nhiều người ái mộ nhưng ngoài đám bạn ra chưa ai dám ngồi gần Ken, mấy đứa trong lớp cũng bắt đầu chú ý lại, Ken cười như thế chắc chắn quan hệ giữa Ken với con bé Ngọc Ái đó không bình thường.

-Tối nay lớp em tổ chức cuộc gặp mặt, ai cũng phải dẫn người yêu đến dự, anh..anh có thể đi cùng em không – Ngọc ái đỏ mặt nói, tuy giọng nói của cô rất nhỏ nhưng cũng đủ có thể làm những người trong lớp nghe được, mọi ánh mắt như đều hướng về Ken, từ khi về đây học Ken không hề quen ai, hầu như chỉ quen qua đường nhưng lần này nếu Ken nhận lời thì chứng tỏ Ngọc Ái chính là bạn gái của Ken.

Ngọc Linh lúc này cũng đang cứng đờ, cô không biết mình phải làm thế nào, cảm giác như trái tim cô vừa nhói lên, nhưng cái nhói đó xảy ra rất nhanh giống như nó chưa hề tồn tại.

-Tối nay ư...(Ken ngừng lại, làm tim của ai cũng đập thành thịch, trừ Devil và Han Yu ra)...chắc anh rãnh – Ken trả lời nhẹ nhàng.

-Ồ, anh, anh – Ngọc Ái có lẽ mừng đến nỗi không nói nên lời, mắt hơi ửng đỏ, thật ra lần này cô chỉ định mời vậy thôi cô nghĩ Ken không đồng ý, nhưng không Ken đã đồng ý.

Trong khi Ngọc Ái vẫn chưa hoàn hồn thì bọn trong lớp đã hò reo âm ỉ, tin Ken đồng ý này chắc chắn sẽ được truyền ra khắp trường, tuy đoàn kết thật nhưng cái lớp này giống như là 1 cây thông tin của trường, tuy là lớp cá biệt nhưng rất hòa đồng với các lớp còn lại, mặc dù như thế nhưng cái gì có thể loan tin được thì mới loan nhé.

-Woa, Ken à – Ngọc Băng cũng rất ngạc nhiên thật sự cô không ngờ Ken sẽ đồng ý.

-Chúc mừng nha mày – Ngọc Linh cười, 1 nụ cười gượng gạo nhưng chắc rằng không ai nhận ra nụ cười đó.

-Em về lớp trước đi – Ken quay qua nói với Ngọc Ái làm con bé sững sờ.

Sau khi Ngọc Ái rời khỏi lớp Ken cũng xách cặp lên rời khỏi lớp.

-Hôm nay tao cúp.

-Thằng này nó có bị sao không vậy, nó chiều quen con bé Ngọc Ái à – Ngọc Băng thắc mắc, chẳng lẽ theo quan sát của cô thì Ken không hề thích Ngọc Ái, chuyện này là sao, hết Han Yu rồi lại đến Ken, không biết Ngọc Linh có thích Ken không nữa, nếu giống Ha Ra thì cô phải làm sao đây, lâu nay cô không hề liên lạc được với Ha Ra rồi.

-Hi, thì chắc nó thích tự lập – devil cười, anh cảm thấy Ken không vui cho lắm.

Còn Han Yu thì đâm chiêu suy nghĩ không ai biết anh suy nghĩ chuyện gì.

-Hơi zà, nó biết yêu đấy mà – Ngọc Linh nói, dường như để che dấu cảm xúc đang len lỏi trong lòng cô.

Về đến nhà Ngọc Linh mệt mỏi thả mình vào chiếc giường màu hồng mà cô yêu thích. Hôm nay Ken chính thức có bạn gái. Người đó lại là Ngọc Ái, qua 1 số lần tiếp xúc cô nghĩ Ngọc Ái không phải là người xấu, Ken chọc cô ấy làm bạn gái chắc chắn là anh đã có tình cảm với Ngọc Ái rồi. Hơi zà, suy nghĩ của Ngọc Băng xem như trật lất rồi. Ô, cái gì thế này, cô nghĩ đến lời Ngọc Băng nói ư, cô mong rằng điều Ken thích mình là sự thật ư. Cô điên rồi, chẳng lẽ cô thích Ken rồi. Không, không thể như thế được.

Ngọc Linh nằm trên giường với 1 đồng suy nghĩ mà không để ý rằng chiếc điện thoại cô để trong cặp đang rung bần bật.

7h sau khi tắm xong bước ra khỏi phòng tắm Ngọc Linh mới nhớ đến chiếc điện thoại đáng yêu, 23 cuộc gọi nhỡ, 7 tin nhắn mới.

-Ặc, sao nhiều z nè.

Toàn là của đám bạn thân của nó với mấy đứa bạn mới quen.

-Hơi zà tối nay khỏi đi vậy – Xe cô thì đã cho Liên mượn, còn kêu thằng Ken chở thì ra chuyện hồi sáng nên khỏi luôn.

Hôm sau đến lớp, vẫn như mọi ngày nhưng chỉ có điều là trong lớp có thêm 1 nhân vật mới là Ngọc Ái con bé đang ngồi cạnh Ken, trong lòng cô lại không vui, sao lại không vui Ngọc Ái là người tốt mà.

-Ngọc Linh thả cặp xuống bàn rồi đi ra ngoài chứ không nhập bọn để 8, cô chỉ muốn ra ngoài cho thanh thản, điểm đến tốt nhất là sau dãy trường học, chắc chắn yên tĩnh.

-Linh – 1 tiếng nói quen thuộc la lên, khỏi cần quay đầu lại cô cũng biết ai.

Sau khi kêu mấy thằng bạn vô lớp trước Duy nhanh nhẩu chạy đến Ngọc Linh, từ lúc ở bar đến giờ Duy chưa đến tìm Ngọc Linh lần nào.

-Có chuyện gì à – Ngọc Linh hỏi.

-Không chỉ là..Duy nghe nói ken đang quen Ngọc Ái phải không ?

-Trời, tưởng chuyện gì, ừ – Ngọc Linh cố tỏ ra bình thản khi nhắc đến chuyện này, thật là chán với cái cảm giác này, yêu thật là khổ.

-Ồ, vậy Linh tính sao ? – duy hỏi, ánh mắt hơi vui mừng.

-tính sao là tính sao ? – Ngọc Linh tuy đã hiểu rõ ý Ken n,oi nhưng vẫn cố tình hỏi lại.

-Thì Linh có ý định tìm 1 người để quen không ?.

-Hi, Linh không có hứng thú với mấy chuyện đó – 1 khi đã yêu thì khó có thể chấp nhận 1 người mới khi mình không yêu, cô hiểu rõ điều đó, 1 phần là do bản thân cô cảm thấy, 1 phần là do xem quá nhiều phim tình cảm khi còn ở bên Hàn Quốc.

-Hì, thật ra Duy chỉ đùa thôi chứ hôm bữa ở bar Duy đã hứa chỉ xem Linh là bạn rồi mà – Duy nói, gãi gãi đầu ngại ngùng.

.....

Về lớp thì cũng đã vào 15' đầu giờ, Ngọc Linh về chỗ ngồi lại ngồi gần Ken.

-Ủa, hôm nay mày đi học à, hồi này giờ không thấy tao tưởng mày nghỉ – Ken cười, 1 nụ cười dịu nhưng cũng đủ làm lòng ngọc Linh dâng trào lên nỗi buồn, buồn vì tình yêu của cô đối với ken không đơn giản chỉ là say nắng như cô nghĩ không biết sao cô cảm thấy hối hận.

-Đi chứ sao không, mày có bỏ cái quên bạn quên bè zậy đó hả – Ngọc Linh hỏi cho có, lơ đãng ngồi xuống.

-Ừi, bỏ bịt gì đây, tao chỉ quen cho có thôi chứ yêu đương gì – Ken trả lời.

-Bó tay mày luôn – Ngọc Linh lại theo thói quen nói xong câu này thì úp mặt xuống bàn để ngủ nhưng hôm nay dù nhắm mắt hoài cô cũng không thể ngủ được, suy nghĩ mông lung, ra chơi Ngọc Linh vẫn như mọi ngày ra canteen cùng Ngọc Băng nhưng cũng từ sự kiện sắp xảy tới dù nó không lớn nhưng đủ để mỗi con người hiểu nhau hơn, và họ xác định được tình cảm của mình dành cho những người xung quanh như thế nào dù đó chỉ là mơ hồ.

Sau khi sử dụng đồ ăn ở canteen xong thì 2 người đi vào lớp Ngọc Linh bỗng cảm thấy bụng mình hơi đau, cô định nói với Ngọc Băng nhưng vừa lúc đó thì chuông reo vào lớp nên thôi.

-Các em hôm nay, chúng ta sẽ học bài..... – Ông thầy dạy Hóa hôm nay không hiểu sao tự nhiên hiền với bọn lớp cá biệt vô lý do, thường ngày do chúng hay bày trò chọc phá ông nên ông rất hay cáu kỉnh với lớp và 1 điều đặc biệt quan trọng nữa là do bọn lớp nó hay nhắc đến nỗi đau của ông là “É” nên ông càng không có thiện cảm với lớp này. 99% trong lớp dự đoán ông thầy có người yêu...

-Ngọc Băng nè – Devil lay lay Ngọc băng đang ngủ và chỉ xuống bàn dưới, Ngọc Băng đang ngủ cũng phải ghé mắt lại nhìn, bình thường mà, Ngọc Linh vẫn ngủ, Ken vẫn đang trốn ông thầy nghe phone trong giờ học.

-Có gì lạ đâu – Ngọc Băng uể oải đáp đưa con mắt hơi cau lên nhìn Devil làm anh vội giải thích chứ đừng đến giấc ngủ của Băng mà không có lý do thì anh chuẩn bị lên sổ đầu bài ngồi chơi là vừa, không biết làm bằng cách nào mà mỗi khi Ngọc Băng cau là Devil sẽ tung tăng được ông thầy cho vô sổ đầu bài ngồi vô điều kiện (tg:Ngọc Băng là chúa bày trò, ấy ông thầy bà cô hiểu lầm devil đâu có gì khó, keke).

-Nhìn kĩ lại Ngọc Linh đi, vai nó run run, người nó hình như đổ mồ hôi nữa kìa, trong khi lớp mình có điều hòa mà – Devil giải thích ánh mắt lầu lầu lại nhìn xuống Ngọc Linh, Ken thì quá chú tâm vào điện thoại nên không để ý.

-Bộ có điều hòa là không đổ mồ hôi được à – Ngọc Băng sùng máu, Ngọc linh chắc nó đang ngủ nên nóng chứ gì (tg:sao thường ngày chị thông minh mà sao hôm nay chị khờ thế, ngủ đâu liên quan gì đến nóng, đúng là người mới ngủ dậy chẳng khác gì người rừng, suy nghĩ không nhạy bén được.)

Nói xong Ngọc Băng uể oải ngáp và úp mặt xuống ngủ tiếp, Devil chỉ biết lắc đầu, chắc cảm tính của anh là sai, thế thì chơi game tiếp vậy, nghĩ là làm devil lại tiếp tục lỏm điện thoại ra chơi game.

“Ôi đau quá, làm sao đây” – Ngọc linh nghĩ 1 tay ôm bụng đầu cô đổ mồ hôi từ nãy giờ, lúc ra chơi cô chỉ thấy hơi nhói nhưng không hiểu sao càng lúc càng đau, nó cứ nhói lên từng đợt, muốn thối cả ruột.

-Ken à – Không chịu được nữa Ngọc Linh ngẩng mặt lên quay qua Ken, đối với cô bây giờ ken chính là người mà cô thấy tin tưởng và cô muốn nói cho Ken biết chuyện này cô cũng không biết tại sao lại như thế nữa, chẳng lẽ khi yêu mình luôn muốn người mình yêu che chở, bảo vệ và lo lắng mình, tình yêu thật ích kỉ.

-Hả – Ken không rời mắt khỏi điện thoại.

-Mày bỏ cái điện thoại ra coi, tao đau bụng quá à – Ngọc Linh nhăn nhó nói, nhưng âm lượng chỉ đủ người cùng bàn nghe.

-Hả – Ken đang bấm điện thoại nghe vậy liền giật mình quay lại.

-Tao đau bụng quá làm sao đây, hic – Ngọc Linh tỏ vẻ như sắp khóc, bụng cô cứ càng ngày càng đau.

-Mày đau bụng thiệt hả. Ở mày đau bụng gì nặng không – Ken quay qua quan tâm hỏi.

-Đau muốn gần chết luôn rồi nè, mày cứu tao đi, ở đó mà ... – Ngọc Linh cũng bắt đầu hơi cáu, cô đau bụng thiệt mà hần cứ tưởng cô đau bụng giả hay sao í, chẳng lẽ hần không quan tâm cô sao???

-Bình tĩnh đi, zậy là mày đau thiệt rồi – Ken nói chân tay bắt đầu luống cuống anh không biết phải làm sao, trong lòng anh nhìn từng cái nhúu mày của Ngọc linh hay những giọt mồ hôi của cô đang đổ ra như 1 mũi chích cho anh vậy, anh không biết phải làm sao, anh rối.

-Tao dẫn mày lên phòng y tế -Ken nắm tay Ngọc linh định dìu cô đứng lên thì cô rút tay ra làm lòng anh cảm thấy hơi hụt hẫng.

-Ừ – Ngọc Linh gật đầu.

Sau khi phải mất 1 ít thời gian tường thuật lại cho Devil thì Ken mới có thể dìu Ngọc Linh đi.

-Mày đau nhiều không? – Ken hỏi.

-mày đau thử đi, có khi nào đau bao tử hay ruột thừa gì đó cấp tính không mày tao không muốn chết sớm đâu – Ngọc linh đi cũng không muốn nổi mỗi lần ruột cô như thắt lại lên cơn đau thì nước mắt cô như ứa ra.

-Tầm bậy. Chết cái đầu mày – Ken nói, chữ chết của Ngọc linh làm anh phải suy nghĩ, nếu Ngọc Linh có sao thì chắc anh cũng không sao nổi, lo lắng ngập tràn trong Ken không biết sao nữa anh có cảm giác như Ngọc Linh chiếm 1 vị trí quan trọng trong lòng anh, nhưng anh tuyệt đối không thể nào yêu Ngọc Linh được vì Ngọc Linh sẽ không bao giờ yêu anh, bây giờ anh đã có bồ là Ngọc ái và Ngọc Linh nếu có yêu thì chắc chắn cũng sẽ chọn 1 người hoàn hảo...

Đến cửa phòng y tế thì Ngọc Linh như lịm hẳn, cô bắt đầu chìm trong vô thức.

-Linh à , Linh, mày sao zậy – ken nhanh chóng đỡ ngọc Linh vào cô y tế kêu anh ra ngoài chờ anh là con trai nên không tiện, xúu nữa cô sẽ nói kết quả sau, sau khi xác định bệnh nếu nặng thì chở vào bệnh viện luôn.

Ở dưới lớp sau khi Ngọc Linh đi thì Devil mới kêu Ngọc Băng dậy kể hết cho cô nghe ngay lập tức ngọc Băng lao ra khỏi lớp, Devil cũng chạy theo anh biết cô muốn đi đâu thực chất anh cũng rất lo cho Ngọc Linh.

-Sao này giờ mày không nói tao.HẢ – Ngọc Băng vừa chạy vừa la.

-Thì tui nó đi xong tao kêu mày zậy liền đó.Thì hồi này nói rồi không nghe tao nói Ngọc Linh có gì khác rồi mà không chịu nghe – Devil trả lời.

Ngọc Băng im lặng không nói nước mắt cô lặng lẽ rơi không ngờ cô vô tâm đến vậy ngay cả Devil mà cũng cảm thấy khác lạ trong khi cô thì không biết gì cả.

Devil đang đi sau nhìn thôi cũng đủ biết cô đang khóc, anh lắc đầu, Ngọc Băng đúng là quá ngốc.

15. Chương 15: Hiểu Nhau

-Cô ấy bị đau bụng do ngộ độc thực phẩm, cô đã gọi xe cấp cứu đến rồi, em đã gọi cho người nhà cô bé biết chưa– Cô y tá viên hiền lành nói với Ken sau khi đã khám xong cho Ngọc Linh.

-Ngộ độc thực phẩm í hả ?? – Ken căng mắt lên, làm anh khiếp vía. Sau đó thì Ngọc Băng và Devil cũng đến và cùng đưa Ngọc Linh vào bệnh viện súc ruột:

-Linh , mày tỉnh rồi à – Ngọc Băng đang ngồi nhìn ra cửa sổ thì nghe thấy tiếng cử động quay lại thì thấy Linh đã tỉnh, đang cựa quậy, tỏ ý khó chịu.

-Ừm – Ngọc Linh ôm cái bụng trống rỗng khó chịu, sau khi tỉnh lại được 1 hồi thì cô mới xác định được mình đang ở bệnh viện và ý thức được có chuyện gì xảy ra, cô nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai ngoài Ngọc Băng, Ken cũng không thấy, cô lại buồn.

-Bọn kia đi ăn hết rồi, từ sáng tới giờ tụi nó lo ày quá nên có đứa nào ăn được cái gì đâu – Ngọc Băng như hiểu ý, nói và ôm cái bụng tỏ vẻ như tội nghiệp lắm.

-Ồ, mà tao bị gì mà lúc đó tao đau bụng dữ zậy mày – Ngọc Linh hỏi sang chuyện khác.

-Mày bị ngộ độc thực phẩm – Ngọc Băng tựa đầu vào sau ghế. -Ngộ độc thực phẩm í hả – Ngọc Linh ngạc nhiên nhớ lại những gì mình đã ăn vào buổi sáng ở can teen trường.

-Ừ – Ngọc Băng đáp.

-Hic, khổ thân tao quá, mày ăn gì chưa mà nhìn bơ phờ dữ zậy – Ngọc Linh để ý con bạn hỏi.

-Chưa, sao tao dám bỏ mày ở đây 1 mình mà đi ăn chứ – Ngọc Băng trả lời vẻ mặt tỏ ra như mình là 1 người cao cả.

-Xì, ớn chưa, mày đói thì đi ăn đi tao không sao đâu – Ngọc Linh cười.

-Thôi, tao ở đây với mày , tao gửi bọn kia mua dùm tao luôn rồi. -Trời tao tưởng mày tốt lắm, ăn không zô chứ, ai zè – Ngọc Linh bĩu môi cười. Ngọc Băng còn chưa kịp biện minh thì óc tiếng mở cửa Ken với Devil , han yu đi vào.

-Tỉnh rồi à – Devil hỏi, trên tay còn xách 1 hộp cơm với 1 bịch cháo.

-Ừ – Ngọc Linh gật đầu cười,mắt bắt đầu lăm le bịt cháo.

-NÈ , bị ngộ độc chưa sợ hay sao mà còn ham ăn zậy hả – Ken hỏi như trêu chọc.

-Nè, tao ham ăn hồi nào mày – Ngọc Linh tức giận quát mắng.

-Ừ, không tham ăn mà mắt cứ dán vào bịch cháo – Ken được thể trêu chọc luôn.

-Hứ, mày có biết tao là bệnh nhân không hả, đói gần chết luôn rồi nè, ở đó mà,... – Ngọc Linh bắt đầu xì khói, Ken lúc nào cũng thích trêu chọc người khác.

-Mày mà bệnh nhân, ừ bệnh nhân mà hét cỡ đó, muốn banh cả bệnh viện người ta – Ken cười nói.

-Mày... -Thôi thôi được rồi ai đói thì ăn , khô cái, mệt – Ngọc Băng dứt lấy bịch đồ ăn đưa cho Ngọc Linh bịch cháo và ăn cơm hộp tự nhiên.

-Ồ, ở đây toàn heo nái hay sao í – Ken chế giễu khi thấy 2 người đang ăn khí thế.

-Heo nái cái đầu mày í, tao mà heo nái chắc mày là lợn đực – Ngọc Băng đá đểu lại 1 câu.

-Hừm – Ken tức xì khói.

-Để yên cho tụi tao ăn không thì tụi mày chuẩn bị đồ đạc đi tây thiên là vừa – Ngọc Linh vừa húp vừa liếc xéo Ken 1 cái muốn cháy lông mày.

-Dạ, em sợ quá – Ken giả vờ chấp tay như sợ thật.

-Thôi, tụi mình ra ngoài để tụi nó ăn không thì tụi nó không sặc chết thì cũng tức chết – Han Yu xin can lời 2 thằng ra ngoài.

-Đúng rồi đó, đi đi – 2 đứa con gái cùng đồng thanh, làm mấy anh chàng hơi tự ái, đi 1 mạch luôn. Ăn xong mà bọn con trai vẫn chưa quay lại, Ngọc Băng lại bắt đầu khơi chuyện.

-Linh, hình như tao thấy bọn mình vẫn chưa hiểu nhau lắm hay sao í – Ngọc Băng nói, mặt hơi buồn buồn.

-Sao mấy lại nói thế, dù thế nào tao vẫn xem mày và cả Ha RA nữa là bạn tốt nhất của tao – Ngọc Linh cười, 1 nụ cười gượng,lòng cô buồn, buồn lắm nhưng không phải là chuyện của Ngọc Băng.

-Nhưng tao thấy tao sao sao í, hình như lúc trước cũng vì tao Ha Ra mới buồn và bỏ đi, tao nhớ HA Ra quá mày ơi – Ngọc Băng rưng rưng như sắp khóc.

-Mày làm như tao không nhớ vậy, hơi zà . Hai đứa rơi vào trầm tư mỗi người có 1 suy nghĩ riêng, chuyện buồn, chuyện vui ai cũng có chuyện để nghĩ và họ cũng có điều thầm kín của mình chỉ mỗi chỉ mỗi họ biết và suy nghĩ....

-HUUUUUUU – Ở ngoài cửa tự nhiên xuất hiện 3 bóng người trong lạng lẽ làm 2 đứa giật mình.

-Tụi mày điên à, đây là bệnh viện tao là bệnh nhân đó,hù kiểu đó có ngày đứng tim chết đó – Ngọc Băng vuốt vuốt ngực cầu nhàu.

-Xi, đồ nhát gan, có vậy mà cũng giật mình – Ken với Devil bêu môi trêu chỉ có Han Yu là mím môi cười nhẹ.

-Nhát gan kệ tao, ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà mày à – Ngọc Lin bắt đầu bức xúc.

-Thôi thôi bình tĩnh nào, tụi mày làm gì mà ngồi im re tụi tao zô mà cũng không biết zậy – Han Yu xoa dịu không khí nói.

-Làm gì đâu, tự nhiên thích ngồi tự kỉ zậy đó, không được à – Ngọc Băng trả lời.

-Được được, tụi mày muốn gì mà chẳng được – Ken trả lời ra chiều nịnh nọt.

- Được zậy cũng đỡ – Ngọc Linh nói bất mãn.

-Mày bị zậy rồi thì sao đi chơi zới bọn này được, tối nay mày ở lại bệnh viện 1 mình heng – Ken cười trêu chọc, anh biết tính Ngọc Linh vốn nhát gan, kêu nó ở lại bệnh viện 1 mình thế nào nó cũng la ùm trời, nhưng nói thật ra thì anh muốn ở lại với nó trong bệnh viện, tự nhiên anh muốn bảo vệ và tội nghiệp nó, chắc anh điên thật rồi...

-Hông bao giờ – Ngọc linh hét lên. Thế là cả bọn cùng cười, đúng là Ngọc Linh ngày càng nhát gan.

-Kêu tao ở đây 1 mình thà về nhà còn hơn, tụi mày nữ lòng nào bỏ tao 1 mình ở đây thiệt hả- Ngọc Linh nhăn nhó.

-hề, nói giỡn thôi, bọn tao đâu có ác cỡ đó – Ngọc Băng cười hề hề ai ui.

-Thôi, vậy từ bây giờ bọn mình sẽ thay phiên nhau ngủ ở đây với Ngọc Linh chứ ở lại 1 đám thì chắc ôm đất ngủ hết quá – Devil nói như là “ta đây tri thức lắm”.

-Vậy thì bây giờ chúng ta bốc thăm 1,2,3,.. nếu ai bốc được số 1 thì ngủ lại đêm nay những người còn lại theo thứ tự.OK – Ngọc Băng cũng tỏ ra thư thái không kém.

-Zậy đi – Cả bọn đồng thanh. Sau khi bốc thăm thì kết quả là :

1.Ngọc Băng. 2.Ken 3.Devil. 4.Han Yu.

Ngày hôm sau Ngọc Băng và Ngọc Linh nghỉ học , 2 đứa ở trong bệnh viện nói chuyện co đỡ chán, tới ra về thì bọn kia tới, mua thức ăn trưa cho ăn.Và thời gian cũng trôi theo thời gian, tối ngày tiếp theo cũng đến.Nghĩ tới tối nay sẽ ở lại với Ken mà Ngọc Linh thấy trong lòng hơi khác lạ,không biết sẽ ra sao. Trước khi cả bọn ra về còn trêu chọc.

-Nè, Ngọc Linh tối ngủ nhớ để con dao đầu giường nhá – Devil trêu làm Ken nhìn anh với ánh mắt tóe lửa.

-Xi, tối nay để dao thì tối mai đến phiên mày phải để cái mã tấu luôn quá – Ken trêu lại làm Devil vùng vằng bỏ về sau khi nghe tràn cười của tất cả. Sau ra về hết, Ken ngồi vào ghế tựa cầm cuốn manga trên bàn đọc đỡ, Ngọc Linh thì nằm ủ rũ.

-Nè, cho tao mượn điện thoại lướt web xúi đi, điện thoại tao sặc rồi – Sau khi ngồi 1 đồng Ngọc Linh mừng rỡ mượn điện thoại Ken này giờ cô ngồi mà 2 con mắt cứ muốn dán chặt vào nhau , mượn điện thoại giải trí cho đỡ buồn ngủ.

-NỀ – Ken đưa điện thoại cho Ngọc Linh liếc cô 1 cái.

-Xi – Ngọc Linh cũng đáp trả lại cái liếc đó nhanh nhẩu cầm điện thoại lên, nhưng nụ cười trên môi cô nhanh chóng vụt tắt khi thấy hình nền là hình của Ken và Ngọc Ái, lòng cô không có gì có thể tả nổi, cô thở dài nhẹ nhàng và đưa điện thoại lên lướt web như chưa có chuyện gì xảy ra. Ken cứ chăm chú đọc manga mà không để ý Ngọc Linh đang lăm lét nhìn mình, lí do là tại sau khi lướt web chán quá cô nảy sinh ý định đọc tin nhắn trộm. Tuy đã được biết phải tôn trọng quyền riêng tư của người khác nhưng sự tò mò đã chiến thắng. Trong điện thoại hầu như đều là tin nhắn của Ngọc Ái, thôi độ sến thì khỏi nói rồi, Ngọc Linh thầm lắc đầu, ngoài ra thì cũng chỉ có 1 vài tin nhắn mà theo nội dung thì Linh cho rằng đó là của mấy con nhỏ Ken quen qua đường. Xem ra Ken đã chính thức quen và chọn Ngọc Ái thật rồi, lòng cô như thối lại, nhớ đến trước kia cô hồi hận tại sao mình lại cầu trời rằng Ken đừng thích mình mà không nghĩ rằng khi được người khác thích là lại thêm 1 người quan tâm mình bảo vệ mình và bản thân phải quý trọng điều đó. (tg:chị ơi chưa chắc là trước kia Ken có thích chị hay không mà đó chỉ là suy đoán của Ngọc Băng thôi mà, keke) -Mày với Ngọc Ái sao rồi

- Ngọc Linh làm như vu vơ hỏi. -Sao là sao, thì tụi tao vẫn như bình thường thôi – Ken trả lời nhìn Ngọc Linh cười.

-Dạo này tao thấy mày nghiêm túc quá heng – Ngọc Linh cười như trêu chọc, cô tự hỏi mình có nên buông tay không.

-Tao có nên chia tay không mày, tao chỉ muốn quen qua đường thôi mà sao ngày càng giống thiệt rồi – Ken nhún mày gãi gãi đầu.

-Gì nữa đây, mày khùng quá đi, tự nhiên đồng ý con nhà người ta cho đã rồi cái chia tay, nó quê sao mày – Ngọc Linh hơi sùng máu nói, câu nói của Ken làm tâm của cô vui, nếu vậy thì Ken vẫn chưa thích ái, nhưng đồng thời cô cũng không muốn, thật lòng tội nghiệp Ngọc Ái, con bé trong sáng như vậy, nếu biết Ken chỉ quen nó qua đường thôi thì không biết nó sốc tới cỡ nào nữa.

-Ừi, tao cũng chỉ muốn quen 1 đứa cho tử tế thôi, ai dè đâu, không có tình cảm nên chẳng làm được gì cả – Ken nói lòng mình, anh cảm thấy nhẹ nhõm khi đã nói được cho 1 người biết mà người đo lại là Ngọc Linh.

-Mày biết vậy rồi thì từ đầu đừng quen, ai biểu ngu ránh chịu chứ- Ngọc Linh bĩu môi trông rất dễ thương đúng lúc đó Ken lại quay qua nhìn, anh hơi sững lại 1 tí, tuy đã làm bạn thân với Ngọc Linh lâu rồi nhưng anh vẫn chưa thật sự gần gũi và quan tâm Ngọc Linh cho lắm chỉ toàn là cãi nhau. Mà nhớ lại lúc trước cũng rất buồn cười, 2 đứa suốt ngày cứ cãi chửi chóc về 1 câu tiếng anh, không biết sao tất cả các môn Ken đều giỏi chỉ cần chú tâm 1 chút là thuộc và hiểu dễ dàng trừ 1 tiếng anh.

-Nè, mày bị khùng hay sao mà nhìn chăm chăm tao vậy, còn cười nữa chứ.NỀ, tao biết tao quyến rũ rồi, nhưng mày cũng không cần thể hiện ra như vậy chứ – Ngọc Linh giả bộ thẹn thùng, tự tưng bốc mình.

-ỜE, mắc ói quá, mày mà quyến rũ được tao thì ngay cả con khỉ ngoài đường cũng có thể lọt vào mắt xanh của tao rồi – Ken làm bộ ói rồi rồi khua tay lia lại.

-He he, làm gì ghê vậy, mày nhớ mày nói đó nghe chưa, mai một mê tao thì tao bắt khỉ zia ày chơi đó – Ngọc Linh cười trêu chọc nhìn như trẻ con.

-xời, chuyện nhỏ nhưng mà trước hết là phải tính chỗ ngủ cho tao tối nay cái đã, nằm dưới nền thì miễn bàn đi nhá – Ken hùng hổ nói.

-he, nhưng tao vô cùng đáng tiếc báo ày 1 tin là ngoài cái nền nhà ra thì không có chỗ nào ày dung thân hết á – Ngọc Linh cười muốn toét miệng, cho hết công tử nhé.

-Ế, mày tính sao thì tính đi, tao không bao giờ nằm ở dưới đâu – Ken nhún mày đe dọa.

-Mắc gì chứ, tao là bệnh nhân tao phải ưu tiên được nằm trên giường, chịu khó đêm nay đi cưng ơi – Ngọc Linh được thể trêu chọc.

-Ồ, mày cứ ở đó mà nói cho lắm vào, có gì xiu nữa tao về nhà ngủ mày ngủ đây 1 mình, Khỏe – Ken nhăn mặt khúc cuối, gương mặt gian tà.

-Ê, ê, bớt giỡn nha, mày đã bốc thăm rồi đó, không chơi ăn gian kiểu zậy đâu –Ngọc linh phản đối ùm trời, cho cô ngủ ở đây 1 mình thà trốn viện còn hơn.

-Ừi, bây giờ mấy giờ rồi ta – Ken đưa chiếc đồng hồ mới mua lên xem giờ và đọc lớn.

-7h 59' 56 giây, zậy là gần 8h rồi , mày chịu khó ở lại đây 1 mình tao zìa nhá, pp – ken đứng dậy nhìn quanh tìm chìa khóa.

-Í, đừng đừng mà, ở đây hết chỗ rồi, mày ngủ dưới đó 1 bữa có sao đâu – Ngọc Linh đã hơi nhẩn nhó, cô thấy sợ, thứ nhất cô sợ ma, thứ 2 cô thất vọng khi Ken để cô lại ở đây và zìa thiệt.

-Thôi, bye cưng nha, ta zìa đây lúc nào gặp ma nhớ alo cho tao, tao tới giúp mày, đừng sợ quá mà làm ướt giường là không nên đâu nhé – ken trêu chọc rồi tiến tới cửa, cười, trêu chọc Ngọc linh rất vui vì cô rất ngây thơ, dễ bị dụ.

-Mày thích thì zìa đi, đếch cần mày nữa, huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu – Ngọc Linh nói rồi khóc ùm lên với khoảng cách 1km chắc vẫn còn nghe, nhưng mày là phòng này được cách âm nên cũng không ai phải zô khoa khám tai, mũi , họng. Ken giật mình quay lại, tay bịt lấy cái tai yêu quý, nhẩn nhó bối rối, nước mắt lăn dài của ngọc linh ngày càng nhiều và bắt đầu tèm lem cả cái mặt.

-Ê, ê, tao giỡn đó, mày đừng khóc nữa, mày khóc..khóc là tao ..tao zìa thiệt đó – Ken bối rối không biết phải nói thế nào làm Ngọc Linh nghe xong câu đó lại khóc toát lên nữa.

-Thôi, thôi, tao xin mày đó, mày nín giùm tao cái – Ken chấp tay lay lun nhưng vẫn không có tác dụng, đùng dơ nỗi sợ của Ngọc Linh thì thôi rồi.

-Mày zìa đi, nhanh – Ngọc linh nói trong nước mắt , biết cô sợ ma mà còn bỏ zìa, được trốn khóc luôn ngu gì nín.

-Thôi, thôi mày nín đi tao sẽ ở đây zới mày – Ken ngồi trên giường khẩn thiết nhìn Ngọc linh, từ xưa đến giờ đây là lần đầu tiên anh thấy nGọc linh khóc vì..sợ ma và Ngọc Linh cũng là người con gái đầu tiên phá kỉ lục, anh đã phải xuống giọng năn nỉ muốn gây lười nhưng khóc vẫn hoàn khóc.

-Không cần, mày zìa đi, cái đồ, bán bạn cầu ...chỗ ngủ , vì 1 chỗ ngủ mà mày nỡ lòng nào để tao 1 mình ở lại cái nơi ghê rợn này zậy đó – Ngọc Linh nói 1 mạch cổ nặng nước mắt ra.

-Thôi, tao giỡn đó, mày làm ơn làm phúc đi nín zùm tao cái, khóc hoài à – Ken khó xử, thấy khó chịu trong lòng.

-Huhu, tại mày chứ tại ai – Ngọc Linh lấy cái mền trùm kín đầu.

-Ê, mày làm cái quái gì zậy – ken hỏi, tự nhiên trùm kín đầu, đứng nói trẻ con đến nỗi giận không thèm nhìn mặt anh với cái lí do củ chuối đó nha. Im lặng, đáp lại là im lặng nên Ken cũng chẳng biết làm gì ngoài ngồi chống cằm ngắm cái phòng bệnh, từ từng vật dụng nhỏ để giết thời gian.

zZ..zZ..zZZZZZ

Ken cảm thấy không ổn tiếng khóc đã nín bật từ lâu rồi mà thay vào là tiếng thở đều đều, không phải chứ, Ken nhẹ nhàng mở cái mền ra không mấy chốc mắt Ken biến sắc đủ màu từ trắng hồng đến đen rồi đến đỏ.Đen vì tức, đỏ vì ngại, tự nhiên khi không ngồi ngắm người ta ngủ.Ngọc Linh cũng dễ thương mà. Dần dần mắt Ken cũng mở hết nỗi nhưng chẳng lẽ kêu anh ngủ dưới nền nhà lạnh ngắt thật sau hả trời.Ken đứng dậy nhưng chưa kịp bước đi thì.. Bật...Cánh tay anh bị níu lại quay lại thì thấy Ngọc Linh đang ..chảy nước mắt lấm anh hoảng hồn,nhưng không phải Ngọc Linh cất tiếng gọi trong cơn mơ:

-Mẹ ...mẹ – Tiếng kêu mẹ cứ lặp lại nhiều lần nhìn gương mặt của nGọc Linh KEN không thể nhận ra đó là cô bé ngày nào cũng nói cười vui vẻ ương ngạnh cãi nhau với anh,mặt cô trông rất buồn làm tim Ken nhói lên, Linh vẫn không thả tay anh ra.

-Hơi zà, là mi tự nguyện đấy nhá – Ken thở dài rồi leo lên giường nằm kế bên Ngọc Linh , tay gác lên trán, suy nghĩ về Ngọc Linh tại sao cô bé lại khóc khi gọi mẹ nhỉ, nhắc mới để ý từ trước đến nay Linh không hề nhắc đến mama chỉ thấy toàn là papa và papa, chẳng lẽ họ li hôn?? Nhiều câu hỏi lặp đi lặp lại trong đầu Ken, rồi hình ảnh của Ngọc Linh thường ngày, hình ảnh của ngọc Linh lúc này, rồi dần dần anh chìm vào

giấc ngủ lúc nào cũng không hay mang theo hình ảnh của cả Ngọc Linh... 1 tiếng sau ngoài hành lang bệnh viện..

-Ồ, phòng ai còn sáng đèn thế kia – Y tá A nói.

-Phòng nào???.. Í , đó là phòng của nhóm hotboy đẹp trai mà tui hay kể với bà đó mà – Y tá B vui mừng nói, ánh mắt hiện rõ 2 hình trái tim. Thế là 2 cô y tá “hám trai” lên lút đến bên cửa, cửa chỉ đóng chứ không khóa,5 phút sau, đèn trong phòng tắt và 2 bóng đen từ trong đo vụt ra.

-Tuổi trẻ bây giờ ghê thật, trong bệnh viện mà cũng ndám làm thế – Y tá B ù rũ nói, mắt rưng rưng hoàng tử trong lòng cô đã sụp đổ.

-Bà có cần phải thế không – y tá A như không có chuyện gì xảy ra.

-Tại “anh í” quay mặt zô trong nên bà không thấy thôi, bà mà thấy thì chắc chỉ có nước đông cứng – Y tá B bức xúc nói. (tg: mấy bà này già mà hám trai còn bày đặt kêu “anh í” nữa chứ, làm như mình trẻ lém, ec ec).

Sáng hôm sau căn phòng 126 rung chuyển nặng nề bởi tiếng hét với volum hết cỡ của 1 người nào đó.

-Mày..mày làm gì trên giường của tao – Ngọc Linh sau khi hét thì thở hồng hộc, ôm mền che lấy người, mặt đỏ 2 phần vì ngại 1 phần vì tức, mặc dù thích Ken thật nhưng không có nghĩa là Linh không ngại đầu nhá.

-Làm gì là làm gì – Ken đưa tay lên dụi dụi mắt, mái tóc hung đỏ hơi bồm xồm, gương mặt cute buổi sáng hơi ửng đỏ vì lạnh làm Ngọc Linh tim đập thành thịch.

-Sao ..sao mày hồi nãy..mày lại – Ngọc Linh đau khổ nhớ lại tư thế lúc nãy. Cô đang ôm Ken cứng ngắc, Ken cũng vòng lại ôm lấy cô, 2 đứa còn trùm chung 1 cái mền, nhìn ái muội khỏi nói luôn, hic, con gái như cô coi như mất đi cái ôm đầu tiên, Ken là người con trai đầu tiên tiếp xúc gần cô như vậy mà theo suy đoán của cô chắc tư thế này cũng đã kéo dài lâu rồi.

-Lại gì, tất cả là tại mày chứ bộ, tự nhiên tao đang tính đi thì mày kéo tay tao lại, gỡ thì mày không chịu buông ra, lờ rồi buồn ngủ quá nên tao chui lên luôn.

-Hơ hơ , mày ngon nhỉ, tao không biết đâu, đời con gái của tao – Ngọc Linh than trời.

-Sặc, mày bớt giỡn đi, chỉ là tại ngủ say quá trời lại lạnh nên ôm nhau có xịu thôi mày có cần nghiêm trọng hóa vấn đề lên không zậy – Ken nhăn mặt sững sờ, đối với anh đó là chuyện nhỏ như con nhỏ thôi, thật ra giữa khuya anh đã có tỉnh dậy 1 lần rồi, lúc đó anh không ôm Ngọc Linh chỉ trở mình vào trong thôi, còn Ngọc Linh thì ôm anh cứng ngắc, đầu rúc vào ngực anh làm anh có cảm giác như đang bảo vệ che chở 1 cái gì đó rất quan trọng vậy, tự nhiên anh cảm thấy hạnh phúc nên cũng đưa tay ra ôm “đáp trả” luôn, hehe.

-Giỡn cái đầu mày á, mày nỡ lòng nào mà, tao...tao ...mày..mày bắt đền tao đi – Ngọc Linh ỉ ôi, bày cái bộ mặt con ních ra làm Ken cũng phải bó tay không biết phải làm sao.

-LINH ỒI, KEN ỒI – Tiếng kêu vọng từ ngoài vào kèm theo đó, là tiếng mở cửa, rồi xong, 2 đứa vẫn còn đang ngồi trên giường.

-Á AAAAAAAAAAAAA – Ngọc Băng hét cho đến khi 1 bàn tay bụm chặt miệng cô lại.

-Bây giờ mới 6h30, mày làm ơn để bệnh viện này yên tĩnh giùm cái – Devil nhăn nhó bịt miệng Ngọc Băng lại. -E hèm – Han Yu sáng giọng ngăm báo hiệu cái cặp đang ngồi ở trên giường đừng nghịch mặt ra nữa.

-hehe, tụi mày tình tứ quá ha, khai mau đêm qua xảy ra chuyện gì.

– Ngọc Băng sau khi xác định những gì mình đang nhìn thấy là sự thật thì liền trấn tĩnh lại nở nụ cười gian tà.

-Ê ê , tụi bây đừng hiểu lầm, thật ra tụi tao không có gì đâu – Ngọc Linh xua tay giải thích, gương mặt như sắp khóc vì xấu hổ, mặt mày quá mà. Trái lại với Ngọc Linh thì Ken chỉ cười rồi mới nói.

-Tụi bây làm ơn đi, tại chỗ này không có chỗ nên tao mới nằm trên đây thôi, chứ bọn tao không có gì đâu, bạn bè mà nằm kế nhau thì đâu có gì là nghiêm trọng đâu .

-Ồ, đâu có gì nghiêm trọng đâu – Ngọc Băng nhái lại lời nói nhưng hàm ý là trêu chọc, cô tới để mấy hộp thức ăn trên bàn rồi lại nhú mày.

-Cũng đã trễ rồi , tụi tao đi học đây, tụi mày cứ ở đây mà tình tứ đi nhé – Ngọc Băng cười tiếng ra cửa kéo theo cả Devil và Han Yu bỏ mặc những lời kêu của ngọc Linh và lời than của Ken.

-Hừ, tại mày đó – Ngọc Linh ngoảnh mặt qua chỗ khác rồi vào phòng làm VSCN xong thì ra ăn sáng tỉnh bơ, lúc đó Ken mới đi làm VSCN xong mới ra ăn cơm.Hai đứa không thèm nhìn mặt nhau.Cách đó không xa có 1 tiếng cười vang của 3 đứa. Sau khi tan học cả đám lại kéo nhau đến bệnh viện đến chiều tối mới về, hôm nay bác sĩ mới tới thông báo Ngọc Linh đã bình phục hẳn nên ngày mai có thể xuất viện vậy là tối nay chính là tối cuối cùng Ngọc Linh ở lại đây.

-Tối nay là đến lượt ta ngủ lại đây phải không ta ? – Devil làm như hỏi vu vơ mắt cứ nhìn Ken chăm chăm miệng cười đều.

-Làm gì mà nhìn tao zữ zậy, tối nay đến phiên mày chứ đâu phải tao – Ken hơi chột dạ tự nhiên nhìn anh chăm chăm.

-Ừ, tối nay tao cũng giống mày tối qua không có chỗ ngủ, Ngọc Linh à cho tao ngủ ké với nha – Devil cười ánh mắt long lanh.

-Ồ, tao đã nói là tao với KEN không có gì mà, ngủ chung cái gì chứ – Ngọc Linh đỏ mặt.

-Thì tao với mày cũng có gì đâu chỉ ngủ chung 1 chỗ thôi mà – Devil tiếp tục nói.

-Mày mệt quá đi, đã nói không có gì rồi mà hay là tối nay để Ngọc Băng ngủ ở đây đi, khỏi cãi – Ken đưa ra đề nghị rồi nhú mày.

-Ồ.....oooooooo. Cả đám ồ lên.

-Ấy zui, Ken ơi là Ken bộ mày ghen hả, tao chỉ ngủ chung giống mày tối qua thôi mà, tụi tao cũng có gì đâu – Devil thêm mắm dặm muối.

-Tối nay tao bận rồi ngủ không được đâu , hề hề – Ngọc Băng nói, cô đang rất muốn điều tra tình cảm của tụi này.

-Zậy bây giờ sao Ken, tối nay tao ngủ ở đây còn mày về với Ngọc Ái , zậy đi – Devil đẩy đẩy tay. Nhắc tới Ngọc Ái làm Ngọc Linh hơi buồn, mặt cô cúi lại mà không chỉ Ngọc Linh ngay cả Ken cũng giật mình, mấy bữa nay Ngọc Linh ở bệnh viện anh không hề tới quán bar đi học cũng chỉ ngủ nên không gặp Ngọc Ái, rốt cuộc quen với ngọc ái có phải là quyết định đúng không , anh cảm thấy ở bên Ngọc Ái cũng vui nhưng anh không hề có cảm giác hạnh phúc nào cả , che chở Ngọc Ái chỉ là bổn phận mà anh phải làm khi đã là bồ thôi, thật sự mà nói nếu bây giờ mà kêu anh nói chia tay với ngọc Ái chắc anh cũng sẽ khó làm được dù sao Ngọc Ái anh biết cũng rất ngây thơ, yêu anh cũng thật lòng, luôn nghĩ cho anh, không ngờ người đa tình như anh mà cũng có ngày phải khó xử trong tình cảm.

-NỀ, tối nay tao ngủ ở đây nhá – Devil nói làm Ken thất tỉnh.

-Thôi tụi mày khoan nói, theo tao nghĩ thì hay là tối nay để Ken ngủ lại đây thêm bữa nữa đi, tụi mình zìa, zậy cho khỏe – Han Yu nãy giờ mới mở miệng nói, anh cảm thấy Ken từ khi quen Ngọc Ái có ít đi chơi hơn thiệt nhưng Ken vẫn không thay đổi là mấy, dù sao anh cũng biết ngay từ đầu anh không thích Ngọc Ái nên bây giờ anh muốn thử xem người Ken thích là ai, anh không muốn lại thêm 1 người bạn của anh lại phải đau khổ giống như anh hiện giờ.

-Á, được đó, zậy tụi mình zìa đi, trả lại không gian riêng tư cho người ta – Ngọc Băng vỗ tay quay lại xách cặp tính chuẩn ra khỏi cửa.

-Ồ, duyệt luôn, tụi mình zìa mất công tao ngủ đây có người ghen thì chết, yên tâm tụi tao sẽ không méc Ngọc Ái biết nếu mày dẫn tụi tao zô nhà hàng 5 sao ăn 1 bữa, đỡ phải tốn tiền thẽ – Devil cũng chuẩn bị đi luôn tiện ném lain câu trêu chọc.

-Nề, nề , tụi mày định zìa thiệt hả – Ngọc Linh ngồi trên giường gọi với ra.

-Ừ – Tụi nó đồng thanh đáp.

-Tụi mày hay lắm, nói cho đã cuối cùng cũng bắt tao ở lại với cái con này, ham ăn đến nỗi bị ngộ độc thực phẩm, đồ heo – Ken chửi xen tí trêu chọc.

-Mày bớt đi nha, tối nay tao ày nằm đất bây giờ – Ngọc Linh mặt đen xì, cái câu heo này hẳn đã nói đi nói lại trên dưới chục lần từ khi cô ăn cái bánh bị ngộ độc thực phẩm, hừ.

-Tụi mày cứ ở đó mà cãi nhau đi, tụi tao zìa – Devil nói rồi nhanh chóng cùng Ngọc Băng với Han Yu chuẩn thẳng mặc dù tiếng kêu thét của Ken với ngọc Linh cứ văng vẳng bên tai tụi nó đến cả trước cổng bệnh viện.

-Tại mày đó, thấy chưa, giờ tụi đó hiểu lắm luôn rồi nè – Ngọc Linh hầm hầm.

-Xí, ày nói lại đó tại mày tự kéo tay tay tao lên nghe chưa – Ken phản bác ngồi trên ghế, đầu giận muốn bốc khói.

-Hử, mày á, tối nay mày lo nằm đất đi nghe chưa – Ngọc Linh kéo mền lên đắp.

-Còn lâu nhá, mày tin tao bỏ về luôn không – Ken nói 1 mạch mà quên là chuyện hôm qua anh cũng đã đòi bỏ về thế này.

-Mày zìa đi, thách đó – Ngọc Linh thách thức.

-Tao... – Cái chuyện hôm qua như đoạn băng chiếu chậm trong đầu Ken làm anh hơi hoảng nhỡ anh bỏ về cái cô lại làm ùm lên như hôm qua chắc anh có nước zô bệnh viện khám não sớm.

-Tao sao, giỏi thì zìa đi – Ngọc Linh nằm xuống cười thách thức.

-Thôi mệt quá, nể tình mày là bạn tao nên tao ở đây ày zui mất công tao zìa mày lại khóc , tội nghiệp – Ken cãi lấy lại thanh thế luôn tiện trêu chọc xú luôn.

-Tội cái đầu mày í, tao buồn ngủ rồi đó – Ngọc Linh lim dim, hồi nãy y tá mới tiêm thuốc nên cô buồn ngủ sớm.

-Ngủ đi, nhớ chừa chỗ xú tao lên ngủ zới – Ken nói thản nhiên như không có gì.

-Miễn đi – Ngọc Linh xua tay.

RẦM...Xẹt..Xẹt...Đùng..đùng... TRời nổi sấm sét làm Ngọc Linh giật cả mình ôm chặt mền, mắt rưng rưng.

Đùng....XÉT.... Tiếng sét lại nổi lên, hình như hôm qua dự báo thời tiết nói ngoài miền Trung có bão thì phải chắc là do ảnh hưởng.

-Trời kiểu này sớm muộn gì cũng mưa – Ken nói gác chân lên cuối giường, không để ý sắc mặt của Ngọc Linh đang dần tái đi.

ĐÙNG....1 tiếng sét lớn nổ lên hình như đánh trúng cái cây ngoài kia thì phải, cả Ken cũng giật cả mình quay lại nhìn Ngọc Linh.

-huhu, Ken ơi – Ngọc Linh nước mắt lưng tròng kêu Ken , thấy vậy Ken muốn nhảy cả tìm ra ngoài không phải chứ dọa như zậy cũng sợ, rồi khóc hã trời.

-Mày..mày sao zậy..tao chỉ giỡn thôi mà – Ken cười hề hề tỏ vẻ vô tội.

-Không phải..Ken ơi..tao sợ...huhu..híc – Ngọc Linh khóc như chú mèo con. Sấm lại đánh liên tiếp trời cũng bắt đầu mưa vài giọt...

-Sợ – Ken hoảng hồn.

-Huhu, tao sợ thiệt mà, Ken – Ngọc Linh lại kêu, nhìn thấy tội luôn, bất chợt nhìn thấy cảnh đó Ken thấy lòng đau đến khó thở đây là cảm giác đầu tiên anh có được từ khi anh sinh ra đến giờ đó với 1 người con gái lòng anh bắt đầu rồi, mưa ngoài trời cũng đã nặng hạt, không khí lạnh dần, cửa sổ đã đóng nhưng không biết sao gió đâu cứ lùa vào lạnh muốn chết.

-Mày.. – Ken không biết phải làm sao, Ngọc Linh cứ làm anh phải rồi

. -Mày lên đây với tao đi, nhanh lên, tao sợ – Ngọc Linh nói làm Ken cũng không biết gì ngoài làm theo.

-Nè, tao đây, bớt sợ chưa – Ken ngồi cạnh Ngọc Linh rồi cười 1 nụ cười trấn an, anh không ngờ người như Ngọc Linh cái gì cũng không sợ, đầu đội nón chân đạp dép mà sợ sấm đến nỗi phải khóc rồi kêu anh lên nằm chung nữa chứ. Cũng may là tối nay anh ở lại chứ nếu Devil ở lại thì coi như xong rồi .

-Hic – Ngọc Linh xít lại gần Ken hơn, nép vào người anh rồi phán 1 câu làm Ken muốn bỏ ngựa. -Gê quá à, bộ mày không sợ hả???

-Sặc, tao là con trai mà sợ mấy cái này hả, tao chứ đâu phải đứa nhát gan như mày – Ken dỗ khóc dỗ cười trêu chọc.

-Xi – Ngọc Linh lau nước mắt, trời mưa rồi mà sấm vẫn cứ đánh nên Ngọc Linh cứ giật mình hoài, mỗi lần như thế Ngọc Linh cứ lại như muốn khóc vậy.

-Nè, đưa mền tao đắp với coi lạnh muốn chết nè – Ken nói rồi luôn tiện kéo mền qua đắp luôn, bảo đảm bà y tế nào mà zô đây không tưởng vợ chồng mới lạ.

-Mệt mày gê, con trai như mày mà cũng sợ lạnh nữa hả – Ngọc Linh nói xong chưa kịp cười nhạo thì đã muốn rút tim ra ngoài bởi tiếng sét râm trời, không biết hôm nay sao mưa mà trời cứ đánh sét hoài, làm Ngọc Linh giật mình nép sát vào Ken luôn, làm anh chàng rung mình 1 cái tính đẩy ra nhưng rồi lại thôi.

-Sao mày sợ dữ vậy, giờ tao mới biết ngoài ma ra mày còn sợ sấm sét nữa đó, đúng là nhát như thỏ đế – Ken nói.

-Mày bớt đi, thật ra tao còn nhớ mang mác lúc nhỏ tao không sợ sấm sét đâu, ngược lại tao còn thích những đêm mưa nữa kìa. – Ngọc Linh bĩu môi trên khóe mắt vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt.

-zậy chứ sao giờ mày sợ, nhát gan thì nói đại ra cho rồi – Ken hơi thắc mắc anh hỏi lại, luôn tiện dụ cho cô nói ra luôn.

-Xi, thật ra thì cũng vào 1 đêm mưa sấm chớp thế này mà mama tao có lẽ đã rời xa tao mãi mãi – Ngọc Linh như hồi tưởng lại, những giọt nước mắt đọng lại trên khóe mắt chưa kịp khô giờ lại tiếp tục chảy.

-Mama mày hả – Ken hỏi, anh liên tưởng tới mấy bộ phim tình cảm sến mà mấy đứa bồ anh hay coi rồi bàn luận khí thế.

-Ừ – Ngọc Linh nói , nhẹ nhàng nhưng cũng đủ Ken nghe như 1 cơn gió lùa ngang vào tim Ken.

-Tại sao vậy – Ken hỏi, anh muốn chia sẻ cho Ngọc Linh anh nhớ lại đêm hôm qua Ngọc Linh cũng kêu mẹ và khóc, anh thấy mình vẫn chưa hiểu gì về Linh nhiều lắm.

-Hi, hôm đó, hình như là ngày chủ nhật, cả nhà tao đi dã ngoại cuối tuần, tao nhớ pama đã dẫn tao đi nhiều nơi lắm rồi tao bị lạc pama đã đi tìm tao nhiều lắm nhưng tao chỉ biết đứng 1 chỗ khóc tại tao ham chơi chạy theo ông bán kem.

– Nói mà nước mắt Ngọc Linh cứ trào ra, hình ảnh khi pama tìm được cô cứ ùa về trong cô mãi, mama cô khóc dàn dụa ôm chặt lấy cô.

-Mày thì lúc nào mà chảnh lanh chanh, ham ăn ham chơi – Ken nói trêu chọc nhưng Linh vẫn không cười anh biết chắc Ngọc Linh buồn nhiều lắm.

-Hồi đó nhỏ mà, biết gì đâu, thấy kem thì chạy theo thôi, khi pama tìm được tao thì trời cũng sấm tối rồi, mưa lúc đó mưa rơi rất nhiều có cả sấm sét nữa, tao đã ôm chặt mama tao, còn papa tao thì lái xe đưa cả nhà về. Ken trầm lặng , Ngọc Linh cũng vậy cô như muốn khóc lên thật lớn, cô muốn có mẹ, muốn có vòng tay che chở cô giống như lúc đó vậy.

-Nhưng vì trời mưa rất lớn nên có 1 chiếc xe tải ngược chiều đi tới chạy quá tốc độ, papa tao không để ý nên đã đâm thẳng vào đầu xe,...nhờ..nhờ..có mama..ôm tao bảo vệ..tao nên tao..tao mới sống..sống được tới bây giờ – Đến lúc này như không chịu được nữa Ngọc Linh òa lên như 1 con chim non mất mẹ, cô cảm thấy hối hận lắm, điều này , những hình ảnh đêm đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô mỗi đêm khi cô thức giấc dậy, nước mắt, nước mắt cứ chảy như nỗi đau bao nhiêu năm nay cô chất chứa trong lòng không nói với ai cả.

-Thì ra là vậy – Ken không biết làm gì ngoài ôm lấy gương mặt bé nhỏ của Ngọc Linh rồi nắm chặt tay cô thay cho lời an ủi từ tận đáy lòng, không ngờ vô tư hồn nhiên như Ngọc Linh lại có quá khứ như vậy, gia đình đang hạnh phúc chỉ tan vỡ trong 1 đêm mưa.

-Bây giờ nếu có 1 điều ước thì chắc tao sẽ ước thời gian sẽ quay lại, để lúc đó, tao không ham vui, mà không ham vui thì tao sẽ không đi lạc, mà không đi lạc thì cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra – Ngọc Linh nói, tất cả những điều cô nghĩ cô chịu đựng bây giờ đã được nói ra, cô thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

-Vậy mama với papa bây giờ sao rồi – Ken hỏi.

-Hi, bây giờ biết không, mama tao không chết nhưng bây giờ ba đang nằm trong bệnh viện, đầu óc bà bị chấn thương nặng nên đã thành người thực vật bác sĩ nói có cơ hội tỉnh lại nhưng từ đó tới nay cũng đã 10 năm rồi, bà vẫn nằm đó, papa tao thì bị lại qua khỏi, bây giờ ông đang quản lí công ty bên Mỹ – Ngọc Linh nói nở nụ cười nhưng lại là 1 nụ cười thất vọng ảm đạm.

-Bây giờ đi chắc bà vẫn có cơ hội tỉnh lại mà chứ đâu phải sẽ rời xa mày luôn đâu, buồn làm gì, có tao đây rồi mà – Ken an ủi, anh cũng không biết nói gì, nghe xong câu chuyện này anh thấy mình hiểu Ngọc Linh hơn không phải ai cũng có thể nhìn bề ngoài mà đoán được cuộc sống của họ được, từ trước đến nay bây giờ anh mới biết Ngọc Linh có mama là người thực vật, Ngọc Linh cứ khóc, khóc bên cạnh anh, tuy bây giờ sấm sét ngoài trời đã không còn kêu nữa nhưng có lẽ trong lòng Ngọc Linh tiếng sét đó vẫn luôn tồn tại trong lòng cô.

-Hic – Ngọc Linh đưa tay lên chùi nước mắt ra dáng mạnh mẽ.

-Thôi bây giờ ngủ đi, có tao đây rồi, yên tâm đi – Ken xiết tay hơn hạnh phúc đang nhẹ nhàng len lỏi trong anh. Sau đêm hôm đó mọi việc lại trở lại bình thường, Ngọc Linh được xuất viện về nhà với 1 đồng thuốc và lời dặn của ông bác sĩ.

Hôm sau Ngọc Linh đi học cả đám trong lớp xúm lại hỏi (vì chuyện Ngọc Linh bị ngộ độc thực phẩm được giữ kín) sao mấy hôm nay Ngọc Linh không đi học nhưng cô chỉ viện cớ là về nước thăm gia đình. Mọi hoạt động trở lại bình thường, quá khứ về gia đình của Ngọc Linh vẫn được giữ kín, không phải là cô không muốn nói mà là vì cô cảm thấy ngại cô không muốn nhắc đến quá khứ.

-Anh Ken – Ngọc Ái từ ngoài bước vào với nụ cười rực rỡ làm mấy anh chàng lớp cô đỏ mặt, Ngọc Ái bước lại ngồi gần Ken nũng nịu.

-Sao mấy hôm nay anh không thấy anh liên lạc gì với em hết vậy, qua lớp kiểm thì anh không ngủ cũng nghỉ học.

-Hi tại anh có việc xíu í mà – Ken cười như vô tư, Ngọc Ái tới làm anh cũng thấy ngại, dù sao đây cũng là lớp học, bạn bè và nhất là Ngọc Linh cũng đang ngồi đây.

-Việc là việc gì hay là anh lại đi cùng con nhỏ nào rồi phải không? – Ngọc Ái ra vẻ giận.

-Thôi mà, em không tin anh à – Ken tỏ vẻ hối lỗi, không ngờ đường đường là 1 công tử hào hoa phong nhã vậy mà bây giờ phải ra vẻ năn nỉ với 1 cô bé quen chưa đầy 1 tháng.

-Tin, nhưng chỉ tin lần này thôi đấy nhé – Ngọc Ái khoát tay hôn nhẹ vào má Ken làm anh chàng đỏ mặt nhìn sang Ngọc Linh và Ngọc Băng.

-Ặc, thôi màn tình cảm của 2 người đi – Devil bắt mắt.

-Hi, người ta là bồ bịch mà – Ngọc Linh nói trong lòng thấy khó chịu vô cùng, mặc dù vậy nhưng cô cũng phải nói cô không muốn Ken biết mình thích hắn, cô sợ nếu Ken biết thì tình bạn cũng không còn, cô là người rất tự trọng cho dù Ken có giả vờ như không biết thì cô cũng sẽ thấy xấu hổ và bỏ đi giống HA Ra thôi cho nên tốt nhất là chuyện này cô nên giấu nhẹ trong lòng và từ từ quên lãng.

-Bồ bịch thì cũng vừa phải thôi chứ, trước mặt những người cô đơn như tụi mình ai lại nỡ làm thế – Ngọc Băng ra vẻ như tụi thân lắm.

-Hi, tại em ...quen – Ngọc Ái đỏ mặt gãi gãi đầu.

-Thì tụi bây cũng lo tìm người yêu đi cho rồi chứ còn gì nữa – Ken nói làm ra vẻ cười đùa.

-Oà, mới nói thôi đã nghe nản rồi – Devil lắc lắc đầu.

-Linh à – 1 giọng nói lớn ngoài cửa làm cả đám phải nhìn ra, là Duy cậu bước vào lớp nở nụ cười lịch sự rồi nói.

-Tối nay Duy sang nhà Linh chở Linh đi chơi nhé – Duy nói cười rồi nháy mắt tinh nghịch làm KEN đang ngồi tự nhiên thấy chạnh lòng.

-Đi chơi á hả, ừm – Ngọc Linh gật đầu cười cũng rất tươi có lẽ cô nên thử với tình yêu mới xem sao.

-Thế Duy zìa nha – Duy bước ra ngoài rồi Ngọc Băng mới dùng gương mặt mờ ám hỏi:

-Ừ, tối nay Duy qua nhà chở Linh đi chơi nhà, tối mà 1 trai 1 gái chở nhau đi đâu zà ta – Ngọc Băng nói làm Ngọc Linh như muốn xỉu tại chỗ.

-Mày bị điên à, tụi tao chỉ là tới quán bar uống rượu thôi.

-Hơi zà, xem ra Ngọc Linh cũng đã tìm được nửa kia rồi còn có tụi mình đơn côi gối chiếc thôi – Devil nói nhìn sang Ngọc Băng với Han Yu.

-Ờ nè, không có dụ đó đâu ghen – Ngọc Linh sùng sồ.

-Ừ, không có – Ngọc BĂNG cũng nhái giọng châm biếm.

-Hứ, hông thèm nói nữa – Ngọc Linh chề môi bức xúc. Thế là cả đám cười vang Ngọc Ái cười thầm gì đó với Ken không ai để ý trừ Ngọc Linh, long cô lại buồn. Còn Ken anh cảm thấy không mấy vui, có lẽ anh cũng đã hơi biết được lí do nhưng anh nhanh chóng xóa bỏ nó đi. Hôm nay Ken không muốn đi bar, Ngọc Ái gọi anh không bắt máy, nhắn tin anh cũng không trả lời, nhìn đồng hồ cũng đã hơn 7h, nghĩ tới lời Duy nói hồi sang Ken lại thấy khó chịu. Bây giờ anh muốn gọi cho Ngọc Linh kêu cô đừng đi nhưng anh không có tư cách với lại bây giờ ai cũng biết anh là bồ của Ngọc Ái rồi. Không cần ăn cơm Ken lao thẳng lên giường, ngủ để khỏi suy nghĩ nhưng hoài anh vẫn không nhắm mắt được. Đùng...XỆt...xệ.. Ngoài kia trời lại mưa.

-Ngọc Linh – Ken bất giác kêu lên, Ngọc Linh vốn sợ sấm sét mà, bây giờ, chẳng lẽ..có khi nào, anh ly ại nghĩ đến cảnh tượng Ngọc Linh nằm trong vòng tay của Duy giống anh tối hôm qua mà tự nhiên đầu Ken muốn bốc khói. Trời mưa ngày càng lớn, đơn nhiên sấm sét ngày cũng càng lớn,. Đùng..đùng..xệt..xệt..

-À ló – Đầu dây bên kia bắt máy.

-Ngọc Linh hả, giờ mày đang ở đâu z ???.

-Nhà. Tút..tút..tút ... Đầu dây bên kia tắt máy lại càng làm Ken lo lắng, lòng anh rạo rực, đối với Ngọc Ái, anh biết mình chỉ xem cô bé là bạn nhưng đối với 1 người bạn anh chưa từng có cảm giác này, có lẽ, anh đã biết tình cảm của anh là giành cho ai và anh phải làm thế nào. Ken phóng xe trên đường giữa trời mưa, chiếc mũ trần thường ngày giờ đã được anh thay bằng chiếc BMW (để tránh mưa ướt chứ gì), trên xe tốc độ đối với anh như vô nghĩa, cuối cùng thì anh cũng đã biết tại sao anh thích mặc áo sơ mi, vì Ngọc Linh đã từng nói, cô ấy thích con trai mặc áo sơ mi, cuối cùng thì anh cũng đã biết, tại sao 1 người bất cần như anh lại có tính cách con nít như vậy vì Ngọc Linh chính là 1 đứa con nít, và cuối cùng thì anh cũng đã biết tại sao ánh mắt của anh luôn giành cho NGọc Linh, cuối cùng thì anh cũng đã biết tại sao nước mắt của NGọc Linh lại làm anh chú ý đến vậy, cuối cùng thì anh cũng biết tại sao khi Ngọc Linh cười thì anh thấy không gian như ngừng lại, bây giờ thì Ken đã biết biết rất nhiều điều, và tình yêu có thể thay đổi 1 con người....

King cong...king cong...kingcong...

Ken đứng giữa mưa nhìn vào trong thì thấy đèn trong nhà đang sáng nhưng bấm chuông này giờ vẫn không thấy ai ra mở cửa, ý nghĩ Duy đang ở đây cứ nung nấu trong Ken, mưa cứ xối xuống, áo anh ướt đẫm từng cơn lạnh len lỏi trong người anh.

King cong..king..cong..

Ở trong nhà có 1 người mang ô đi ra, nhìn thoáng qua là NGọc Linh làm Ken mừng hóm.

-Mày điên à, sao lại đứng đây – Ngọc Linh hấp tấp mở cửa với đôi mắt đỏ hoe.

-Mày tới đây chi vậy, trời đang mưa đó zô nhà đi – Ngọc Linh hỏi dồn, lòng cô cũng đau đến xiết lại, khi thấy người mình thích đứng giữa mưa như vậy thì ai lại không đau chứ.

-Tao...tao..lo ày – Ken ấp úng nói, nhìn đôi mắt của Linh, anh biết cô vừa mới khóc xong chắc lại sợ nữa chứ gì.

-Lo ??? – Ngọc Linh đưa đôi mắt long lanh lên nhìn, quên cả Ken đang đứng ngoài mưa nãy giờ.

Đùng..... 1 tia sét đánh xuống, tìm Ken như muốn lột ra ngoài nhưng chưa kịp định thần lại thì...

-Aaaa – Ngọc Linh nước mắt lại rơi , xiết chặt người Ken, người cô như muốn run lên, nỗi sợ sấm sét của cô như lên đến đỉnh điểm, tìm cô như vỡ tung, nãy giờ ngồi trong phòng cô cứ trùm kín chăn, đơn nhiên kí ức lúc xưa cứ theo từng tia sét đánh vào trong tâm can cô, cây ô cũng theo đà rớt xuống. Ken còn đang phân vân cánh tay anh cứ đưa lên rồi hạ xuống,nhưng cuối cùng anh cũng đưa lên, 2 vòng tay ôm chặt nhau trong mưa, lòng Ngọc Linh vừa sợ vừa cảm giác thấy hạnh phúc, như đang chìm trong bóng tối thì có 1 luồng ánh sáng chiếu vào cô vậy.

-Anh thích em – Theo tiếng mưa, giọng nói trầm ấm của Ken vang đâu đó nhưng cũng đủ cho Ngọc Linh nghe thấy, cô hơi sững sốt nhưng cô cũng không thêm suy nghĩ nữa,cũng không hỏi lại, nhờ đâu là ảo giác của chính cô thì sao.

-Mưa lớn lắm rồi, tụi mình vô nhà đi – NGọc Linh rời ra đưa tay lau nước mắt nói.

Cũng may là nhà NGọc Linh có 2 phòng tắm nếu không thì chắc 2 đứa cùng cảm lạnh quá, sau khi ở trong phòng tắm khoảng 30’ thì Ken cũng bước ra với tạo hình phong cách thường ngày, mái tóc vàng nâu , làn da trắng, đôi môi mỏng như baby,....

-Đâu ra có sẵn quần áo cho tao mặc zậy –Ken thắc mắc, nhìn chiếc áo sơ mi màu xanh đen zới cái quần jeans bụi rất vừa vặn với anh.

-Hôm bữa đi shopping thấy đẹp đẹp nên mua thôi.

-Có dụ đó nữa à – KEN ngồi xuống cạnh NGọc Linh, cười hì hì.

- Mà sao mày đi đâu tới đây giờ này zậy – NGọc Linh đánh trống lảng. -Tao đã nói rồi mà – Ken bình thản uống li trà nóng mà Ngọc Linh đang uống dở.

-Nói gì – NGọc Linh hỏi, nhớ lại cái lí do hồi nãy Ken nói mà mặt hơi ngượng.

-Thì tao lo ày đó .

-HỦ, mày nói thiệt á hả – NGọc Linh lại dơ đôi mắt long lanh lên, nhìn cute cực.

-Giờn mày à, zậy cũng hỏi, mà tên Duy iu vầu gì gì đó, của mày đâu rồi – Ken làm như đây là chuyện thường tình hỏi.

-Hồi nãy trời mưa nên tao kêu nó khỏi tới.

-hehe, sợ nó thấy mày khóc chứ gì – Ken nói trêu chọc.

-Ồ, hứ – Ken đánh vào vai NGọc Linh làm nó la oai oái.

-Thôi đi, mày đừng đánh nữa coi – Ken xích xích qua tới đâu thì Ngọc Linh mò theo đến đấy.

-Đáng cho chưa. -Mày mà đánh tao kiểu đó mai mốt tao không lấy mày đâu nhá – Ken nói trong “hoảng loạn”.

-Ai cần mày lấy chứ – Ngọc Linh bĩu môi nhưng tay vẫn không quên “nhiệm vụ” hành hung người bên cạnh.

-Ai nói, mày không cần nhưng tao cần – Ken nói trong vô vọng + chưa kịp suy nghĩ => Đó là lời tận đáy lòng, hehe.

Không gian giống như ngưng đọng tại lúc này, Ken thì mặt đang từ từ sang hồng hồng, còn NGọc Linh thì “đơ”, tay ngừng hoạt động.

-Hi, mày bớt giỡn – Ngọc Linh ngượng ngịu nói, không phải chứ tim cô đập đến nỗi có thể rớt ra ngoài, tay cô định đưa lên đánh tiếp cho đỡ ngượng thì đã bị Ken chụp lại.

-Tao nói thiệt đó – Lỡ rồi nói luôn.

-Mày khùng hả, đừng giỡn nữa – Ngọc Linh thấy trong lòng bối rối vô cùng, cô không thích Ken giỡn kiểu này.

-Ai thèm giỡn với mày chứ,tao nói thiệt đó, tao thích mày mà – Ken nói như sợ khi Ngọc Linh đứng lên thì sự can đảm này giờ coi như tan biến.

-Mày lại giỡn, còn NGọc Ái thì sao– NGọc Linh cười như mĩa mai, lòng cô nhói đau, cô không muốn Ken đùa 1 cách qua đường như vậy cũng như cô không muốn chính mình làm tổn thương cô bé tên NGọc Ái kia.

-NGọc Ái hả??? Tao đến với con bé chỉ là cho vui thôi, cũng tại vì tao muốn làm mày chú ý đến tao thêm chút thôi – Ken nói đưa tay lên gỡ gỡ đầu, ngượng vô cùng trong Ken lúc này không giống giỡn.

-Chú ý, tại sao phải chú ý chứ ??? – Ngọc Linh hỏi.

-Tao tưởng là mày đang quen thằng Duy chứ,NGọc Ái chính là gợi ý của Han YU với Devil, tao vô tội mà – Ken nói nhăn mặt như con nít.

-Mày nói với tao như vậy mày không thấy có lỗi với NGọc Ái à ???.

-Tao sẽ giải thích sau, mày phải biết không yêu thì sao đến với nhau được vui vẻ chứ – Ken tiếp tục giải thích. -Linh nè, mày..mày làm bạn gái tao đi – Ken nói trong hi vọng, tim Ken giờ phút này đang trong chờ từng lời nói của NGọc Linh.

-Tao...tao khó xử lắm – NGọc Linh nói mắt rưng rưng như nước mắt sắp rơi.

-Mày yên tâm đi, tao sẽ bảo vệ mày, tao nói thật lòng đấy – Ken nói, giọng Ken dịu lại.

-NHƯNG...nhưng – Ngọc Linh nghĩ tới NGọc Ái lòng cô thấy ray rứt, từ “ừ” cứ đọng lại trong cổ họng cô, làm sao cô đồng ý được khi NGọc Ái còn đang là bạn gái của Ken, ai cũng biết và chính cô cũng biết, liệu khi cô đồng ý rồi thì sao chứ ??? Ken có vứt bỏ cô như đối với NGọc Ái hay không, Ken có thích cô thật lòng hay không ???, Câu hỏi này cứ vọng mãi trong tâm trí cô.

@#%\$&^%&^*^&#&^&#

%\$&%^*%&^*(&(#\$^%&

Điện thoại Ken reo, anh không hài lòng bắt máy.

-What?????? – Ken nói.

-Ken hả, không xong rồi thằng Hoàng say rượu nên gây sự với đám thằng Zun , tụi nó đang làm ùm beng ở bar nè – Giọng Khánh vang lên trong điện thoại.

-Thì mày giải quyết đi – Ken nói, chuyện lật vật thể này Khánh thừa sức giải quyết, dù sao Khánh cũng là 1 dân chơi có tiếng.

-Nhưng lần này là thằng Hoàng sai trước , tao muốn giải quyết êm thì tụi nó bảo phải có mày đến , tụi nó muốn thấy mặt mày, nó bảo mày cướp bồ nó – KHánh nói.

-Thật rắc rối, thì mày kêu thêm vài thằng đàn em đến đi – Ken nói, nghe thôi anh cũng tức rồi, tên Zun hình như là đứa mới nổi.

-Tao kêu rồi nhưng tao nghĩ dụ này tự giải quyết êm nhẹ thì hơn.

-Chắc, bar SHINLY chứ gì .

-Ừ. Ken đập máy sau 1 trận đối thoại, sau dụ này anh sẽ tu, có Ngọc Linh thôi cũng đủ rồi.

-Tao có chuyện đi trước, mày cứ suy nghĩ, mai tao đến rước mày đi học nha – Ken nháy mắt tinh nghịch trước khi rời khỏi không kịp để Ngọc Linh ậm ừ.

-Ồ...ơ. Tiếng nổ máy xe trước nhà chứng tỏ Ken đã đi rồi, NGọc Linh thở dài ra khóa cổng, cô cảm thấy vui vì những lời Ken vừa nói, nhưng cô cũng cảm thấy buồn vì Ngọc Ái cô không muốn chuyện này xảy ra chút nào và lòng cô cũng đang thắc mắc rằng Ken có thích cô thật lòng không????.

+++++

Ken nắm tay NGọc Linh kéo vào trường nhưng cô cứ kéo ra .

-Mày để yên đi – Ken hậm hực.

-Ê, ề mày không đi vào lớp mà kéo tao đi đâu vậy ??? – NGọc Linh thắc mắc KEN đang kéo lên phòng phát thanh của trường thì phải.

-“Tôi là Hạng KỶ Thiên, hôm nay tôi chính thức tuyên bố tôi sẽ chính thức theo đuổi Cảnh NGọc Linh và tôi và NGọc Ái chính thức chia tay” – Ken nói 1 mạch trong khi NGọc Linh thì đờ như cây cơ.

2 người họ rời khỏi phòng phát thanh khi vào vịnh quang chừng nào khi ra ngại ngừng chừng đó. Mọi con mắt như đổ dồn vào họ, nhiều lời bàn tán, NGọc Linh kéo tay ra thì Ken lại nắm chặt vào. Đến lớp NGọc Băng tung tăng chạy ra đón, còn Devil với Han Yu thì đang ngồi chờ sẵn.

-Gê quá nha.

-Ồ .- Trong khi đó thì cả lớp nó lại ồ lên như chào đón 1 sinh vật lạ, nói sao thì bọn họ cũng rất thích NGọc Linh khi nghe như vậy họ cũng rất mừng.

Reng...reng...

-Chào cờ nào – Lớp trưởng đứng dậy la lớn khi nghe tiếng chuông, ngay lập tức nhận được bao nhiêu tiếng thở dài cùng than trời than đất của mấy đứa trong lớp.

-NGọc Linh nhanh lên – NGọc Băng hồi hã khi thấy trong lớp đã ra ngoài gần hết.

-Chờ xúu, chờ xúu – NGọc Linh đứng lên cũng hấp tấp. Hai đứa tay trong tay rời khỏi lớp, hội trường hôm nay thật náo nhiệt(vì là trường lớn nên chào cờ trong hội trường nhá).

-Này – 2 đứa bắc gác quay giật người lại, trước mặt NGọc Băng và NGọc Linh là NGọc Ái, con bé với cặp mắt đỏ hoe, gương mặt không còn tươi tắn như thường ngày.

-Tại sao mấy người lại quá đáng như vậy chứ hả, đề tiện – NGọc Ái dùng con mắt khinh thường nhìn NGọc Linh, những học sinh trong trường cũng đã tập trung lại chuẩn bị xem kịch hay.

-NGọc Ái à, thật ra tôi ... – NGọc Linh định giải thích thì NGọc Băng đã chặn lại.

-Thật ra là..Ken thích NGọc Linh chứ không phải cô, cô chưa nghe Ken tuyên bố à, Ken chính thức theo đuổi NGọc Linh ,cái này tình cảm là không thể bắt buộc, cô hiểu chưa – NGọc Băng giải thích, theo lí thì cô sẽ thông cảm cho cô bé này vì đã bị Ken bỏ rơi nhưng theo điều tra của cô thì con nhóc này cũng không phải là tay vừa, KHánh kute nói NGọc Ái là con gái của ông trùm công ty xây dựng, nó cũng là 1 tay ăn chơi có tiếng trước khi quen Ken ,nói chung NGọc Ái là 1 đứa có nhiều thành tích bất hảo, từ khi được Ken tới dự buổi họp lớp liền thông báo với toàn trường cô chính là bạn gái của Ken, ỉ thế ăn hiếp bạn bè,...NGọc Băng định nói cho Ken biết thì nghe được tuyên bố của Ken nên thôi.

-Mấy người xem đi, tôi mới chính là bạn gái của Ken, cái con nhỏ NGọc Linh này là đồ hồ li tinh , cướp bạn trai của người khác, đề tiện vô liêm sỉ – NGọc Ái la lớn chỉ tay về NGọc Linh, gương mặt của NGọc Ái lúc này không còn vẻ ngây thơ mà mọi người thường thấy khi đi với Ken nữa mà là 1 gương mặt chứa đầy sự ghen tỵ, tức giận.

-Ồ – NGọc Linh không nói gì đối với cô, tuy cô chưa chấp nhận lời đề nghị của Ken nhưng cô thấy chính mình cũng có lỗi vì thật lòng mà nói thì chính cô cũng thích Ken.

-NGọc Ái cô im đi, đừng thấy NGọc Linh không nói gì thì làm tới, cô đừng tưởng tôi không biết những việc cô đã làm, cô qua mắt được Ken nhưng không qua mắt được tôi đâu – NGọc Băng bức xúc lên tiếng nếu không nói thì không chừng nó sẽ càng làm tới.

-Vậy thì sao chứ, Ngọc Băng tôi không nói với cô quan trọng bây giờ là con hồ li tinh NGọc Linh này – nGọc Ái rít lên.

CHát... Ngọc Ái ôm mặt lẫn xuống đất máu từ khoe miệng cô chảy ra, mắt cô ánh lên tia tức giận. -Im đi, nãy giờ cô nói đủ chưa – Ken nói bàn tay của anh vẫn còn đỏ, lòng anh như có 1 ngọn lửa thiêu đốt, nãy giờ anh không muốn xuất hiện vì để xem Ngọc Ái sẽ làm gì anh không ngờ trước mặt anh thì giả vờ lương thiện ngây thơ nhưng sau lưng thì lại buông ra những lời xúc phạm nGọc Linh như vậy.

-anh đánh em ư, em là bạn gái anh mà – Ngọc ái nói, gương mặt lại tỏ vẻ đáng thương.

-Như thế là chưa đủ đâu,nếu tôi còn nghe cô nói với nGọc Linh 1 như thế nữa thì cô đừng mong có thể bước chân vào cái trường này, cô không muốn papa mình bị phá sản đúng không – KEN buông lời đe dọa nếu không nói như thế thì ai biết được cô ta sẽ không giận quá mà làm điều xằng bậy.

-Anh ..anh Ken..anh vì con hồ li tinh này mà làm như thế với em à – Ngọc ái nói đưa mắt nhìn những người đang đứng xung quanh, những lời bàn tán bắt đầu rì rầm nổi lên.

-Tôi .. – Ngọc Linh định nói gì đó nhưng rồi lại thôi,mắt cô long lanh như sắp khóc cô không muốn mọi người nghĩ mình như vậy.

-Bây giờ tôi xin nói lại 1 lần nữa, người tôi thích là Cảnh Ngọc Linh, chính tôi muốn theo đuổi cô ấy chứ không phải là cô ấy quyến rũ gì tôi cả, còn NGọc Ái cũng như những cô bạn gái trước của tôi , chắc ai cũng biết rồi...chỉ...chỉ là qua đường thôi – Ken nói, anh biết khi nói ra những lời này thì có lẽ mọi người sẽ nghĩ anh là 1 kẻ máu lạnh không có tình cảm nhưng anh không muốn vì mình mà nGọc Linh chịu lời bàn tán xung quanh, bây giờ anh biết lòng anh có lẽ đã không còn sức chứa 1 người khác nữa rồi.

-Ken à – Ngọc Linh bất ngờ khi nghe Ken nói như vậy, nếu KEN nói thế thì có lẽ hình tượng của anh sẽ sụp đổ chẳng lẽ anh không ngại sao, bắt giặc lòng cô ấm lên, nhận được sự che chở này của Ken, lòng cô ấm áp lạ thường. Bất chợt những lời bàn tán lúc nãy như tan biến, mọi người im lặng còn Ngọc Ái thì đứng lên chạy đi nước mắt ràn rụa.Lúc này lòng Ken cũng đau lắm, dù sao trong lòng anh những kỉ niệm những hình ảnh ngây thơ của Ngọc Ái vẫn còn.

-CÓ CHUYỆN GÌ VẬY HẢ, TẤT CẢ GIẢI TÁN HẾT CHO TÔI – Giọng của bà giám thị quen thuộc lại vang lên làm tất cả giật mình. Ken lặng lẽ thở ra rồi bỏ đi,Devil và Han Yu nãy giờ không nói gì chỉ nhìn Ngọc Linh và NGọc Băng 1 cái rồi cũng rời khỏi. Ngọc Băng nắm tay nGọc Linh lúc này tình bạn là thứ vô cùng cần thiết cho tất cả.

-Không sao đâu – NGọc Băng nhẹ nhàng nói, NGọc Linh cũng chỉ cười nhẹ như cho qua, lòng tin tưởng của cô với Ken bây giờ có lẽ đã là tuyệt đối.

Sau khi trải qua buổi chào cờ có 1 không 2 này, tất cả các học sinh cũng trở về lớp, nói có 1 không 2 là tại vì hôm nay những thành phần lớp cá biệt im re không 1 tiếng nói.Còn những lớp chọn chuyên khác thì nói không ngừng nghỉ, nói trong lặng thầm, từ trước đến giờ đây là chuyện xảy ra lần đầu tiên, đáng lí ra thì phải đối ngược lại mới đúng. Trong giờ chuyển tiết và giờ ra chơi những đứa trong lớp cá biệt cứ thay phiên nhau xuống an ủi Ngọc Linh,lòng cô cũng bớt đi buồn lo 1 phần, Ken từ lúc chào cờ đến giờ đã không thấy có lẽ lại cúp tiết. Về nhà với lòng nặng trĩu Ngọc Linh không biết mình phải làm thế nào khi mọi việc ngày càng lớn.Cô không muốn mình trở thành kẻ xấu trong Ngọc Ái mặc dù đã nghe Ngọc Băng kể về 1 vài thành tích “xấu” của Ngọc Ái.Còn Ken nữa chính cô cũng không biết mình phải làm sao, Ken đã nói như vậy với toàn trường chính cô cũng không ngờ tới 1 người như Ken lại có thể nói ra những điều như vậy.

##%\$&^%*\$^(*&)&O%*) #\$\$^

%\$&^*%)(*_)(*U^%()&&_

-Linh nghe nè – NGọc Linh nặng nề nói.

-Linh mau đến bar SHINLY đi nếu không muốn mất Ken – Giọng devil vang rõ trong điện thoại, sau đó là tiếng tút..tút..tút...

Cô không biết làm sao nữa , mọi chuyện sao lại rối thế này, rốt cuộc Ken có chuyện gì không mà Devil lại nói gấp gấp như thế. Chiếc mũ trần đỏ lại lao vun vút trên đường lòng NGọc Linh bây giờ lại như lửa đốt,

hình ảnh gương mặt baby không còn nói cười của Ken lúc sáng cứ ám ảnh ray rứt cô mãi, Ken có tình cảm với cô thật sao?. Như mọi khi Ngọc Linh tiến tới phòng VIP, lòng cô như đánh trống.

-Anh à . -Anh Ken nè. Khắp phòng tràn ngập tiếng nói cười con gái trên bàn là Ken đang tay cầm li rượu nhấp môi.

-Ken à – Ngọc Linh chậm rãi nói, những người con gái lúc này cũng im bật nhìn ra cửa nơi Ngọc Linh đứng rồi nhìn Ken.

Ngọc Linh xoay người bỏ đi, tại sao lần này Ken lại ngồi với những cô gái đó nữa chẳng lẽ bản tính đào hoa của KEN không thể bỏ sao, cô đã sai lầm khi tin Ken à. Cô lao ra khỏi bar mặc cho tiếng gọi tên mình đằng sau cô không muốn nghe gì nữa, cô cảm thấy mình nhẹ bẫng đi.

Bịch.... Cục đá ngang đường như muốn cản Ngọc Linh lại (tg:ec, nổ nổ xúu nha) , Ngọc Linh xoa xoa chân nước mắt cô rơi không phải vì đau ở vết thương mà là cái đau trong lòng cô.

-Linh có sao không – KEN nói đưa tay ra định đỡ Ngọc Linh lại nhưng thôi. Ngọc Linh không nói gì chỉ lắc đầu cô đứng lên đi tiếp nhưng không được có lẽ cô đã bị trật chân.

-Linh định tránh mặt Thiên sao – Ken nói làm chân Ngọc Linh khựng lại(tg:tên thật của Ken là THIÊN).

-Không – Ngọc Linh đưa tay lau nước mắt cô muốn mình thật mạnh mẽ.

-Linh đến đây vì lo cho Thiên sao, không phải như Linh nghĩ đâu, tất cả là hiểu lầm thôi, những cô gái đó không phải là Thiên kêu đến, Thiên không hề đụng đến họ – Ken giải thích nếu như NGỌC LINH khóc thể hiện cô ấy đang ghen, lòng Ken như mừng lên 1 tí.

-Không đụng đến thì sao chứ, sao không kêu họ đi – NGỌC LINH nói, lời giải thích của Ken cô không muốn tin tuy lúc này cô thấy Ken không đụng đến thật.

-Hi, ra là vậy sao, Linh ghen đúng không – Ken cười , nụ cười kute nhất mà Ngọc Linh thấy từ lúc rắc rối xảy đến, đây mới chính là nụ cười của Ken, vô tư, bình thản.

-Ghen gì chứ – Ngọc Linh lấy lại gương mặt lạnh tanh, cô bước đi nhưng quên rằng mình đang bị đau chân.

-Ấy za – Ngọc Linh khẽ kêu nhẹ, người khuya xuống may có Ken đỡ đằng sau, người Ken mùi rượu nồng nặc.

-Uống rượu từ chiều tới giờ hay sao z – Ngọc Linh đưa tay lên day day mũi.

-Ừ, Thiên uống rượu giỏi lắm, bảo đảm không say luôn – Ken lại cười.

-Xi, thôi ta về đây – Linh đẩy Ken ra xoay người bước từng bước khó khăn.

-Để Thiên chở về cho, mà hỏi nè, những lời Thiên nói hồi sáng là thật lòng đấy, Linh tin Thiên đi – Ken nói, vừa nói vừa đỡ Ngọc Linh.

-Biết rồi, khổ lắm , nói mãi – Ngọc Linh nói với giọng bồn chồn, lòng cô đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

-Linh nè, Linh làm bạn gái Thiên nhé – Ken nói.

-Ồ, để coi...nhưng ta không muốn để người khác ...- ngọc Linh ấp úng nói, đã vậy thì cô hãy đối diện với lòng mình thôi.

-Thiên đã nói lúc sáng rồi, Thiên sẽ không để ai nói gì Linh đâu – Ken nói như chắc chắn.

Ngọc Linh im lặng không nói gì nhưng nhiều đó cũng có thể làm Ken hiểu câu trả lời của mình. Cả 2 con người đang đi giữa con đường này họ đã thật sự tìm thấy nhau nhưng liệu họ có thể gắn kết với nhau không, có vượt qua được khó khăn khi tình yêu còn quá non nớt đối với họ.

16. Chương 16: Bất Ngờ

-Đúng là con gái cái gì cũng lè mề – Ken ngồi trên chiếc motor đời mới giương ánh mắt chờ đợi mỗi mòn nhìn vào cô gái đang nở nụ cười xinh xắn lấy lòng đang từ trong nhà đi ra.

-Thì mày cũng phải thông cảm người “thương tật” như tao chứ – Ngọc Linh chỉ chỉ vào cái chân đang đi cà thọt nhónh.

-Nè, mày tao là thế nào hả ??? – Ken tỏ vẻ không ưng ý.

-Ồ, không xưng mày tao chứ xưng cái gì trườ – Ngọc Linh tỏ vẻ khó hiểu nói.

-Thì xưng..

#\$^\$%*&%^(^&(\$&(%\$%&%^
#%^#\$^&%^&^*(&)(*&#@\$%^

Ken còn chưa nói hết câu thì tiếng chuông điện thoại làm cắt đứt anh khó chịu bắt máy.

-A lô, ai đấy.

-Mày bị hâm à,tao là đại ca của mày đây,mày biết giờ này là mấy giờ rồi không mà tụi mày còn chưa tới định dắt bạn tao đi đâu đấy hả, lần sau đừng có hòng đuổi tao đi học trước rồi ở lại trước cửa đón nàng nữa nhá – Ngọc Băng tuôn 1 tràn không ngừng nghỉ trong điện thoại, mới sáng sớm đang lật đật tới đón Ngọc Linh đi học chung thì gặp Ken đang đứng đợi trước cửa thế là do mủi lòng thương hại trước cái vẻ mắt baby của Ken mà cô đã “hi sinh” đi học trước , ai dè giờ này tụi nó vẫn chưa tới làm nó đợi một gông trong lớp.

-Ồ, ơ, mày bình tĩnh, tại bạn mày nó lè mề quá, chờ xíu, tao chở tới liền – Ken nói sau khi lỡ tai đã bình thường trở lại nhưng ngay lập tức anh nhận được cái nhéo lưng đau nhói từ đằng sau.

-Á, mi làm gì zậy – Ken nói, mặt nhónh trông rất tội nghiệp.

-Làm gì là làm gì, còn không mau chở tao đi học – ngọc Linh trừng mắt, thế là vài phút sau 1 chiếc mô tô lao vun vút trên đường, kèm theo tiếng la oai oái của cô nàng ngồi đằng sau.

KỊt....

Tiếng cạ bánh xe và mặt đường muốn xẹt cả lửa , NGọc Linh loạng choạng bước xuống xe, mắt liếc tên lái xe đang cười te toét ở đằng trước.

-Giỏi quá ha – Ngọc Linh nói rồi quay ngoắt bước vào trường làm Ken nhanh chóng nhảy xuống xe cho ông bảo vệ dắt dồ rồi rượt theo nắm lấy tay Ngọc Linh nịnh nọt.

-Thôi, giận hả, tại sắp trễ rồi nên chạy nhanh cho chắc ăn zậy đó mà – Ken nói đầy giải thích.

-Xí, trễ thì trễ chứ – Ngọc Linh nói, thật ra cô cũng không định giận Ken nhưng vừa bước vào trường thì đã thấy những học sinh trong trường nhìn cô với ánh mắt khác đã zậy thì thôi giận luôn cho Ken mề neho xú để đỡ tức.

-Thôi mà, lần sau không chạy nhanh zậy nữa đâu, được chưa – Ken tiếp tục nói, trong lòng anh đang vui lắm nó không giống cảm giác như quen với người con gái khác, chỉ co Ngọc linh anh mới có thể nói ra những từ như thế, đúng vậy và chắc chắn là như thế.

.....

-Alo.

-Tôi sẽ làm theo lời cô nói..... – Ánh mắt của người này không thể nào rời xa 2 người đó, 2 người mà có lẽ suốt cuộc đời cô không bao giờ quên, đã vậy thì đừng trách cô độc ác.

.....

Thoát khỏi được cái sân trường thì cuối cùng Ngọc Linh cũng vào được tới lớp, do sợ Ngọc Linh sẽ ngại nên cả lớp vẫn tiếp tục hoạt động bình thường mặc dù rất rất muốn chọc phá cái đôi này, trong khi Ken đang nắm tay thật chặt thì Ngọc Linh lại đang dùng hết sức để gỡ tay ra...

Reng..reng..

Tiếng chuông vào lớp vang lên cả đám trở về chỗ, Han Yu nhắm mắt mệt mỏi để chìm vào giấc ngủ, Devil với Ken cũng đang chán nản chuẩn bị nằm ngủ với cái bàn thì ông thầy chủ nhiệm từ đâu đi vào tự nhiên hôm nay muốn gây sự chú ý, miệng thì cười ngoác đến mang tai, tay thì vỗ bộp bộp rồi lấy thước gõ xuống bàn, làm mấy đứa kia cứ bàn tán ông thầy không được bình thường.

-Các em chú ý, chú ý – Ông thầy sau khi làm 1 loạt động tác gây sự chú ý thì cuối cùng cũng mở miệng ra nói nhưng cả lớp giương như không chú ý cho lắm vẫn đang bàn tán sôi nổi về mấy chuyện nhảm ruồi gàn đây.

-Thôi không sao các em không nhìn tôi cũng không sao nhưng – Ông thầy nói hôm nay ông đang vui nên không muốn chấp nhứt, đưa ánh mắt nhìn ra cửa ngừng lại câu nói đang nói dở.

Từ ngoài cửa, 1 cô bé bước vào, nhìn sơ qua có vẻ trông rất cá tính, tóc nhuộm nâu, không cột, mặc đồng phục của trường với dáng body thật chuẩn, đôi mắt long lanh, đôi môi hồng chúm chím nhưng không cười, tuy vậy nhưng gương mặt vẫn trông rất đáng yêu và còn mang theo nét quen thuộc, cả lớp như lắng đọng từng giây từng phút.

Bước tới chỗ ngồi trống duy nhất của lớp, cô bé lặng lẽ ngồi xuống trước ánh mắt ngạc nhiên của nhiều người.

-Ra chỗ khác ngồi đi – Han Yu nói gương mặt không thèm ngẩng lên thậm chí là 1 cái liếc mắt cũng không có.

Im lặng...không có gì di chuyển cả.

-Đừng để tôi nhắc lần thứ 2 nhé, chỗ này tôi không cho phép ai ngồi cả – Han Yu lại nói, giọng nói đã chứa đầy sự tức giận, ngoài cô ấy ra không ai có đủ tư cách ngồi vào chỗ này cả.

-Vậy sao, kể cả ta cũng không được à – Con bé mỉm cười 1 nụ cười nhẹ, với giọng nói trầm ấm dịu nhẹ này có lẽ có thể hút hồn được rất nhiều chàng trai.

Lại lắng đọng, Han Yu không nói nữa cũng không biểu hiện gì là đuổi cô bé ấy đi cả, anh từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh nhìn thẳng vào mắt của đối phương.

-Được, nếu là cô thì được vì nó vốn thuộc về cô mà ...Ha Ra – Han Yu chậm rãi nói như sợ người ta sẽ nghe thiếu đi 1 chữ vậy.

-Ha Ra à – Ngọc Băng run rẩy nói, nước mắt cô như muốn trào ra.

-Ha Ra.

Không phải là họ không nhận ra cô ngay từ đầu mà họ không biết mình làm sao, họ không biết nói gì chỉ biết đông cứng vậy.

-Hi, mọi người sao thế, tưởng là mọi người đã quên Ha Ra này rồi chứ – Ha Ra cười nhưng là 1 nụ cười không còn hồn nhiên như trước nữa, là 1 nụ cười gượng lạnh giá.

-Mày về mà sao không báo tụi tao 1 tiếng – Devil hỏi, anh cũng không biết làm sao ngoài hỏi chuyện này.

-Tại tao muốn làm tụi bây bất ngờ ấy mà – Ha Ra trả lời.

-Thôi thôi được rồi, có gì để hàn huyên sau bây giờ chúng ta lấy sách vở ra tiếp tục học nào- Ông thầy ra lời kéo học sinh vào học tập.

Cả lớp lấy sách vở ra nhưng ai cũng có suy nghĩ riêng nhưng chúng đều liên quan tới 1 người.

Giờ ra chơi cả lớp kéo ủa xuống hỏi thăm cô bạn ai cũng vui mừng vì sự trở lại của cô. Sau đó Ngọc Linh và Ngọc Băng rủ cô đi can teen.

-Ha Ra , sao mà zia mà không nói gì với tụi tao hết z.Dạo này mà đẹp hẳn ra nha – Ngọc Băng cười, cô nhớ HA RA nhiều lắm.

-Hi, tại tao muốn làm tụi mà bắt ngờ thôi mà.Đừng giận nha – Ha Ra nũng nịu.

-Nể tình mà là bạn tao nên tụi tao tha – Ngọc Linh nói tiếp.

-Xi.

Cả đám lại trở về chỗ ngồi quen thuộc đã có mặt đủ 3 đứa, vẫn cùng nhau ăn như lúc trước nhưng hôm nay cả 3 không nhắc gì đến 3 người con trai kia cả, nhất là Han Yu, có lẽ sự trở về của HA Ra là sự khởi đầu của 1 sự việc mới.

Lưu ý:cặp Ken với nGọc Linh chưa xong đâu nhá, chỉ là chưa tới lúc thôi, hé hé.

Tại nhà Ha Ra vào 7h tối.

-Ha Ra à , mà thay đổi nhiều thật nha, chính tao cũng không nhận ra luôn á – Ngọc Băng cứ ngồi tằm tắt khen, cười hì hì.

-Đẹp hơn lúc xưa nhiều đúng không ,tụi mà đừng có nghĩ là tao đi làm phẫu thuật tùm lum nhá, không có dụ đó đâu – Ha Ra cười, giải thích kéo mấy con bạn hiểu lầm.

-Chứ mà làm sao hay z, lúc đầu tụi tao không có nhận ra mà đâu, tại mà thay đổi nhiều qua, điệu hơn trước nhiều, tóc thì đỏ đen tùm lum – NGọc Linh vô tư nói, đúng là nghĩ gì nói đó.

-Hi, đó là nhờ chị Lee Na tất cả đó, thật sự mà nói thì tao lúc mấy ngày đầu khi bước vào kế hoạch thay đổi vóc dáng tao sợ bà chị đó lắm nhưng riết rồi cũng quen, khi đó tao mới biết đượ cái tốt của bà – Ha Ra thở dài nhớ lại khoảng thời gian trước đây mà cô còn cảm thấy rùng mình, hằng ngày cô phải thức dậy thật sớm, ăn ít dần, tập thể dục thường xuyên, nhiều khi đói đến nỗi cô chỉ muốn ngất và bỏ cuộc mà thôi nhưng rồi nghĩ đến bạn bè nghĩ đến người đó, cô lại nỗ lực, đúng cô muốn chứng minh rằng, cô xứng đáng là 1 mẫu người con gái tốt, chê cô xấu thì cô đã cố gắng để mình đẹp hơn rồi, lần này trở về cô nhất định sẽ làm hẳn hoi hện....

-Chị Lee Na – Ngọc Băng và NGọc Linh nói đây ngạc nhiên sống ở bên Hàn 1 thời gian nhưng họ chưa từng biết HA Ra có quen 1 người như thế.(chị Lee Na là người đã cứu Ha Ra lúc trước đã xuất hiện ở chương 6).

-Ồ, nhưng chắc tụi mà không biết đâu, tao...

Kingcong...kingcong...

-Chắc bọn kia tới đó, ra mở cửa đi – NGọc Linh cười lằng xằng tính ra mở cửa thì Ha Ra đã kéo tay cô lại.

-Khoan...khoan đã...

-Sao vậy – Ngọc Băng và nGọc Linh ai cũng ngạc nhiên nhìn Ha Ra,

-Tụi mà gọi điện cho bọn nó kêu là tao mệt bảo bọn nó zia trước hết đi – Ha Ra tiếp tục nói, gương mặt chứa đầy sự lo lắng,

-Là sao cơ???

-Thì bọn mà cứ làm theo tao nói là được rồi.

-OK.

Ngọc Băng rút con iphone ra viện đại 1 lí do đuổi tụi nó zia rồi dùng gương mặt tức giận nói.

-Nè, mà đừng nói với tao là mà còn ngại gặp Han Yu nghe chưa .

-...

Im lặng.

-Vậy là đúng rồi chứ gì, tao thấy mà nên gặp Han Yu để nói rõ đi, mà làm như vậy là không đúng đâu – Ngọc Băng tiếp tục nói với vẻ mặt hằm hằm.

-Ha Ra à, mày suy nghĩ lại đi, mày nên gặp trực tiếp han Yu để nói rõ về tình cảm của mày còn hơn, nếu như mày còn giận Han Yu về chuyện đó thì chắc chắn là mày vẫn còn tình cảm với Han Yu phải không – Ngọc Linh cũng nói với gương mặt khó xử.

-Nhưng mà tao..chuyện đó – Ha ra nói, mắt cô đã rưng rưng, thật ra trong thời gian vừa qua cô nhớ Han YU nhiều lắm, khi gặp anh cô muốn nhào vào lòng anh mà khóc cho những tháng ngày cô phải chịu muốn nói chuyện, muốn thấy nụ cười lạnh lùng nhưng ấm áp của anh nhưng..có lẽ điều đó đã không được nữa rồi.

-Chuyện lúc Han YU ở bar đúng không? Mày vẫn giận chuyện đó chứ gì.OK.Vậy thì tao nói ày biết...-Ngọc Băng nói chưa hết câu thì NGọc Linh đã xen vào như cố tình cắt đứt câu nói của Ngọc Băng vậy.

-Sáng mai đến lớp tao sẽ kêu Han Yu ra sau trường để tụi mày nói chuyện riêng, Han Yu không tệ như mày nghĩ đâu, mày đã thích Han Yu rồi thì mày phải tin tưởng vào người mày thích chứ – Ngọc Linh nói, cô như nói ra chính nỗi lòng của mình vậy.

-Không cần đâu, tụi bây đừng thuyết phục tao nữa,vô ích thôi, tụi mày chưa từng trải qua, tụi mày sẽ không hiểu đâu – Ha Ra thở dài, lòng cô lại nhói đau, gặp nhau ư, cũng chỉ vô ích thôi, vì Han YU đâu thích cô, dù có cô hay không thì hẳn vẫn vui chơi với người con gái khác đó thôi, giống như lúc trước ở bar vậy.

-Ai nói với mày là tao chưa từng trải qua, không phải chỉ có mình mày buồn, mình mày đau đâu, tao cũng đã từng như thế từng như mày không tin tưởng vào người mình thích – Ngọc Linh nói, nói với tất cả lòng mình.

-Mày..mày nói zậy là sao?? – Ha Ra đầy ngạc nhiên như không hiểu những điều con bạn vừa nói.

-Ơ..tao...- Ngọc Linh như nhớ ra mình đã nói hồ đồ nên đỏ mặt im lặng.

-Mày thích ai rồi à...ừm...Ken đúng không – Ha Ra hỏi sau 1s suy nghĩ, cô mỉm cười nhẹ, cuối cùng thì đứa bạn của cô cũng đã tìm được hạnh phúc.

-Ờ... – Ngọc Linh ứ ứ đưa đôi mắt tròn xoe lên nhìn.

-Ken và Ngọc Linh đang yêu nhau đấy – Ngọc Băng đỡ lời.

-Yêu đâu mà yêu chỉ quen tạm thời thôi – Ngọc Linh đỏ mặt nói, làm Ha Ra và Ngọc Băng cũng phải cười.

-Thôi, đừng đánh trống lảng nữa, nói về vấn đề chính đi, ngày mai tao và Ngọc Băng sẽ hẹn Han Yu ra sau trường để tụi mày tự nói chuyện – Ngọc Linh nói.

-Tao không gặp đâu, tao không muốn bắt buộc người khác yêu mình – Ha Ra thở dài.

-Ai nói là mày bắt buộc, ngày mai tao chắc chắn với mày sẽ không có gì xảy ra đâu, tao bảo đảm luôn đấy – Ngọc Linh cố gắng thuyết phục.

-Thời gian mày đi đã xảy ra rất nhiều chuyện, mày không biết đâu, Han Yu thay đổi nhiều lắm – Ngọc Băng nói, ánh mắt hơi buồn khi nghĩ đến Han Yu từ 1 người vui vẻ tuy không nhiều chuyện bằng bọn cô nhưng Han Yu cũng không đến nỗi như bây giờ, không nói, có cười thì đó cũng là 1 nụ cười gượng, cô biết Han Yu đã xác định được tình cảm của mình rồi.

-Thì sao chứ – Ha Ra nói, gặp cũng zậy, mà không gặp cũng zậy không chừng lại tồi tệ hơn nữa nên tốt nhất là không nên gặp.

-Mày đừng cố chấp như zậy nữa được không, như zậy chỉ làm khổ cho cả 2 thôi – Ngọc Linh la lớn, cô không biết phải làm sao với cô bạn cứng đầu như Ha Ra nữa.

-Ha Ra à, tao nói thật đấy, Han Yu nó không như mày nghĩ đâu, tao nghĩ chắc mày cũng không muốn Han Yu buồn hay đau khổ đúng không, cứ nhìn hồi sáng sẽ biết, lúc mày về Han Yu vui biết chừng nào nhưng mày lại lạnh lùng với nó mày không thấy nó buồn lắm sao, tao nói thật sự đấy – Ngọc Băng giải thích, Ha Ra quá cô chấp, quá tự ti, Ha Ra luôn lo sợ, chính cái sợ hãi đó đã làm cô mất đi hết sự tự tin khi cô mới gặp Ha Ra lần đầu ở trường POWER.

-Tao....

-Thôi, đừng nói nữa ta hiểu mà, không sao đâu – Ha Ra chặn lại lời nói ngay không phải cô không muốn nghe mà cô không muốn nghe lại cái sự thật đau lòng đó.

-Không phải đâu, nghe ta nói đi – Han Yu nói, lần này anh không thể nào vượt mặt cơ hội được, anh không thể nào để chuyện lần trước lại 1 lần nữa xảy ra.

-Thôi, không cần đâu – Ha Ra ngửa mặt lên nhìn trời, đã có ai đó từng nói khi ngẩng mặt lên nước mắt sẽ không chảy ra mà đúng không.

-Nghe Han Yu nói đi, thật ra đêm đó ở bar, ta có gọi cho Ngọc Băng , lúc đó ta mới biết mi có tới bar, ta có đuổi theo mi nhưng không gặp – Han Yu nói như kể lại đoạn phim ngày hôm qua vậy chuyện này luôn ám ảnh trong đầu anh.

-Đuổi theo thì sao chứ, dù sao thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi – Ha Ra nói nước mắt đã nằm trên khóe mi, cô lại nhìn lên trời thật sự mà nói lòng cô đang đau, đau lắm khi cảnh tượng lúc trước cứ đeo bám lại đầu óc cô.

Han Yu thở dài không nói gì, anh biết bây giờ khó có thể giải thích lại.

-Nhưng mà bây giờ ta muốn kể i nghe 1 câu chuyện, mày có muốn nghe hông .

-Chuyện gì, kể đi – Ha Ra hỏi, kể chuyện thì cô nghe thôi.

-Chuyện này xảy ra cũng đã lâu rồi ,tối hôm đó, Ngọc Băng hẹn tao tới bar, tao không biết để làm gì nhưng hôm đó lúc tao đang ngồi chờ thì con bé hotgirl gì đó, tự nhiên tới rồi còn cố ý té lên người tao nữa chứ, lúc đó tao đang cuống nên không biết rằng có 1 người đã nhìn thấy...(ngừng)..tao cố gắng đuổi theo nhưng không gặp, lúc đó tao buồn lắm, rồi người đó bỗng nhiên ra đi tao không biết lí do tại sao nhưng, mày biết không ??? – Han Yu nói rồi quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt đang đỏ hoe của HA Ra, cô bé im lặng.

-Khi người đó đi rồi tao mới biết người đó quan trọng như thế nào tao muốn gặp người đó lắm, muốn nói cho người đó nghe là..là...tao..tao thích người đó – Han Yu ngập ngừng lấy hết can đảm thật sự bây giờ anh muốn bỏ chạy ngay khỏi đây ngay lập tức vì từ trước đến nay toàn người ta tỏ tình với anh rồi anh của lại thôi bây giờ lại ngược lại, không ngại sao được chứ.

-Ồ – Ha RA cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài những gì Han Yu vừa nói là sự thật ư , chẳng lẽ đêm đó chỉ là 1 hiểu lầm sao.

-Chắc mày cũng biết đó là ai đúng không ,vậy nếu là người đó mày sẽ trả lời thế nào ??? – Han Yu lại tiếp tục hỏi.(tg:tỏ tình gì mà khôn zữ).

- Ồ, ơ tao..tao.. – HA Ra ấp úng, người Han Yu nói là cô ư, cô cũng muốn đồng ý lắm nhưng có lẽ..cô không đủ can đảm, cô phải chịu bao nhiêu cực khổ để về đây làm Han Yu phải hối hận nhưng giờ đây Han Yu lại nói thích cô...

-Chắc người đó sẽ nói là tao không xứng đúng không – Han Yu nói, mặt buồn đi hần, làm lòng Ha Ra tê tái.

-Không, không có đâu, chắc, chắc là.. – Ha Ra nói, mặt cúi xuống đỏ gay, trông cute cực.

-Chắc sao... – Han Yu có vẻ vui hơn, hi vọng hơn.

-Thì đồng ý chứ sao.. – Bỗng nhiên lùm cây rung rinh, rồi 1 giọng nói cất lên.

-Cái đồ ngu, trời ơi – Ngọc Linh la lên còn kèm theo 1 cái cốc đầu giành cho Ken bởi cái tội nhiều chuyện đi rình người ta mà la lớn z đó.

-Á, huhu, vk iu sao lại đánh a zậy – Ken la lên xoa xoa cái đầu tỏ vẻ đáng yêu, còn Ngọc Linh thì mặt đỏ gay khi nghe cái cách xưng hô đó nên im re đứng lên luôn.

Devil và Ngọc Băng rình nãy giờ thì cứ che miệng cười, hết cặp ngoài kia rồi lại đến cặp trong này.

-Nè, tụi mày... – Han Yu kinh hoàng nhìn cái đám đang đứng trước mặt mình và những câu khi nãy mình nói mà

-Hehe, tại tao sơ ý thôi, mà Ha Ra ngại ngừng gì nữa, chấp nhận đi cho rồi, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, tao nguyện chấp nhận làm nhân chứng cho sự trong trắng của Han Yu đấy – Ken cười cười nói, đẩy HA Ra về phía Han Yu làm cả 2 người họ đều cười như mình chứng cho tình yêu của họ đã thực sự bắt đầu.

Xa xa (tg:lại xa xa nữa, sao cái người này cứ đứng nhìn xa xa thôi nhỉ), lại có 1 người đứng nhìn thầm cả đám người đang đứng cười đằng kia mà đôi mắt ánh lên tia tàn ác, môi cười mỉm , chắc chắn lại báo hiệu cho điều không hay sắp xảy ra.

-Ngọc Linh, ta thấy mi đang hạnh phúc lắm đây, vậy thì ta i làm người đầu tiên vậy – Người đó thì thầm, giọng nói đầy mưu mô gian ác.

17. Chương 17: Tai Nạn Và Kì Tích

Sau hôm đó , mọi chuyện lại trở nên bình thường, đâu lại vào đó, HA RA . Han Yu và Ken,Ngọc Linh tuyên bố với toàn trường là đang quen nhau. Họ đến trường cùng nhau, lại đi chơi cùng nhau như trước, họ vẫn thường xuyên cãi nhau .Mọi chuyện tưởng chừng như kết thúc ở đó nhưng....đó chỉ là nếu ..nếu như không có chuyện đó xảy ra.

-NÈ, đi bar đi, tự nhiên nhớ hùi xưa quá à – Ngọc Linh nhanh nhẩu nói khi cả đám đang đi bộ trên vỉa hè.

-Xưa cái đầu mày í, mới đi hôm kia xong – Ngọc BẮng nhanh nhẩu nói lại.

-Thì tao phải phóng đại tí chứ –Ngọc Linh bữu bữu môi khoác tay Ken.

-Phóng cái đầu mày í – Ngọc BẮng đốp lại, lè lưỡi cười nham nhở.

-Ồ, cái con này.. – Ngọc Linh đang định nói lại thì điện thoại reo.

-À lô – Ngọc Linh nói.

-Linh hả. Duy nè – Tiếng Duy vang trong máy, vì đây là điện thoại xịn nên âm lượng hơi lớn, KEN đang đi bên cạnh có thể nghe được.

-Ồ, có gì không z – Ngọc Linh liếc liếc sang Ken, đang mặt hầm hầm bên kia, mặc dù quen nhau cũng đã được 1 thời gian nhưng Ken cứ ghen giữa cô với Duy hoài.

-Duy đang ở bar nè, Linh rảnh không tới đây chơi – Duy nói xen lẫn cả tiếng nhạc nền đang bập bùng chứng tỏ Duy đang ở bar thật.

-Ồ ờ, được á, Linh tới liền. – Linh tươi cười nói, đang thềm đi bar thì tự nhiên có người gọi điện rủ đi nên đồng ý liền =>chưa kịp nghĩ hậu quả, cô là người vô tâm mà.

Sau khi Linh đã cúp máy rồi thì KEN vẫn giữ nguyên khuôn mặt hầm hầm ,không thềm cười, rút tay ra khỏi tay Ngọc Linh làm cô nàng cười tủm tỉm, cô biết Ken đang ghen, không hiểu sao từ trước đến giờ cô rất thích nhìn gương mặt Ken khi ghen.

Lúc đó, Han Yu với HA RA mới thì thầm đại loại như là “giận nhau nữa rồi” hoặc là cá cược xem họ sẽ giận nhau đến bao giờ.

-Sao vậy- Ngọc Linh nhanh nhẩu túm lại tay chuẩn bị àn năn nỉ.

-Không sao trăng gì hết á, lo mà chạy tới bar với cái thằng kia đi – Ken nhăn nhăn mặt, nhìn con nít lấm luôn nên Ngọc Linh mới cười làm anh chàng tức quá dùng dằng giựt tay ra đi ngang qua đường.

Thế là cả đám còn lại đứng cười bảo Ngọc Linh rượt theo, Ngọc Linh cũng cười lại rồi quay người chạy theo.

Bên kia đường , 1 chiếc xe hơi láng bóng đang đậu cách đó không xa cũng từ từ lăn bánh.

-Đây là 1 cơ hội tốt đây. Ngọc Linh, vĩnh biệt người, hahahahaha – Tiếng cười mang rợ phát ra từ trong xe.

-Ken à , KEN – ngọc Linh chạy theo nhưng Ken không dừng bước, anh vẫn còn giận lắm, vì nGọc Linh nên anh đã bỏ bớt cái tật lẳng nhăng ai dè, Ngọc Linh thì vẫn ham chơi , hám zai như trước.

-Ken – Ngọc Linh kêu lại nhưng anh cứ đi nên cô nàng bĩu môi đứng nghĩ “mệt” mặc dù chạy chưa được 2 phút.

-Nè, không đứng lại ta giận thiệt đấy nha – Ngọc Linh lại áp dụng dùng chiêu cũ nhưng luôn hiệu quả, người lười vận động như cô mà kêu cô chạy thì...thôi rồi.

Nhưng không thấy động tĩnh gì từ KEn nên cô lai tiếp tục la lớn:

-NÈ. Không giỡn đâu nhé .

Brừmtiếng động cơ xe làm cô quay lại theo quán tính nhưng có lẽ đã quá muộn, chiếc xe cách cô không xa và đang chạy với tốc độ kinh hoàng , Ken cũng giật mình quay lại, cả đám Ngọc BẮNG đang đứng bên kia đường cũng “đứng hình” vì ham nói chuyện nên họ không để ý nguy hiểm đang rình rập Ngọc Linh, tất cả họ đều biết, bây giờ có làm sao cũng không kịp khi chiếc xe lao quá nhanh.

Ngọc Linh lúc này không biết làm gì ngoài đứng nhìn người lái, nhưng chiếc xe lao nhanh nên cô không nhìn rõ mặt chỉ thấy nụ cười nham hiểm đang ngự trị trên môi đó mà thôi mà thôi.Đấy chắc chắn là 1 vụ sắp đặt vì đây là 1 con đường khá vắng mà tại nó thường xuyên đi bộ về qua đây (tg: sắp chết mà suy nghĩ được nhiều nhỉ, sao không chạy đi, ngu thế).

Ngọc Linh nhắm mắt lại suy nghĩ cho đến khi cô không còn cảm nhận được gì nữa ngoài sự đau đớn, cô chìm dần vào vô thức.

Chiếc xe lao đi như sợ sẽ bị tóm lại. Cả đám nó chạy ủa đến, hàng loạt các cú điện thoại được gọi đi.

+++++

Bệnh viện hôm nay thật khác lạ. Hàng loạt chiếc BMW dừng trước cổng, y tá , bác sĩ từ bệnh viện tràn ra , gấp gáp chạy đến chiếc xe đầu tiên, vừa dừng cái két... trước cổng, trên xe 1 cô gái máu chảy đầm đìa gương mặt nhợt nhạt, tràn ra từ đầu, từ tay của cô, bên cạnh là 1 anh chàng dính đầy máu, nếu ai không biết thì chắc cũng tưởng rằng Ken cũng bị tai nạn, gương mặt anh thất thần nhìn Ngọc Linh đôi mắt cô đang nhắm nghiền, không còn ánh lên long lanh cười đùa tinh nghịch nữa, tìm anh như...ngừng đập.

Ha Ra, Ngọc BẮNG lặng lẽ chạy theo xe vừa đẩy vừa khóc vừa la tên Ngọc Linh, còn Han Yu và Devil cũng chỉ biết an ủi Ken,là con trai họ không thể khóc cũng không thể tỏ ra yếu đuối, mặc dù trong lòng họ cũng đau lắm, họ biết Ken đang rất hối hận vì nếu không tại anh thì Ngọc Linh đâu có như vậy.

-Xin lỗi, chúng tôi phải tiến hành phẫu thuật, mọi người phải ở ngoài chờ – Y tá ngăn đám bọn nó lại.

Cửa phòng đã đóng được 6 tiếng. Chỉ 6 tiếng thôi ,trước kia đối với họ 6 tiếng chỉ là 1 thời gian ngắn không đủ để họ chơi nữa, vậy mà giờ đây 6 tiếng như 6 thế kỉ, KEN im lặng , ai cũng chỉ im lặng , nước mắt họ lặng lẽ rơi, Ken cũng vậy.

Giờ đây anh mới cảm nhận được Ngọc Linh quan trọng với anh chừng nào, ngày trước anh không thích Ngọc Linh cho lắm, vì cô luôn trêu chọc anh cái chuyện “tiếng anh” nhưng bây giờ anh đã biết ghen, ghen với cái người tên Duy kia, nhờ đó mà anh dần dần nhận ra tình cảm của mình rồi thế nhưng tại sao hạnh phúc chưa được bao lâu thì chuyện này lại xảy ra chứ???

-Ting – Tiếng động báo hiệu cho ca phẫu thuật đã xong .

Cả đám ủa đến, bác sĩ tháo găng tay ra nhìn họ với cặp mắt mệt mỏi sau nhiều giờ tập trung căng thẳng.

-Bác sĩ, cô ấy..thế nào – Ken hỏi, giọng hơi ngạt ngừng hình ảnh Ngọc Linh ngã xuống máu chảy lên lẳng trên mặt đường có lẽ vẫn đang ám ảnh anh.

-Ngọc Linh, có sao không, nói nhanh đi bác sĩ – Ngọc BẮNG hấp tấp đôi mắt cô đang đỏ hoe.

-Mọi người bình tĩnh , cô ấy mất máu rất nhiều nhưng cũng may là cô ấy đã được đưa đến kịp thời nên đã qua giai đoạn nguy hiểm.

-Phù...

Tiếng thở ra tràn đầy, xua tan âu lo trong lòng những người ở đây.

-Nhưngcó lẽ...sẽ để lại di chứng – Bác sĩ nói, trong lòng hơi sợ hãi , ông biết những người trẻ đang đứng ở đây ai ai cũng có thể lực, ông không muốn mất việc sớm.

-Cái gì cơ, ông nói...- Ken hỏi lại, tim đập liên hồi, giờ đây anh không còn tâm trí để gầy sự nữa.

-Bác sĩ à – Ha Ra hỏi ,cô như muốn ngắt đi sau câu nói vừa rồi của ông bác sĩ, Ngọc Linh là người bạn nhí nhảnh, hồn nhiên mà cô luôn xem như người trong nhà vậy thể mà giờ đây.

-Có lẽ cánh tay bên trái của cô ấy đã chạm mạnh vào mặt đường nên...có lẽ ..tôi đã cố gắng hết sức.... – Ông bác sĩ ngừng lại thay cho câu trả lời.

Ken lặng người , anh không biết phải làm gì bây giờ, chắc chắn Ngọc Linh sẽ rất sốc khi nghe chuyện này.

-Thôi được rồi, vậy chúng tôi vào thăm được chưa – HAN YU hỏi khi thấy không khí lúc này, anh cũng đang rất buồn, khi Ha Ra ra đi Ngọc Linh đã động viên anh rất nhiều, cô ấy là người bạn tốt mà anh luôn trân trọng.

-Được rồi nhưng phải giữ trật tự để bệnh nhân nghỉ ngơi, hiện tại chúng tôi vẫn chưa xác định được lúc nào cô ấy sẽ tỉnh lại nên mọi người cứ giữ bình tĩnh – Ông bác sĩ rời khỏi nơi đứng đưa tay lên lau mồ hôi, thăm rửa những cô y tá với mấy ông bác sĩ kia giám đốc ông ra trước....

Không khí như lắng đọng lại, cả đám tụ tập nó không ai nói được gì đã 5 ngày rồi Ngọc Linh vẫn chưa tỉnh lại . Tụi nó xin nghỉ học ở trường để có thêm thời gian chăm sóc cho Ngọc Linh, sau 5 ngày điều tra tụi nó đã kiếm được 1 số manh mối. Chắc chắn rằng Ngọc Linh bị hại do cố ý, chiếc xe đâm cô ấy được xác định chạy về hướng trường học mà tụi nó vừa đi khỏi. Cánh tay của Ngọc Linh hiện tại bác sĩ nói không còn cách nào để hồi phục. Trong thời gian nằm viện cả lớp cá biệt có đến thăm , Mai Ly có ở lại hỏi thăm với Ngọc BĂNG nhưng rồi cũng về nhà vì ở lại cũng chẳng giúp được gì . Chuyện Ngọc Linh bị tai nạn chỉ có trong lớp biết, ngay cả Duy còn không được cho biết. Cô còn chuyển lời dùm Ái Mỹ (học sinh mới chuyển đến vào chương 12 đó) là do bạn nên không tới thăm được , nhắc đến Ái Mỹ ,Ngọc Băng mới nhớ, ánh mắt mà Ái Mỹ nhìn cô rất khác, nó mang theo sự ghê sợ và quen thuộc, đã vậy hôm nay còn viện cớ bạn không đến thăm Ngọc Linh...

-Ừm...- Tiếng cựa quậy làm KEN đang thiếp cũng phải giật mình.

-NÈ, Ngọc Linh, Ngọc Linh tỉnh rồi .. – Ken cười mừng rỡ, nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua.

Cả đám đang nằm thiếp cũng giật mình tỉnh dậy, nửa tỉnh nửa mơ, đi gọi bác sĩ...

Sau 15 phút nhộn nhịp cuối cùng bác sĩ cũng ra ngoài nhường lại không khí riêng tư cho đám bọn nó, Ken nhanh chóng chạy lại đỡ Ngọc Linh dậy,

-Giờ mới chịu tỉnh hả , mày làm tao lo lắng biết không– Ngọc Băng hỏi có chút bông đùa.

-Không tỉnh bộ muốn tao nằm lun à – Ngọc Linh nói lại, cười cợt, thật ra lúc này khi đám tụi nó ra ngoài bác sĩ đã nói qua tình trạng hiện tại của cô , kể cả dụ cánh tay của cô...tuy có hơi buồn thật nhưng mọi chuyện dù sao cũng qua rồi, dù khóc cũng vậy thôi, thế thì để theo tự nhiên vậy, cô không muốn mình yếu đuối như vậy.

-Ăn nói bậy bạ – Ken cốc nhẹ vào đầu Ngọc Linh, ,mấy ngày rồi anh mới thấy lại cái nụ cười tinh nghịch ấy , thấy lại gương mặt đầy sự sống.

-NÈ, đầu nha – Ngọc Linh nũng nịu(tg: bộ chị quên luôn cái chuyện vì sao chị lại nằm đấy rồi à).

-Mà...(ngừng lại lấy hơi).. tụi bây cứ bình thường đi ,đừng đóng kịch giả tạo nữa, tao biết hết rồi,có cánh tay thôi mà nhảm nhò gì, dù sao tao vẫn còn tay phải mà – Ngọc Linh nói còn nở thêm nụ cười gương.

-Ngọc Linh nè, mày đừng buồn nha ,thế nào cũng có cách mà – Ngọc BĂNG an ủi nhìn nụ cười của Ngọc Linh mà cảm thấy chưa xót.

-Ừm – Ngọc Linh gật đầu, không gian im lặng, ai cũng muốn suy nghĩ nhiều điều đang đợi tụi nó mà.

-À, Lee Na, Lee NA sẽ cứu được Ngọc Linh – HA RA reo lên nước mắt chỉ chực rơi, mấy ngày nay cô lên mạng xem đủ cách chữa lành cánh tay cho Ngọc Linh thế mà lại quên đi chị LEE NA, đúng là xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

-Chị Lee NA ??? – Ngọc BĂNG thắc mắc, Lee NA chính là người đã giảm béo cho HA RA mà HA RA thường kể mà???

-Đúng, Lee Na sẽ cứu được cánh tay của mi đấy Ngọc Linh, trước kia chị ấy từng nói với ta là chị ấy học khoa chỉnh hình, cô ấy có thể nối xương lại mặc dù điều này ngay cả bác sĩ cũng làm không được đó – Ha Ra nói, lòng cô sướng rơn, bỗng nhiên nhớ tới bà chị Lee Na kia làm cô cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn khi nhìn Ngọc Linh đang nằm trên giường vậy.

-Thật, thật sao, vậy là có hi vọng rồi – Ngọc Băng mừng rỡ nói, mém xiu nữa là cô nhảy tưng tưng lên luôn rồi.

Ngọc Linh thì chỉ ngạc nhiên không nói gì, cô không muốn hi vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng nhiều.

-Vậy giờ cô Lee Na đó đâu, làm sao để liên lạc được với cô ấy – Ken bồn chồn hỏi, lòng anh nhén lên tia hi vọng, không biết bằng cách nào nhưng chắc chắn anh sẽ tìm cách chữa trị cho Ngọc Linh.

-Cô ấy đang ở Hàn Quốc, tôi vẫn còn số điện thoại của cô ấy đây. – HA RA nói, vừa nói vừa rút điện thoại ra.

-Vậy thì mau liên lạc đi – Ngọc Băng và Devil cùng đồng thanh nói, rồi họ nhìn nhau ngượng ngùng “có trùng hợp z hông”.

+++++

2 ngày sau...

- Chị LEE NA – Ha RA hét hết cỡ khi thấy 1 cô nàng mặc chiếc áo khoác da, váy đen sang trọng đeo kính râm, gương mặt đang nhăn nhó đi ra từ sân bay.

-A, HA RA – Lee Na mừng rỡ khi thấy cô bé dễ thương từng ở với cô 1 thời gian đang vẫy tay gọi mình.

-Lâu rồi không gặp nhớ cưng quá – Lee Na cười cười ôm chầm lấy Ha Ra, và không chú ý rằng cô đang đứng 1 cạnh anh chàng nhìn cô từ đầu tới chân này giờ.

-Hi, em cũng vậy – Ha Ra đáp lại cái ôm của Lee Na cười khì khì.

-Nè, đủ rồi phải không, mới không gặp nhau 1 thời gian thôi có cần vậy không – Han Yu đút tay vô túi nhớ lại ngày Ha RA từ Hàn Quốc về gặp anh cũng không vui mừng như vậy.

Hai người liến thả nhau ra, Lee Na sầm soi anh chàng từ đầu tới chân mỉm cười nói.

-Cậu là Han Yu đây sao, trong cũng được trai đấy – Lee NA nói, trong lòng cô cũng rất hài lòng khi con bé Ha Ra đã chọn được 1 người yêu nó thật lòng (chị này biết được là nhờ câu nói ghen tuông lúc nãy).

-Tất nhiên, chị tên Lee Na đúng không, cảm ơn chị đã chăm sóc cho “bạn gái” tôi tại Hàn – Han Yu cố tình nhấn mạnh hai chữ bạn gái như cô ấy là của riêng mình.

-Ồ không cần khách sáo đâu – Lee Na cười cười.

-Thôi thôi, vẫn còn nhiều thời gian cho 2 người nói chuyện mà, bạn em đang chờ chị ở bệnh viện đấy chị Lee Na – Ha Ra nói khi thấy thái độ bất thường của Han Yu, chắc chàng ghen đây mà, nghĩ mà cô mát cả lòng, hé hé.

Thế là sau đấy 3 người họ đến bệnh viện, trong khi Han YU đang cặm cụi lái xe đằng trước thì đằng sau 2 người họ lại hàn huyên tâm sự rần rần, làm anh cảm thấy ghen tị với cả bà chị Lee NA nên đành suy nghĩ vẩn vơ chuyện khác để tự trấn an lòng mình nên không chắc anh sẽ suy nghĩ đến vấn đề chị Lee NA là gay mất, hic.

-Ngọc Linh à, chị Lee NA đến rồi nè – Ha Ra la lớn, chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng.

Ken đang gọt trái cây cho Ngọc Linh thì Ha Ra kéo tay bà chị vào làm anh giật mình nên cắt trúng tay.

-Ay za – Ken nhăn nhó làm Devil với Ngọc Băng đang tính ra chào hỏi bà chị cũng gác qua 1 bên đến xem anh có sao không.

-Nè, đau không đã nói khỏi cắt rùi mà không chịu nghe – Ngọc Linh quay qua Ken trách móc.

-Không nghe lời “vk” là vậy đó – Ngọc Băng ám chỉ rồi cười khúc khích làm 2 người đỏ mặt.

-Xem ra bọn trẻ này phát triển “tư duy” sớm nhỉ – Lee Na cười bước tới làm Han Yu và Ha Ra đang đứng nhìn bộ phim sến như phim Hàn cũng phải đỏ mặt.

-Chào các em chị là Lee Na – Lee Na mỉm cười thân thiện.

-Ồ, chào chị, chị là LEE Na à, chị còn xinh hơn trí tưởng tượng của em– Ken hết nhăn nhó chuyển sang bắt chuyện nịnh nọt Lee NA(tg: cái tật không lo bỏ).

-Ồ, đúng rồi chị xinh lắm – Ngọc Linh nhấn mạnh câu làm Ken ngẹn mặt(ấy đang ghen đấy mừ, khen người khác đẹp trước mặt người yêu, chắc chắn).

-Thôi, đi vào vấn đề chính đi chị Lee NA – Ha Ra đánh trống lảng giùm cả đám.

-Ồ ờ, được rồi – Lee NA cười tiến tới Ngọc Linh.

-Ừa, chị đi khám bệnh mà sao không mang gì trong người hết vậy, túi thuốc cũng không có luôn– Devil ngạc nhiên hỏi.

-Tại chị chuẩn bị đi gấp quá nên không kịp chuẩn bị mang gì hết nên chị định về đây mua luôn – Lee Na đáp , đến ngồi cạnh NGọc Linh.

-Để xem nào, cánh tay của cô bé này. Em thử cố gắng nhấc lên xem nào – Lee Na nói tay nắn nắn cánh tay của Ngọc Linh (tg:đoạn này tg tự nghĩ, hé hé).

-Nhấc lên ạ – Ngọc Linh đáp với đôi mắt lung linh nhưng nó nhanh chóng vụt tắt, cô nhẹ lắc đầu.

-Ồ, xem ra tay em bị nặng hơn chị tưởng đấy, tai nạn gì mà ghê thế – Lee Na vừa nói vừa kéo tay Ngọc Linh ra rồi đẩy vào cứ như thế cho đến khi vừa ý rồi cô nhìn xung quanh như cần tìm thứ gì đó.

-Chị cần tìm thứ gì à – Ken hỏi khi thấy vẻ mặt ngơ ngác của Lee Na.

-Ừm, bệnh án của cô bé này để ở đâu – Lee NA hỏi.

-Bệnh án của chỗ bác sĩ chứ ở đây làm gì có – Han Yu đáp lại (tự nhiên muốn đấu khẩu với bà Lee Na xem cỡ nào).

-Thế xui nữa mấy em dẫn chị đi gặp bác sĩ nhá, chị cần xem lại bệnh án và sắp xếp lịch cho Ngọc Linh phẫu thuật.

-Phẫu thuật ???? – Cả đám 6 đứa cùng đồng thanh, trong lòng mỗi đứa đang nhén lên từng tia hi vọng.

-Đúng, không phẫu thuật thì sao lành tay được – Lee Na ra vẻ nai tơ hỏi, cô cảm thấy buồn cười với đám này thật, chẳng lẽ 1 kẻ tài năng như cô lại không thể chữa nổi cánh tay bị gãy sao mà lại tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy, khinh thường người quá đáng (bà này tự sướng cũng ghê thiệt hén).

-Ồ, bác sĩ nói là cánh tay của em không lành lại được nữa mà chị – Ngọc Linh hỏi, nếu nói vậy là cánh tay của cô có thể hoạt động lại được,nó sẽ không còn bị tàn phế nữa, nó sẽ cử động được, lòng cô ánh lên niềm vui bất tận, cô nhìn Lee Na mong câu trả lời của cô.

-Bác sĩ khác, chị khác – Lee Na cười nhẹ, trả lời với cô bé dễ thương này, đừng nói là cánh tay này có thể chữa trị cho dù chữa không được cô cũng tìm cách chữa cho được (cô vốn thích những cô cậu bé mới lớn còn vô tư non nớt mà)...(tg:nhầm người rồi chị ơi, bọn này mà vô tư non nớt cái gì, cáo già không đấy, hí hí).

-Woaaaa – Cả đám mừng rỡ khi nghe câu trả lời của Lee Na, hạnh phúc như bắt đầu lại với họ vậy, những cô gái thì rơm rớm nước mắt còn những chàng trai thì chỉ biết cười, kì tích đã xảy đến với họ...

Sau khi cảm ơn và nũng nịu với chị Lee NA xong cả đám kéo bả đi ăn trả lại không gian riêng tư cho KEN và Ngọc Linh có lẽ bây giờ trong bệnh viện đang có 1 cặp tình nhân tay nắm tay, mắt nhìn mắt, môi cười hì hì, nhìn nhau, có gì không là do mọi người tự nghĩ nhé (tg trong sáng lắm, còn đang đi học mà).

Qua hôm sau cả bọn đi học hết, chứ mấy bữa nay nghỉ đã mất hết căn bản, trong bệnh viện đã có Lee NA chăm sóc cho Ngọc Linh nên tụi nó khỏi phải lo nữa có thể yên tâm đến trường và điều tra xem kẻ ngầm phá hoại bọn nó là ai ????

-Lần này mà tìm ra được đứa bày trò thì coi như đứa đó hết đường sống – Ken tức giận đập xuống bàn làm hơn nửa lớp phải ngoái đầu lại nhìn. MỖI sáng sớm đang tính hỏi thăm về tình trạng sức khỏe của Ngọc Linh thì nhìn mặt hầm hầm của Ken ẹp trai nhà ta là lo “nuốt nước miếng” chuẩn thẳng ấy chứ.

-Thôi , kiểm chế đi mày dù sao tao cũng cho người điều tra rồi, theo thông tin thì chiếc xe đựng Ngọc Linh là của trường chúng ta, sẽ tra ra nhanh thôi – Ngọc Băng nói an ủi thẳng bạn.

-Cách đó không xa cuộc trò chuyện đã lọt vào tai của 1 người....

Nhà kho sau trường :

-Chính cô cho người lái xe đựng Ngọc BĂNG đúng không – Một giọng nữ vang lên đánh tan sự im lặng tại đó.

-Hahaha, Mai Ly à, vậy thì sao chứ, cô tưởng cô cao thượng lắm sao đừng tưởng tôi không biết người cô thích là ai – Cô ta gần giọng cười hả hê nhìn Mai Ly – Đúng đó chính là Mai Ly cô bạn thân của Ngọc BĂNG.

-Cô..cô...nhưng tôi...tôi vẫn chưa làm gì có lỗi với lương tâm của mình – Mai Ly tiếp tục nói lại.

-Chưa làm ư...thì bây giờ làm...chỉ có lợi cho cô thôi..Mai Ly à

Cuộc đối thoại ở đó được tiếp tục khoảng 15' thì Mai Ly đi ra, trở về lớp với gương mặt đầy tội lỗi.

Chiều hôm đó,

-Alo, tôi nghe – Ngọc BĂNG bắt máy, cô đang rất nóng lòng muốn biết kẻ làm ra mọi chuyện là ai, có thù hằn gì với mình.

-Chúng tôi đã biết chủ nhân của chiếc xe ngày hôm đó là....

-Được rồi , anh có thể nhận số tiền còn lại – Ngọc Băng nói rồi nhanh chóng vứt điện thoại xuống giường và lao khỏi nhà cô không biết rằng đó chính là sai lầm của cô.

Chiếc xe mui trần đen lao vun vút trên đường, nó ngừng lại trước căn biệt thự to lớn.

-Không thể nào, chắc chắn đứng sau cô ta vẫn còn 1 người khác – Ngọc Băng thì thầm, cô nhất định tìm ra người đó và bước vào căn nhà.

Ngày hôm sau trong lớp học:

-Hôm nay Ngọc Băng nghỉ à – Devil hỏi.

-Ừa , tao tưởng mày phải biết chứ , tao có biết gì đâu – Ha Ra trả lời mắt ngơ ngác, nguyên cả ngày hôm nay không thấy Băng đi học.

-Hồi nãy tao qua rú nó đi học nhưng không thấy ai ở nhà hết – Devil nói, trong lòng hơi lo lắng, gọi điện thoại thì không ai bắt máy.

-Chắc Băng zô thăm Ngọc Linh rồi, xiu tan học ghé qua xem thử – Ken.

-Nhưng trong bệnh viện có chị Lee Na rồi, Ngọc BĂNG vào đó làm gì nữa – Ha Ra thắc mắc nhưng đã vào học, thôi thì để tan học vào viện vậy.

-Cái gì, sang giờ Ngọc Băng không vào đây – Devil hốt hoảng làm cả đám 1 phen luống cuống.

-Ừ, bộ có chuyện gì sao ??? – Ngọc Linh hỏi, không phải chứ, sao cứ hết người này đến người khác gặp chuyện vậy.

-Từ hôm qua tới giờ không thấy Ngọc BẮNG xuất hiện, rốt cuộc là đi đâu chứ – Devil co tay thành nắm đấm, nhất định đã có chuyện xảy ra.

Ề....Ề eeee (tiếng điện thoại rung nha).

-Alo – Devil bắt máy.

-Thưa thiếu gia, cảnh sát vừa phát hiện chiếc xe của tiểu thụ Ngọc BẮNG vừa lao xuống vực ở khúc quanh gần nhà cô ấy.

-Cái gì ??????

18. Chương 18

Sau khi xác nhận thì đó đúng là xe của Ngọc BẮNG nhưng thật may là trong đó không có cái xác nào, vậy hiện giờ Ngọc BẮNG đang ở đâu cơ chứ . Phải chăng, có ai đó cố tình cho chúng ta tìm thấy chiếc xe, đe dọa ư ????

-Rốt cuộc là hiện giờ Ngọc BẮNG đang ở đâu cơ chứ – Tụi nó đang đau đầu vì hiện giờ không có manh mối nào cả .

-Phải làm sao để tìm thấy Ngọc BẮNG đây chứ – Devil suy nghĩ, anh đã cho người dốc lực tìm kiếm nhưng vẫn vô ích, không có thông tin nào tồn tại cả, dường như giống như có ai đó đưa chúng nó vào cái vòng tròn lẩn quẩn này.

-Ai nói là không thể tìm thấy Ngọc BẮNG chứ – Giọng nói vang lên đầu cửa làm tụi nó giật mình, đây là nhà của Ken mà, tụi nó đã khóa cửa cẩn thận trước khi vào.

-Ồ, Linh – Ken ngạc nhiên.

-Ra viện sao không báo – Ha RA nhíu mày, tình hình đang rất chi là tình hình mà mọi chuyện đang trở nên ngày càng phức tạp, coi bộ kẻ thù của tụi nó cũng không ít nhỉ, lần này chắc là đối thủ đáng gờm đây.

-Hi, để làm mấy you ngạc nhiên ấy mà – Ngọc Linh tiến lại chỗ ngồi, trở lại với vẻ mặt nghiêm trọng, cô bạn của cô đang gặp nguy thì sao cô có thể vui vẻ được chứ.

-Nhưng hồi nãy mày nói là có thể tìm thấy Ngọc BẮNG là sao – Han Yu hỏi, thắc mắc phải hỏi chứ.

-À là thế này, lúc nãy tao có tới nhà Ngọc BẮNG để xem thử coi có phát hiện được gì không thì thấy chiếc điện thoại của nó đang vút trên giường ...Đương nhiên, chỉ có mấy chục cuộc gọi nhỡ của tụi mi và tao kiểm tra các cuộc gọi vừa nhận thì thấy có một số lạ vừa gọi đến – Ngọc Linh dừng lại lấy hơi nói tiếp.

-Rồi sao .. – Tụi nó hỏi dồn, mong là điều này sẽ cứu được Ngọc BẮNG.

-Tao gọi lại,đó chính là số của bọn người mà Ngọc BẮNG đã thuê để điều tra chủ của chiếc xe đụng tao và thật bất ngờ tụi mày biết kẻ đó là ai không ?? – Ngọc Linh đặt ra câu hỏi, trong cô như thám tử lừng danh Conan vậy, đọc truyện riết rồi nhiễm quá.

-Ai vậy – HA RA hỏi, đó cũng chính là câu hỏi của bọn kia, sao có thể biết được chứ.

- Hi, không ai xa lạ, Ken à, chính là bạn gái cũ của anh đây, Ngọc Ái...- Ngọc Linh nói, nhìn KEN bằng ánh mắt viên đạn ra nguyên nhân tất cả là tại cái thói trăng hoa của ai kia.

-Ồ, không thể nào, sao vậy được chứ...Ngọc Ái đã đụng em ư – Ken hỏi lại, dù sao cũng là bạn gái cũ, hơi bị sốc à ghen.

-Haha, cho bỏ cái thói trăng hoa nhá – Han Yu cười, đáng đời.

- Đừng vội cười, còn mi nữa, Han Yu – Ngọc Linh nói, sao cô ghét đàn ông có thói trăng hoa thế nhỉ .

-??????

-Ngoài Ngọc Ái thì còn có sự giúp sức của Bảo Hồng, hotgirl đã từng chia cắt mi với Ha Ra đó ạ – Ngọc Linh nhìn Han Yu mặt gian tà làm anh nín thinh.

-Chỉ có 2 người đó thôi à – Devil thắc mắc, chắc chắn không đơn giản như vậy, đứng sau 2 đứa nó, đó mới chính là đối thủ đáng gờm.

-Đúng, tạm thời chỉ có vậy – Ngọc Linh nói.

-Vậy giờ chúng ta nên làm sao – HA RA hỏi, nó thì có liên quan gì đến Ngọc BẮng chứ (sao giảm béo xong cô ngây thơ dữ vậy HA RA).

-Ngốc, đến nhà 2 đứa nó, bắt tụi nó khai ra giấu Ngọc BẮng ở đâu chứ sao nữa – Han Yu cốc nhẹ lên đầu HA ra, không ngờ mọi chuyện lại thế này, chỉ vì một chữ tình thôi sao, hai zà.

-Vậy là phải đến nhà từng đứa à – HA RA hỏi.

-Không cần đâu, nghe nói 2 đứa nó ở chung 1 nhà mà – Ken nói, điều tra người ta rồi mới quen chứ, Ken mà.

-Biết rõ nhỉ – Ngọc Linh nhéo Ken 1 cái làm anh mún rớt nước mắt.

-Vậy mi có địa chỉ không – Devil hỏi, đây mới là chìa khóa để giải quyết vấn đề chứ.

-Tất nhiên rồi – Ngọc Linh nháy mắt.

Và ngay lập tức nhà Ken lại im ắng trở lại (Còn ai đâu mà không im ắng, hé hé).

~~~~~

-Thư 2 tiểu thư có người đến gặp ạ – BẢ vú mới làm việc được 2 ngày lên thông báo, bà ta là người làm mới vì trước tới giờ 2 tiểu thư này có đời nào tuyển người giúp việc đâu.

-Đến nhanh vậy sao – Ngọc Ái đang nằm trên giường cũng phải vút cuốn tạp chí xuống ngồi dậy nhìn BẢO Hồng đang đứng ngoài cửa sổ vẫn điềm đạm nhìn xuống dưới, môi nở nụ cười nửa miệng.

-Xuống tiếp khách quý nào....

~~~~~

-Ồ, bộ 6 à quên bây giờ phải nói là bộ 5 chứ tới tìm tụi tôi có việc gì.À, hay là anh đổi ý rồi hả Ken – Ngọc Ái nhếch mép nói, mọi chuyện ra nông nổi này là do anh thôi.

-Cô... – Ken tức giận tính lao tới tát cô ta 1 cái vì cái tội sống hai mặt thì may ra Ngọc Linh đã níu lại.

-Thôi anh giận làm gì với con quỷ đội lốt người này chứ, không có được thì phá cho hư à – Ngọc Linh đốp lại, gì chứ mấy chuyện này cô không nhin đâu nhé.

- Thôi được rồi nhé, mấy người tới tìm tụi tôi là muốn gì – BẢO Hồng nhìn Han Yu, mãi mãi cô cũng không có được anh.

-Muốn gì à, muốn cô giao người – Ngọc Linh nói, tay cô nắm lại, chưa thấy bọn nào trơ trên như 2 đứa này, nếu Ngọc BẮng mà có chuyện gì cô sẽ cho 2 đứa này thành tương.

-Giao người – Cả 2 đứa nó cùng đồng thanh, làm ra vẻ ngây thơ vô “số” tội.

-Đúng, nếu 2 người nói không biết thì coi như đã hết giá trị lợi dụng, vậy là tôi có thể xử cô về cái tội dám lái xe đụng Ngọc Linh đấy – Ken nói, nhìn 2 đứa nó bằng ánh mắt thù hận.

-Hahahaha, cứ tự nhiên .Mà giao người là giao ai, Ngọc BẮng á hả, sao tụi tôi lại có thể biết Ngọc BẮng đang ở đâu được cơ chứ – Ngọc Ái bình thản trả lời.

-Hừ, giấu đầu lòi đuôi, chúng tôi chưa nói gì về chuyện tung tích của Ngọc BẮng sao cô biết được chứ với lại theo điều tra của chúng tôi thì Ngọc BẮng đã biến mất sau khi vào đây, chiếc xe của cô ấy là do tụi mi gài bẫy mà thôi – HA RA nói, phân tích rõ ràng.

-Hừ...thì sao chứ – Ngay lập tức 2 đứa nó xanh mặt nhưng vẫn còn giữ được bình tĩnh ngồi xuống ghế.

-Vậy là cô đã thừa nhận – Han Yu hỏi dồn, phải ép tụi nó vào thế bí.

-Sao tôi lại thừa nhận, tôi nói lại lần nữa chuyện của Ngọc BẮNG không liên quan đến chúng tôi. – Ngọc Ái nói, thật là khó đỡ, cô cứ kiên quyết không nói đấy xem thử làm gì được cô nào, Ken là tại anh tất cả thôi nếu trước kia anh không bỏ tôi mà chạy theo con hồ li tinh kia thì tôi cũng không trở thành một con quỷ độc ác như thế này.

-Cò.. – Ken đang tính nói thì Devil đã ngăn lại để anh nói.

-Ngọc Ái nghe nói cha cô là chủ tịch của công ty Thiên Thiên đúng không, cô nên nhớ Thiên Thiên chỉ là 1 chi nhánh rất nhỏ của công ty tôi thôi đấy – Devil nói cười nửa miệng đầy thách thức.

-Còn Bảo Hồng, công ty cô đang trên đà phá sản thì phải ,có cần tôi giúp cho con đường phá sản đó ngắn hơn không ???

-Thì sao chứ, anh tính làm gì công ty của ba tôi, anh thật độc ác – Ngọc Ái nói, gương mặt đầy tức giận, Thiên Thiên chính là tâm huyết của ba cô, mẹ cô mất sớm nên cô rất thương ba mình cô không thể để công ty Thiên Thiên xảy ra chuyện gì được.

-Ác bằng cô sao – Devil gằn lại, anh thật là sáng suốt khi trước kia từng cho người điều tra 2 cô gái này.

-Thôi đủ rồi đừng nói nữa – Bảo Hồng ôm đầu hét lên, công ty ba cô đang trên đà phá sản đã làm cô đau đầu lắm rồi, giờ lại vì tình cảm mà xảy ra chuyện này nữa chắc cô chết mất.

-Bảo Hồng, cô hãy nói ra sự thật đi, tôi biết cô là người tốt mà – Han Yu nói nhìn Bảo Hồng với ánh mắt cảm thông.

-Đúng đó Bảo Hồng tôi sẽ kêu papa tôi vực dậy công ty cô, đơn giản thôi mà, ai giúp tôi thì tôi sẽ giúp lại mà – Ngọc Linh nói, thật là thông minh khi tất cả đều chuyển sang công kích Bảo Hồng.

-Tôi..tôi – Bảo Hồng đưa đôi mắt ngấn lệ lên nhìn mọi người.

-Bảo Hồng – Ngọc Ái kêu tên cô như cảnh cáo.

-Ngọc Ái, tôi không ngờ cô trở thành 1 con người như vậy, vậy mà trước đây tôi còn nghĩ chúng ta có thể trở thành bạn, tôi đã nghĩ sai về cô – Ken nói đầy vẻ thất vọng.

Làm lòng Ngọc Ái nhói lên, cô cũng đâu muốn thế nhưng cô không thể nào nói ra được, Bảo Hồng cũng vậy, 2 cô làm như vậy là trả thù tình yêu, nếu nói ra thì 2 cô đã thua.

-Thôi đi Ngọc Ái à, chúng ta sai rồi, đã sai thật rồi – Bảo Hồng nói, nước mắt đã thật sự rơi, cô không muốn làm người xấu nữa, cô muốn trở lại làm con người thật của mình.

-Bảo Hồng, nhưng chúng ta – Ngọc Ái dường như vẫn đang còn phân vân, trong cô con ác quỷ vẫn đang phải đấu tranh với thiên thần.

-Ngọc Ái à – Ken nhìn cô với ánh mắt long lanh, thôi đành xài “mỹ nam kế” vậy, tuy hơi thiệt thòi nhưng vì Ngọc BẮNG, vì sự thay đổi của 1 con người anh phải làm thế thôi.

-Ồ – Ngọc Ái không nói gì chỉ nhìn Ken rồi nhìn Ngọc Linh, nước mắt cô òa ra.

-Thật ra, Han Yu à, tôi xin lỗi, trước kia, cái đêm ở quán bar SHINE đó, tôi biết Ha Ra đến tìm anh nên đã cố tình tới gần anh, tôi xin lỗi – Bảo Hồng nói, bây giờ cô đã nói ra được rồi, thật là nhẹ lòng.

-Không sao đâu, tình yêu không có tội, khi yêu là ích kỷ mà, tôi biết cho nên bây giờ nếu cô hối hận thì vẫn còn kịp đó Bảo Hồng – Ha RA nói, cô cảm nhận được Bảo Hồng là người tốt.

-Cám ơn cô...tôi...còn chuyện lái xe đung Ngọc Linh tôi...

-Để tôi nói – Ngọc Ái chặn lại lời Bảo Hồng sắp nói, cô tiếp :

-Tất cả là do tôi , do tôi mù quáng, nhìn các người hạnh phúc tôi không cam lòng nên đã...đã ... – Ngọc Ái không nói gì nữa, dường như cô thấy hối hận.

-Ái à, nghe tôi nói, trong tình yêu không phải có được thể xác là hạnh phúc đâu, quan trọng là phải có được trái tim. Thật ra, 2 năm trước tôi cũng như cô, yêu mù quáng nhưng rồi tôi đã kịp nhận ra và bây giờ đã có được hạnh phúc của chính mình. Ông trời không bạc đãi ai đâu Ái à – Ngọc Linh kết thúc câu nói bằng cái nắm tay thật chặt với Ken- tình yêu thật sự của cô.

-Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô – Ngọc Ái nói, cô cười, 1 nụ cười lương thiện ấm áp.

-Khoan đã, có gì hàn huyên sau, rốt cuộc 2 cô giấu Ngọc Băng ở đâu – Devil nói, phải nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện này sớm thôi.

-Thật ra thì...chúng tôi không biết gì cả – Bảo Hồng rụt rè nói.

-Cái gì, các cô giỡn đấy à – Devil tức giận nói tính lao tới nắm cổ áo cô nhưng may mắn là Han Yu và Ken đã giữ lại.

-Khoan đã, bình tĩnh đi Minh (tên cúng cơm của Devil đã được nói qua rồi nha), ý các cô nói vậy là sao – Ken bình tĩnh hơn, hỏi lại.

-Bảo Hồng nó không biết gì đâu, tôi mới biết Băng đang được giam giữ ở đâu – Ngọc Ái nói thay cho Bảo Hồng.

-Ồ, Ái – Bảo Hồng ngơ ngác.

-Các người hãy đến cảng biển đi, có lẽ sẽ kịp đấy – Ngọc Ái nói, mặt cúi gằm xuống.

-Ở đó có 1 chiếc du thuyền số PS109394, Băng đang ở trên đó, mau tới cứu đi trước khi nó nhổ neo...

-Cảm ơn cô – Ken chỉ kịp nói vậy rồi nhanh chóng cùng bọn nó đến cảng.

19. Chương 19: Câu Chuyện Xưa

TỰi nó vừa đi khỏi không lâu thì ..

Reng..reng...reng..

-Tôi nghe đây – Bảo Hồng bắt máy.

-Sao rồi ??? – Giọng nói bên đầu dây hồi tràng đầy sự chết chóc.

-hừ, bọn họ đang trên đường đi cứu Ngọc Băng đó, thất bại rồi, cô đã thất bại rồi, hahaha.. – Bảo Hồng cười, lâu nay cô làm tay sai cho cô ta như vậy là đủ rồi, cô không muốn mù quáng nữa, khi yêu không phải giành được thể xác mà là phải mang đến hạnh phúc cho người mình yêu.

-Bọn vô dụng – Cô ta gào lên rồi tắt máy, vứt điện thoại ra xa cô ta cười lạnh rồi nhếch mép.

-Đã đến lúc kết thúc rồi ...

Tại bến cảng :

-Nhiều thuyền như vậy ai biết là chiếc nào cơ chứ – Ha RA nhìn 1 “bãi” thuyền trước mắt, chẳng lẽ muốn chơi nhau à.

-Ps 109394 – Devil nói, với trí nhớ của anh thì biển số tàu mà Ngọc Ái nói có đáng là gì.

-Đằng kia – Ken chỉ về chiếc du thuyền trắng đang nằm khuất bên kia nói, một chiếc du thuyền rất lớn nhưng trông rất lạ vì trên đó không có ai cả. Cả đám nhanh chóng bước tới đó, Ngọc Băng đang ở trên đó, đang hcowf bọn nó cứu mà.

-Mỗi người kiểm mỗi phòng đi – Cả đám tản ra kiểm từng phòng, ngay cả phòng vệ sinh cũng không bỏ sót nhưng mà lại ..không có ai cả.

-Thế nào rồi – Devil hỏi HA RA người cuối cùng để tội nó hi vọng.

NHận được cái lắc đầu cả đám thiếu não.

-Chẳng lẽ chúng ta bị lừa sao. ** ***, để tao về xử tội nó – Ken tức giận tính bỏ đi thì ..

Cộp cộp..cộp cộp ...

Tiếng động phát ra ở đâu đó trong chiếc thuyền này nhưng tạm thời tội nó vẫn chưa xác định được phương hướng.

-Hình như ..tiếng động này phát ra từ dưới chân chúng ta – Han YU nhíu mày quan sát động tĩnh dưới sàn.

-Chẳng lẽ .. – Ha Ra nghi vấn nhìn cả đám , tuyệt đối im lặng không ai hé lời nào.

- Hầm chứa rượu, chúng ta chưa tìm ở đó – Devil vội nói, thật là sơ suất xem chút nữa thì anh cũng tính về rồi.

Kẹt...

Cánh cửa mở ra –Đây là phòng chứa rượu sao ??? Ngay cả mùi rượu cũng không có chứ đừng nói là một chai rượu.

-Ngọc BĂNG – Devil nhanh chóng chạy tới Ngọc Băng đang bị trói trên ghế chân cô ấy đang gõ gõ xuống nền .

-Không sao rồi tôi tới cứu cô đây – Devil vừa cởi trói cho Ngọc BĂNG và nói, Ha Ra nhanh chóng tháo miếng giẻ trong miệng Ngọc BĂNG ra.

-Sao biết ta ở đây mà tới cứu hay vậy ?? – Nó nhớ rõ ràng mình bị chụp thuốc mê rồi bị đưa đến đây, từ lúc tỉnh lại tới giờ chỉ thấy một mình Ngọc Ái mang nước và thức ăn tới cho cô . thật là khó hiểu ????

Cạch...Rụp

Cánh cửa bị đóng lại – tối – ánh đèn đã bị ai đó tắt đi rồi.

-Ken à – Ngọc Linh sợ hãi kêu.

-Bình tĩnh đi, đừng loạn – Devil hét, chắc chắn hiện tại trong căn phòng này ngoài 6 đứa tội nó ra ít nhất vẫn còn 1 người nữa.

- Hahaha..chỉ có vậy mà đã sợ rồi sao...hahaha – Một giọng nói mà ai cũng không biết là ai, làm sao biết được khi xung quanh chỉ có một màu đen tối tăm chứ nhưng tội nó có thể chắc chắn một điều , người đó là nữ

-CÔ là ai, tốt nhất cô nên bật đèn lên đi nếu không..cô..phải tự biết hậu quả- Han Yu gằn giọng đe dọa, không phải anh sợ mà giờ đây ai biết cô ta sẽ làm gì, bất cứ ai cũng có thể nguy hiểm.

-Ta bỏ công ra dụ các người tới đây rồi chẳng lẽ lại dễ dãi với các người vậy sao – Cô ta hừ lạnh, giọng nói đầy ngiễn.

Được, nếu cô đã quyết định đưa bọn tôi tới đây thì chắc cô cũng đã có ý định lộ diện rồi đúng không, vậy cô nói đi .CÔ LÀ Ai ? – Ngọc BĂNG hỏi, lòng cô đã mơ hồ xác định được, người này chắc chắn phải có thù hận sâu đậm với bọn cô, chắc chắn là như thế.

-Hahaha, không phải cô thông minh lắm sao nếu cô thông minh thì hãy tự đoán đi xem tôi là ai – Cô ta cười khinh miệt, trò chơi đã tới lúc gây căng rồi.

-Cô ...có phải là con gái không vậy ???– Ha Ra hỏi , một câu hỏi “ngây thơ” đến nỗi làm cả đám im bật ngay cả đối thủ của bọn nó cũng nín cười, cũng may hiện giờ đang đứng trong bóng tối .Nếu không chắc là HA RA sẽ trở thành tâm điểm của mọi người rồi.

-HA Ra, em điên à – Han Yu nói nhỏ, đang lúc dầu sôi lửa bỏng mà còn đùa được sao, đúng là dù có thay đổi thế nào thì cái bản tính ngây thơ vẫn không bỏ được, haiza...

-Haha, cô ..đang hỏi điên khùng gì vậy ??? – Cô ả cười, cười không ngừng, lần đầu tiên trong đời cô được hỏi như vậy. Những người tiếp xúc với cô không vì gia tài thì cũng vì sắc đẹp của cô. Vậy mà giờ lại có người nghi ngờ sắc đẹp của cô thì thiệt là.... (tg :Vậy chứng tỏ cô ta là người con gái đẹp, mọi người đã đoán ra mối quan hệ chưa nè).

-Nếu cô là con gái thì tại sao cô lại ...mang tâm hồn rắn độc như vậy chứ...xấu xa – Không gian lại thêm lần nữa ngưng đọng nhưng lại hoàn toàn trái ngược với lúc này, không phải vì sự ngây thơ mà là vì lời nói như con dao hai lưỡi của HA Ra, quá ghê gớm , ban đầu đánh lừa đối thủ rồi phán 1 câu “xanh rờn”.

- Ô, cô đúng là ghê gớm thật, người được mệnh danh là “thùng phi di động” ngây thơ trong sáng đây sao. Tôi không tin câu nói đó có thể xuất phát từ miệng cô đó...

-Vậy thì sao chứ, con người cũng có lúc thay đổi mà – hé hé, sắp sập bẫy rồi.

-Thay đổi ư, hay là tha hóa đi, các người bề ngoài thì ra vẻ cao quý nhưng bản chất thì dê hèn, hại người ta xong rồi bỏ chạy à, hừ, các người không có tư cách phê phán người khác, nhất là tôi – Cô ả nói, trong lời nói sắc mùi thù hận.

-Cô nói chúng tôi “hại người ta xong rồi bỏ chạy” , há há, chắc cô lắm người rồi, chúng tôi giàu có như vậy, chỉ cần tiền là xong tất cả, cần gì phải bỏ chạy chứ – HA Ra dùng giọng nói bình thường nhất có thể , chỉ có cách này mới dụ được cô ta kích động và tìm hiểu được sự thật.

-Tiền, cuối cùng cô cũng lộ bộ mặt thật ra rồi, bộ có tiền là có tất cả sao, có tiền là có thể mua được mạng sống của chị tôi à, HẢ – Cô ta hét lên như một con thú dữ , tiền tiền tiền tại sao con người ai sống cũng vì tiền như vậy chứ ???

–“Chị cô” à, chị cô là ai – Ngọc Băng hỏi , câu chuyện đang mỗi ngày một sáng tỏ.

-Cô có tư cách để hỏi sao, chính cô – chính cô đã hại chết chị tôi mà bây giờ cô có thể quên để hỏi lại câu đó sao. TRIỆU LÝ NGỌC BĂNG ???

-Chị cô là.. Jen đúng không – Ngọc Băng hỏi , chỉ có thể là cô ta trong lòng cô chỉ nghĩ đến JEN (đọc lại chương 10).

-Jen ư – Cả đám giật mình.

-Đúng, cô đã nhớ ra rồi sao , Jen chính là chị tôi – Cô ả nói, giọng cô có phẫn dục lại khi nhắc đến chị.

-Và cô chính là Ren, Ái Mỹ em gái của JEN– Ngọc Băng khẳng định làm cả đám đứng gần cô giật mình, Ái Mỹ là cô gái mới chuyển vào lớp của bọn nó mà (xem lại chương 12).

Bộp...bộp là tiếng vỗ tay, nó có được xem cho lời khẳng định cho câu nói của Ngọc Băng.

-Giỏi, chính là tôi – Ái Mỹ nói, môi cô nở nụ cười, đối thủ của cô đáng gờm hơn cô tưởng nhiều.

-Ái Mỹ – Cả đám thốt lên, ngạc nhiên trừ Ngọc Băng.

Phụp.....Đèn được bật lên làm sáng cả căn phòng , đối diện chúng bây giờ chính là Ái Mỹ – cô bạn có nụ cười thiên thần làm siêu lòng người mới gia nhập lớp không lâu, thật không ngờ lại chính là cô ta. Không đơn giản vậy trên tay cô ta là 1 khẩu súng đang chỉ thẳng về bọn nó, nếu không có súng thì tụi nó còn tấn công cô ả được đằng này chỉ cần nhúc nhích thôi là cả đám chết hết rồi.

-Sao cô biết đó là tôi ?? – Ái Mỹ hỏi và đó cũng chính là thắc mắc của những người còn lại.

-Ánh mắt ... – Ngọc Băng chỉ nói có vậy rồi nhìn thẳng vào đôi mắt của Ái Mỹ, nó..có gì đó rất đẹp nhưng cũng rất tinh ranh – giống hệt với ánh mắt của Jen – chị cô ta.

-Ánh mắt ??? – Ái Mỹ ngơ ngác, chỉ đơn giản vậy thôi sao , cô hỏi lại như để chắc chắn điều mình nghe là đúng.

-Đúng vậy, chính ánh mắt của cô đã cho tôi biết, lúc đầu tôi chỉ ngờ ngờ nhưng lúc này khi nghe cô nói đến chị, tôi liền nghĩ đến Jen và liền tưởng đến cô, ánh mắt cô nhìn tôi giống y hệt ánh mắt của Jen ,em gái của Jen – Ái Mỹ – Ngọc Băng nói,lời nói có gì đó rất thâm tử, với trí IQ của cô thì suy ra điều này cũng

là bình thường thôi, chẳng qua đôi mắt căm thù của Jen lúc bị bỏng có gì đó rất ấn tượng nên cô nhớ đến tận bây giờ.

-Ra là vậy – Devil căm phẫn nhìn Mỹ , tay nắm lại, nhưng chỉ cần anh nhúc nhích thì có thể người chết không phải là anh mà là những người kia, anh không thể để họ gặp nguy hiểm , điều duy nhất bây giờ chính là kéo dài thời gian...rồi từ từ tính.

-Hahaha..thông minh, đúng là thông minh . Nhưng thông minh thì được gì, chỉ được cái hại người khác mà thôi – Ái Mỹ như điên loạn hình bóng chị đã thấm vào đầu của cô, điều cô muốn làm nhất lúc này chính là trả thù, chỉ có trả thù.

-Vậy chị cô đâu rồi? – Devil hỏi.

-Chị tôi, anh mà vẫn còn nhớ đến chị tôi cơ à, chính các anh, vì các anh mà chị tôi từ bỏ cuộc sống tiểu thư để đi làm người giúp việc cho các anh, chị ấy chỉ muốn gần anh thôi mà, sao các anh lại biến chị tôi thành người không ra người, ma không ra ma vậy chứ – Ái Mỹ vừa rơi nước mắt vừa nói, cô không cần biết người ta nghĩ về Jen như thế nào nhưng đối với cô Jen là một người chị tốt.

-Cô thôi đi, cô có biết chị cô ác độc như thế nào không hả , cô ta đã đổ hết mọi tội ác cho Ngọc BĂNG đúng không ?– Ngọc Linh bức xúc nói , Jen là 1 con rắn độc, cô ta quá ác độc rồi.

-Cô im đi, tôi không các người nói xấu chị tôi, chính các người đã cướp đi tất cả của chị tôi, con đường sống cũng không tha, các người thật độc ác – Ái Mỹ lồng lộn, tức giận, thù hận tất cả đã chiếm lấy cô.

-Độc ác ư ??? Chúng tôi chưa kịp làm gì chị cô, thì cô ta đã bỏ trốn rồi, đúng là người tham sống sợ chết – HA RA chen vào, thật là không thể nhẫn mà.

Đùng...tiếng súng nổ làm cả đám giật mình, cũng may cô ta chỉ cảnh cáo nổ súng lên trần nhà.

-Tối nhắc lại, các người mà nói đến chị tôi nữa thì chuẩn bị “CHẾT” đi – Ái Mỹ cầm chắc cây súng đe dọa...

-Thôi được rồi đó, điều mà tôi muốn biết bây giờ chính là chị cô, tại sao chúng tôi cho điều tra bao nhiêu cũng không tìm được chị cô – Han Yu thắc mắc và cũng để Ái Mỹ khoan manh động, cứ cái đà này thì chỉ nguy hiểm thêm cho tụi nó thôi.

-Hahaha, các người có điều tra đến hết đời cũng không tìm được, chị tôi..chị tôi đã mất rồi, các người biết không, biết không HẢ ??? – Cô ta lại cười, không phải là nụ cười thánh thiện, cũng không không phải nụ cười ác quỷ mà là nụ cười chứa đầy sự tiếc thương...

-Chết ư – Ken không tin vào tai mình, rõ ràng các anh đâu có làm gì chứ, sao lại chết được , chỉ có bị phổng thôi mà ???

-Đúng, đã chết rồi...chị tôi sau khi trốn khỏi tay các người thì đã cùng tôi sang Mỹ điều trị, nhưng khuôn mặt của chị ấy bị bỏng quá nặng muốn điều trị thì cần phải kiên trì , mà cho dù có hết thì đó cũng không phải là gương mặt của chị tôi nữa – Ái Mỹ hồi tưởng lại.

-Rồi..sau đó...

-Sau đó à, các người biết đó chị tôi làm sao có thể chịu được đả kích này chứ , chị tôi ngày càng trở nên trầm cảm nhiều lúc con lên cơn tâm thần nữa kìa, từ một tiểu thư xinh đẹp, bình thường thì chị tôi đã trở thành như vậy đó, ba mẹ cũng không muốn nhìn đến đứa con dị tật là chị tôi nữa – Nước mắt Ái Mỹ chảy ra, lâu rồi cô không được khóc vì chính cô đã hứa với lòng mình là phải mạnh mẽ để còn trả thù cho chị cô nữa chứ.

Cả đám tụi nó im lặng (tg:chắc là tội lỗi ngập tràn quá).

-Do không chịu được nên chị tôi đã....tự sát, bên cạnh chị ấy còn một cuốn nhật ký trong đó chỉ có 4 chữ TRIỆU LÝ NGỌC BĂNG và 1 chữ THÙ ...

20. Chương 20: Nguy Hiểm Cận Kề

Rầm Cánh cửa đằng sau Ái Mỹ bung ra khi vừa kết thúc câu nói .

-Ái Mỹ , cô dừng lại đi

-Mai Ly , cô ...cô phản bội tôi – Ái Mỹ giật mình nhìn Mai LY với đôi mắt đỏ ngầu tức giận,thật sai lầm khi nói cho cô ta biết nơi này...

-Phản bội ư, thật chất tôi chưa bao giờ đi theo cô cả thì lấy gì mà phản bội – Mai Ly cười 1 bên trả lời...

Quay lại cái ngày ở nhà kho nhé :

Tiếp tục của trò chuyện giữa Ái Mỹ và Mai Ly nè :

-Ý cô là sao – Mai Ly hỏi lại, giọng ngi ngờ.

-Hừ, tôi sẽ giúp cô khai trừ tất cả những thứ cô không muốn , cô thấy đó, Ngọc BẮNG sau khi cái đám người kia xuất hiện thì đâu còn đoái hoài gì đến cô nữa cần chi cô phải tốt với nó chứ ..

-Cô...chia cắt tôi và Ngọc BẮNG à – Mai Ly nói, lòng cô đang phân vân nhưng cô biết Ngọc BẮNG không phải là người giống như cô ta nói.

-Cô tự hiểu thôi .. – Mỹ nhún vai như chưa có chuyện gì xảy ra, gương mặt bất cần. Đúng – cô ta đã từ bỏ bản tính lương thiện và biến thành quỷ dữ từ lâu rồi , từ ngày ngà mà Jen chết.

-Được tôi sẽ giúp cô...tiêu diệt..Ngọc BẮNG – Mai LY nói, gương mặt không biểu cảm *Ngọc BẮNG xin lỗi, chỉ có cách này mới cứu được mày *...

Và cũng nhờ đó mà Mai LY moi được thông tin từ Ái Mỹ là Ngọc BẮNG đang bị nhốt ở đây đang tính tới báo cho đám người của Devil thì mới biết bọn họ đã đi cứu Ngọc BẮNG rồi nên mới nhanh chóng tới đây..

Quay lại hiện thức nhá :

-Mai Ly , vậy là sao? – Ngọc BẮNG không hiểu con bạn thân của mình đang nói gì ???

-Xúu nữa tao sẽ giải thích sau – Mai Ly nói rồi chĩa cây súng vào Ái Mỹ..

-Cô bỏ súng xuống đi trước khi tới đây tôi đã báo cảnh sát rồi, cô không thoát được đâu – Mai Ly nói đe dọa...

-hahaha , cô tưởng chỉ cần như vậy là xong à , “không dễ vậy đâu” – Ái Mỹ nhấn mạnh rồi bất chợt quay qua Ngọc BẮNG

Đoàng...Tiếng súng như xé toạt không gian, như chiếc kim đâm vào tim Devil , anh đứng đó nhìn máu, anh đã ra nhưng không kịp, Ken đứng kế Ngọc BẮNG nên đã lập tức đứng ra đỡ cho Ngọc BẮNG nhưng làm sao nó có thể để bạn mình chịu thay phát đạn này chứ, lập tức nó đẩy Ken ra và.....

-Aaaaaaa, Ngọc BẮNG

Đoàng...Mai Ly giật mình bắn vào Ái Mỹ nhưng bị trượt vào tay nên cô ta nhân cơ hội đó đẩy Mai Ly ra và bỏ trốn...CHẳng ai còn tâm trí chặn cô ta lại cả

- BẮNG à – Devil vô vọng lay lay Ngọc BẮNG dậy nhưng đáp lại anh chỉ là cái nhắm mắt hờ...

Ken, HA RA, Han YU, Ngọc Linh, ngồi quanh...

-Gọi cấp cứu ...nhanh – Han YU bình tĩnh hét lên làm Mai Ly nhanh chóng nhớ ra và alo cho cấp cứu đến....

Ngoài phòng chờ ...

Ca phẫu thuật đã kéo dài được 6 tiếng nhưng đèn vẫn chưa tắt, không gian im lặng. Pama Ngọc BẮNG hay tin liền chạy đến, bà Triệu(mama Ngọc BẮNG) khóc đến ngất đi còn ông Triệu thì chỉ biết ngồi đó không nói câu nào...mắt long lanh...

Từng giây từng phút trôi qua như hàng trăm con dao nhọn đâm thẳng vào những con người ngồi đây, người thân, bạn bè và cả...người “đặc biệt” tất cả đều yêu quý Ngọc Băng làm sao họ không đau lòng cho được chứ, trên người Devil vẫn còn máu của Ngọc Băng, anh đau lòng- 1 người con trai lạnh lùng cao ngạo, ngày đầu tiên gặp nhau anh chẳng ưa gì Băng nhưng giờ đây thì sao Băng đang nằm trong đó, khóc ư? Không anh dần lòng không ỉnh khóc vì anh tin rằng Ngọc Băng sẽ không sao...anh vẫn chưa nói rõ lòng mình với Ngọc Băng mà..chỉ cần Ngọc Băng không sao thì anh hứa anh sẽ không trốn tránh với tình cảm của mình nữa...dù có đánh đổi gì anh cũng đồng ý...

Tinn...Tiếng đèn tắt...

-Sao rồi bác sĩ, con gái tôi .. – Ông Triệu run rẩy nắm lấy bàn tay bác sĩ bao nhiêu năm nay trên thương trường khóc liệt ông chưa phải run rẩy trước điều gì mà giờ trước mạng sống của con gái ông thì sao ông có thể làm chủ được mình nữa chứ ?

-Ngọc Băng sao rồi ???- Ai cũng mong chờ câu nói của ông bác sĩ vừa bước ra...

Gì đây chứ, ông bác sĩ tròn xoe mắt nhìn những người trước mắt, toàn là tai to mắt lớn không à, ăn nói mà không cẩn thận chắc mất việc sớm quá nuốt nước miếng cái ực, lâu mồ hôi trên trán ông mới chần chừ nói. Hic, mà ông càng không muốn nói thì tụi nó lại càng lo lắng hơn hiểu được vấn đề.

-Ồm, tạm thời bệnh nhân không sao chỉ là..mất máu nhiều quá thôi nhưng vì bệnh viện vẫn còn máu dự trữ nên bây giờ bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng hồi sức.

-Tức là không có gì nghiêm trọng ??? – Ông Triệu hỏi lại 1 lần nữa để khẳng định điều mình vừa nghe.

-Đúng, vì không tổn thương đến cơ quan quan trọng nào nên chỉ cần lấy viên đạn ra là xong .

(0_0) Những người có mặt trừ vị bác sĩ đều mắt chữ A mồm chữ O. Chỉ là vết thương nhẹ, hic , làm này giờ cứ tưởng nghiêm trọng đũa nào đũa nấy mất đồ hoe...

-Vậy chúng tôi được vào thăm cô ấy chứ – Devil hỏi.

-Ồ, được – Dám nói không mới lạ á.

3 tháng sau ...

-Hả, cái gì , đính hôn ?????? – Ngọc Băng la lên như trời sắp sập đến nơi vậy.

-Con bình tĩnh lại coi, nếu không đính hôn thì khi không con đang học bên Hàn ta kêu con về đây làm gì – Bà Triệu dù đã chuẩn bị trước nhưng vẫn bị tiếng hét của cô con gái làm giật mình.

- HỒ ,huhu (giở trò mít ướt) pama ơi, hãy thương con gái còn nhỏ dại mà tha cho con đi, tự nhiên đính hôn là sao chứ ???

-Haizz, điều này ta cũng đâu có muốn, tất cả là tại pa con kìa – Bà Triệu đẩy hết mọi trách nhiệm sang ông chồng cao quý.

-Nè, nè, bà nói cái gì đó, nếu năm xưa không có ông Hạng thì bây giờ tôi với bà có ngồi đây không hả, hay là lúc này bà đang ngồi với người tình cũ chứ – Ông Triệu sùng sồ lên.

-Hứ, người tình cũ cái gì tôi nói với ông rồi đó chỉ là bạn thân của tôi thôi – Bà Triệu lên tiếng giải thích....

Hai người cứ ngồi cãi qua cãi lại làm Ngọc Linh ngồi dòm cũng đủ nổ đom đóm :

-Papa, mama, vậy còn chuyện đính hôn thì sao ?? – Không chịu nổi sự vô hình của mình cô hét lên cứu với “ thể diện”..

-CON IM ĐI, TA NÓI ĐÍNH HÔN LÀ ĐÍNH HÔN KHÔNG BÀN CẢI GÌ HẾT – Hai ông bà cùng đồng thanh hét làm cô nhanh chóng 36 kế chuồn là thượng sách , dọt lẹ lên phòng,hic...

Chờ cho sóng yên biển lặng, biết cô con gái đã vào phòng rồi thì 2 ông bà mới ngưng cãi nhìn nhau cười đầy ẩn ý .

-Cách của ông đúng thật hiệu quả nhưng tôi thấy tội cho nó quá – Bà Triệu nhìn lên lầu, mắt cũng hơi buồn.

-Thôi, tôi thấy thằng nhóc đó cũng tốt, chúng ta phải làm vậy thì nó mới chịu đính hôn chứ nếu không cứ để nó long nhong bên Hàn vậy cũng không được ...- Ông Triệu thở dài buồn nào.

_____ Vậy là hết 1 nửa của chương 20 nhé _____

Các bạn đón đọc chương 20.2 : Đính hôn với ai ???

Chương 20.2 – Đính hôn với ai ???

Sau lần đó thì Ái Mỹ đã bị cảnh sát bắt nhưng do Ngọc Băng cũng không bị thương nặng gì cho lắm nên cô ta chỉ bị án tù 20 năm với tội danh bắt cóc và cố ý gây thương tích, vì chưa đủ 18 tuổi nên tạm thời cô được giam trong phòng cải tạo đợi đến tuổi thì thụ án...

Còn Mai Ly thì vẫn thân với Ngọc Băng như xưa trong thời gian Băng nằm viện cô cùng với tụi nó thường hay đến chăm sóc Ngọc Băng =)) tình cảm cải thiện rất nhiều . Devil với Ngọc Băng thì vẫn vậy (biết rồi mà cứ giả bộ, ghét, vật tác giả thêm mắm dặm muối cho biết) *ác quá không ta*.

-Cái gì, đính hôn – Cả đám đồng thanh làm Ngọc Băng phải bịch tai lại (tình trạng này quen nhỉ).

-Ừ, vậy mới chết, không biết cái tên chết bầm, chết bờ chết bụi nào lại may mắn lấy được tao thế không biết , hé hé – Ngọc Băng bày gương mặt tự phụ ra nói, làm nguyên đám ôm bụng ói hết.

-Trời, cho tao xin cái thau để tao ói coi, tự tin vừa thui bà – Ngọc Linh bức xúc.

-Kệ ta chứ ...

-Kệ thì kệ, không biết tên nào vô phúc cưới mày zậy .

-Tao còn chưa biết nữa nè, haiz, tao mà biết thì chắc đâu có khổ não như bây giờ.. – Ngọc Băng thở dài .

-Phen này chắc cái thằng đó gặp sao chổi rồi – Han YU lắc đầu tỏ vẻ thương xót cho cái người đen đui ấy.

-Nè, các người đang nói gì đó ???

Bọn nó giật mình xoay người ra cửa thì thấy Ken đang mặt mày đen thui lù đứng đứng đó, giờ mới để ý hèn chi nãy giờ thấy vắng vắng ra là thiếu cái miệng tía lia của “ai kia”.

-Sao giờ mới tới, nãy giờ tụi tao đang bàn chuyện gấp đó – HA rA nhìn Ken đang dửng dưng đi zô nói, thiệt là...

-Gấp bằng chuyện của tao không ??? – Gác chân lên bàn rót ngụm nước uống Ken nói cho bớt bức tức.

-Chuyện chi á – Ngọc Linh chen chen vô (bà nãy cũng kì mang tiếng người yêu gì mà không biết quan tâm gì hết á, phen này cho bà chết hé hé *gian*).

-Tao sắp đính hôn rồi ...

Phụt...Devil nãy giờ đang im re nhâm nhi li nước thì cũng phụt ra ngoài . Còn bọn nó thì mồm chữ O, dường như không để ý nên Ken vẫn tiếp tục ung dung nói :

-Có cần bắt ngờ zậy không Devil, không biết tao phải lấy trộm con nhỏ chết bầm chết bờ chết bụi nào đây, haizz (câu này nghe quen quen)...

- Ken à, người đính hôn với mi tên gì vậy – Ngọc Linh nhăn mặt hỏi. Tự nhiên khi không lời đâu ra cái dụ đính hôn này vậy không biết, hic..

-Ta cũng không biết nữa nghe đâu là đính hôn với nhà Triệu gia gì gì đấy – Ken xoa xoa đầu trả lời, anh còn chưa kịp nói với pama là anh đã có người yêu rồi mới chết chứ .

-Hả, thật không vậy . Ken à, tên thật của mi là gì á – Ngọc Băng ngạc nhiên hỏi mong rằng đừng phải là người của Hạng gia...

-Kỳ Thiên – Dù không hiểu nhưng Ken vẫn trả lời.

-Họ là gì cơ ???

-Hạng Kỳ Thiên...

-HỒ – (O.O)

-Ngọc Băng , sao mày sững ra vậy – Ngọc Linh quan tâm hỏi.

-Tên họ của tao là Triệu Lý Ngọc Băng hay đúng hơn là ta chính là người của Triệu gia ...

- HẢ

Rung chuyển...tiếng thét của bọn nó làm cả quán im bật..

-Vậy bây giờ phải làm sao đây, nói vậy là 2 đứa mi phải đính hôn á hả – HA Ra ngạc nhiên hỏi..và nhận được cái gật đầu của người trong cuộc.

-Hé hé, phen này đến phiên 2 cặp kia khốn đốn rồi – Han YU kéo nhẹ , nói nhỏ với Ha Ra (nhìn vậy mà không phải vậy, gian quá)..

-Bây giờ phải làm sao đây, không ngờ cái con nhỏ mất dịch đó lại là Ngọc Băng – Ken nhăn mặt nói, tự nhiên đính hôn mà đính hôn với cái “bà chằn” này mới chết chứ.

-Còn sao nữa phải lập tức ngăn lại chứ sao – Ngọc Băng đáp, đang chuẩn bị tư thế cốc đầu Ken bởi câu hỏi ngu thì bị 1 câu nói của ai kia làm xém “lọt ghề”.

-Sao không để vậy lun đi, biết đâu thành phim tình thật thì sao – Devil xía xói(chắc ghen tị đây mà, hớ hớ).

-Xí, tui không rãnh – Ngọc Băng đáp, lòng buồn buồn . Tại sao phải buồn chứ hần không cần mình thì mình cũng không cần hần.

-Ồ – Devil thờ ơ đáp lại, thấy ghét hem.

-vậy giờ tụi mình làm sao đây – ken hấp tấp, người ta có người trong mộng rồi mà.

-Đơn giản thôi – Ngọc Băng vương vai như chuyện đó cô đã tính trước từ lâu.

-Làm sao á – Ngọc Linh hỏi (người trong cuộc nên sốt sắn nhĩ).

-Hè, suy nghĩ được cách giải quyết là được rồi – Ngọc Băng cười hì hì đáp .

-Trời , mày ra ngoài kia chơi với đé được rồi đó, vậy cũng nói – HA RA này giờ chú ý lắng nghe ai dè nge được câu trả lời chẳng đâu vào đâu.

-Hi hi, sorry mà, tao giỡn góp vui thôi...

-Haizz, đúng là chuyện gì không có ta là không xong mà – Devil lắc lắc đầu (ra vẻ người lớn giữ).

- Oe, tự tin vừa thôi, chứ mi có cách gì không nói ta nghe xem nào – Ngọc Băng bĩu môi chế giễu.

-Để thôi, lại đây – Devil ngoắc ngoắc cả đám chụm đầu lại lâu lâu lại à lên 1 tiếng như phát hiện ra chuyện gì vui lắm vậy làm khắp mọi góc ngách trong quán vừa nhìn họ ngưỡng mộ (vì độ hot) vừa lắc lắc đầu (vì độ khùng) của tụi nó.

Tại nhà Ngọc Băng :

-Pama nè – Ngọc Băng từ trên lầu chạy xuống ôm lấy đĩa trái cây nhìn pama đang xem phim mà rụt rè lên tiếng.

-Gi á con gái – Bà Triệu quay qua nhìn cô con gái đã “sắp” trưởng thành trêu mến hỏi, làm Ngọc Băng hơi chột dạ.

- À, về cái chuyện đính hôn á – Nghe đến chuyện này ông Triệu liền cầm điều khiển tắt luôn bộ phim (tình cảm của bà vợ) đang xem nữa chừng.

-Hi – Ngọc Băng thấy vậy cũng nuốt nước miếng đã vậy tự nhiên mấy bữa nay ông quản gia với với bà zú hẹn nhau xin nghỉ phép nữa chứ . hic

-Sao con – Ông Triệu hỏi (nổi cả da gà nhể).

- Dạ, ngày mai con muốn pama cùng con đến nhà hàng ATOLO để gặp mặt nhà bên kia ạ .

-Hả – Hai ông bà Triệu nhìn nhau không tin vào tai mình, tưởng rằng Ngọc BĂNG sẽ phản đối quyết liệt lắm chứ, ai dè chỉ đơn giản zậy thôi sao ???

=====

Tại nhà Ken (pama Ken đều ở Việt Nam mà) :

-Pama à, đến đi – Ken cứ lằng nhằng ngồi năn nỉ 2 vị “tiền bối” của mình .

-Pama đến thì cũng được nhưng mà tự nhiên con kêu ta đến đó chắc chắn là có ý đồ gì đúng không (ồ, bên này có tiền bộ).

-Pama không tin con trai yêu quý của hai người sao ??? – Ken nhún nhún mặt (đây là chiêu của anh đây mà).

- Lần trước ta kêu con về Việt Nam xem mắt con cũng kêu ta ra xem mắt như zậy rồi cuối cùng có thấy mặt mũi tấm hơi của con đâu làm ta phải giải thích với nhà kia hết hơi luôn con biết không – Ông Hạng đáp lại cố gắng không nhìn vào mặt của con trai cưng (ra là zậy).

-Hề, mama năn nỉ papa dùm con đi – Anh nháy mắt với mama ra dấu, từ trước tới giờ mama không bắt buộc anh điều gì .

-Ồm, ông à, thôi kệ đi, hay là mình đi lần này xem sao, nhìn mặt con trai ông kia, chắc lần này là thiệt á – Bà Hạng dùng chiêu cũ giúp cho đứa con trai mà bà yêu quý.

-Bà này nhưng mà nó...

-Ông à..

-Papa

Ông Hạng nói còn chưa hết câu thì cả 2 người cùng đồng thanh nũng nịu rồi , hic.

-Thôi được rồi, ta đồng ý nhưng mà con không được giở trò đó nghe chưa xui gia lần này của ta là bạn cũ của pa đấy – Ông Hạng nói lại để chắc chắn con không giở trò .

- Con biết rồi mà papa, thôi zậy con lên lầu đây, 9h sáng mai nha pa – Nói xong Ken lật đật chạy lên lầu ôm cái điện thoại hú hí nói chuyện đến khuya mới ngủ (chắc mọi người cũng biết là ai rồi đấy nhỉ).

21. Chương 21: Bày Trò

9h am :

-E hèm, chào ông Hạng

-Chào thông gia tương lai .

Hai bên tay bắt mặt mừng như lâu lắm rồi chưa gặp nhau.

-Con trai ông thật là phong độ quá – Ông Triệu nhìn Ken tỏ vẻ vừa ý.

-Ồ, con gái ông cũng đâu kém, nhìn rất xinh, chắc rất thông minh đúng không – Ông Hạng cũng tỏ vẻ khiêm tốn, nhìn Ngọc Băng gật gật đầu.

Hôm nay, Ken mặt bộ vét trông rất người lớn chừng chạc, còn Ngọc Băng thì điệu đà mặc một bộ váy trắng tinh khôi, tóc xõa dài, trang điểm nhẹ nhìn như nàng công chúa e thẹn (nhìn vậy chứ không phải vậy nhé, cả 1 buổi sáng độ sức với mama Ngọc Băng mới chịu mặc bộ váy này đấy).

-Nhìn kia, đứa nào đứa nấy mới lúc trước còn nằm trong bụng mẹ mà giờ đã trưởng thành như vậy rồi, chúng ta không già sao được – Ông Triệu nhấp ngụm trà nói nhìn ông bạn xưa kia đầu đã lấm tấm bạc.

- Hì, thời gian trôi nhanh mà ông, trước kia tôi cứ ngỡ là mình sẽ cưới bà chằn mà tụi mình hay nói xấu nhau – Ông Hạng cười cười nói không giám quay qua nhìn vào bà vợ mặc đang chuyển sắc, khóe mắt lơ lửng trên đầu.

-Ông nói gì hả – Bà Hạng quay qua dòm ông chồng đang cười hì hì cầu hòa.

-Haha, 2 ông bà vẫn như xưa nhỉ – Ông Triệu, bà Triệu cười nhìn cặp vợ chồng già trước mặt.

Không khí trong bàn này vui biết bao thì cái bàn gần đó tẻ nhạt bấy nhiêu :

-Nè, sao nhìn họ có vẻ vui quá vậy – Ngọc Linh khều khều Devil (người chung chiến tuyến, hé hé).

-Sao tôi biết được – Devil nhăn nhó trả lời, đường đường là 1 thiếu gia danh giá tự nhiên phải ngồi lắt lẻo như là kẻ trộm.

-Hai người từ từ đi, chính 2 người đã đề ra cái kế sách này chứ đâu, bây giờ kiên nhẫn xiu cũng không chết người đâu – Han Yu với Ha RA thì nhăn nhó ngồi vừa ăn vừa tán dóc (không liên quan nên thản nhiên vậy đó).

- Nhưng mà sao Ken vẫn không thấy động tĩnh gì hết zậy cứ ngồi im nghe chuyện uống nước không kìa – Ngọc Linh bực mình nói, phen này mà không xong, Ken phải đính hôn với Ngọc Băng thiệt thì cô phải biết làm sao, hic ?

-Từ từ, ờ mà hình như Ngọc Băng ra chiêu rồi kìa – Devil nhìn khung cảnh trước mắt rồi phán làm cả đám bu lại nhìn sang bàn bên kia, ai mà không biết chắc tưởng bọn này là phóng viên đi săn tin quá.

Tại bàn bên kia :

-Dạ, con có chuyện..muốn nói ạ – Ngọc Băng bạo gan (hay là chiêu hết nỏ) mở miệng nói để chấm dứt câu chuyện hàn huyên đã hơn 1 tiếng đồng hồ của 2 bên.

-HỒ, chuyện gì vậy Băng, pama đang ôn lại chuyện cũ mà hay con với Kỳ Thiên(Ken) dẫn nhau đi đâu đó làm quen đi (hình như cái đợt ở bệnh viện do đông quá nên 2 ông bà không nhận ra Ken là bạn của Ngọc Băng) – Bà Triệu nói, trùng ý muốn của 3 người còn lại.

-Dạ con...

- Pama nè, thật ra tụi con muốn nói về chuyện đính hôn – Ken này giờ im lặng thì bây giờ lại lên tiếng cắt đứt câu nói của Ngọc Băng.

-Đính hôn ??? – Cả 2 cặp ông bà cùng đồng thanh.

-Bộ con có ý kiến gì sao – Ông Triệu ngạc nhiên hỏi.

-Ken à, con quên ở nhà ta nói gì rồi sao – Ông Hạng tức giận nhíu mày con trai ăn nói không đâu ra đâu.

-Pama à, thật ra con cũng muốn nói về chuyện đính hôn – Ngọc Băng cũng mở miệng nói.

-Chuyện này là sao đây ????

Ken kéo tay Ngọc Băng đứng dậy, đứng trước mặt 2 ông bà nói rõ mọi chuyện:

-Thật ra tụi con là bạn thân của nhau từ ở bên Hân rồi – Ken nói trước dò tình hình.

-Bên Hân – Họ lại đồng thanh ngơ ngác.

-Dạ, tụi con không thể nào đính hôn được đâu ạ – Ngọc Băng nói tiếp không dám nhìn vào gương mặt của papa cô, cô còn đang muốn sống mà .

-Cái gì, Ngọc Băng, chuyện này không thể đùa được đâu – Ông bà Triệu nhìn cô con gái kiểm chế sự bất ngờ và tức giận.

-Tụi con nói rõ chuyện này cho ta nghe xem nào, tại sao lại không đính hôn- Ông Hạng hỏi rõ, biết vậy thì ông đã không chiều ý bà vợ cho thằng Ken đến.

-Không có tình cảm thì sao đính hôn được ạ – Cả Ngọc Băng lẫn Ken đều đồng thanh (không hề tập trước) làm 2 đứa cùng giật mình nhìn nhau.

-Không có tình cảm thì sống với nhau cũng phải có thôi, nếu muốn ta sẽ cho các con sống thử – Ông Hận nói, chuyện đính hôn này không thể hủy bỏ được.

-Sống thử ????

- Trời ơi, papa à, không thể đâu, cho dù có sống thử thì con cũng không thể nào thích Băng được – Ken nói.

-Tại sao, hay là con Băng nó không tốt, con yên tâm đi ta nói nó rồi, nó không dám nghịch gì con đâu – Ông Triệu nói, lần đính hôn này là do lời hứa năm xưa của 2 nhà và cũng để 2 công ty hợp tác làm ăn với nhau, nếu hủy bỏ thì còn gì là uy tín nữa.

-Dạ không phải, nhưng tụi con đã lớn rồi, tụi con có lựa chọn riêng chứ – Ken phủ nhận.

-Nếu lí do chỉ đơn giản là không có tình cảm thì 2 con cứ đính hôn đi, lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy mà – Bà Hận nói, Băng là 1 cô gái tốt không thể để con trai bà làm mất một cô gái tốt như vậy.

-Không được đâu, tụi con không hợp nhau bác à, tình cảm là không thể bắt buộc mà phải là tự nguyện khi đó thì mới có hạnh phúc.

Ken nhìn Ngọc Băng, cái triết lí này nghe cũng có lí đây chắc cóp trên mạng xuống rồi, chuẩn bị cũng kĩ ghê nhi.

-Haizz, Ken , Ngọc Băng , 2 con nói thiệt đi, còn nguyên do khác đúng không. Ta là mama của con ta hiểu rõ con lắm, nói thật đi – Bà Triệu nhìn cô con gái nói, tâm trạng của nó, bà đã hiểu, con gái của bà đã lớn rồi, nó có thể nói ra điều đó chứng tỏ 1 điều...

-Dạ con....

-Thật ra thì còn 1 nguyên do nữa.

Ngọc Băng quay qua liếc xem Ken, sao mỗi lần cô mở miệng nói thì y như rằng Ken lại nhảy vô miệng cô nói vậy nhể (>.

-Con đã ...đã..thích người khác rồi ...

- Hic, Ken à, cổ lên – Ngọc Linh ngồi bên kia nhìn KEN khích lệ.

-Cái gì ??? Ai , con nói con thích ai – Ông bà Hận ngạc nhiên, con trai ông bà biết thích rồi ư, khó tin đấy.

-Thôi con đừng đùa nữa, ta biết rõ bản tính trắng hoa của con rồi, con có nói sao thì cuộc đính hôn này vẫn phải diễn ra – Ông Hận trả lời thẳng con mưu mô (hic, nói thật chứ mưu mô hồi nào TT_TT).

-Papa à, con nói thật đây.

-Ken nói thật đây bác.

-Băng, con nói thật đi, có phải con chỉ KEN nói vậy đúng không – Sao lại đổ lỗi cho cô chứ.

-Con đâu ... – Ngọc Băng chưa kịp nói hết câu thì một bàn tay ấm áp đã nắm lấy tay cô làm cô dừng luôn câu nói.

-Ồ – Ngọc Băng trơ mắt nhìn kẻ vừa đến .

-Con chào bác ạ – Devil cúi chào các vị tiền bối trước mặt.

- Con chào bác – Ngọc Linh cũng ngượng ngùng cúi chào các bác và chạy qua đứng cạnh Ken.

-2 con là ??– Ông Triệu hỏi nhìn đứa con gái và con trai trước mặt.

-Con là Thiên Hoàng Tuấn Minh.

-Còn con là Cảnh Ngọc Linh .

-Thiên Hoàng Tuấn Minh, con là cháu của Hoàng Anh Đức. Người thừa kế của tập đoàn đá quý lớn nhất thế giới hiện nay HOPY đúng không – Ông Triệu nhìn người con trai đứng kế con gái mình, có nét gì đó cao quý nhưng rất lạnh lùng.

-Dạ – Devil gật đầu, hơi ngạc nhiên vì anh không ngờ ông Triệu có thể nói chính xác như vậy.

-Cảnh Ngọc Linh, con là con gái của Cảnh Thiên Duy , đứng đầu về giới ngân hàng bên Mỹ đúng không – Bà Hàn ngạc nhiên hỏi, theo trí nhớ của bà là như thế.

-Ồ, dạ đúng ạ – Ken với Ngọc Linh đều bất ngờ về câu hỏi của bà Hàn.

-Các con đến đây làm gì – Ông Triệu nghiêm mặt hỏi, ông đã 1 phần nào đoán ra.

-Dạ, Linh chính là người con thích – Ken nắm chặt lấy tay Ngọc Linh mỉm cười. Chính nụ cười này của Ken đã khiến ông bà Hàn hiểu được lần này con trai ông bà đã yêu thật rồi, đó không phải là tình cảm qua đường như những lần trước nữa.

- Ok, tình cảm của con ta không có ý kiến nhưng ta đã hứa với gia đình ông Triệu phải cho 2 con đính hôn mà giờ con thích người khác thì ta phải nói sao với gia đình con gái người ta – Ông Hàn nói.

-Con... – Ken ấp úng anh không biết phải trả lời sao cho câu hỏi này.

-Thật ra con và Ngọc Băng cũng đang quen nhau – Devil cứu thế cho Ken nhìn ông bà Triệu nói.

-Ngọc Băng con đang ... – Ông Triệu nhú mày, con gái ông đang yêu mà ông không biết sao ???

-Con...

-Dạ đúng ạ, con và Ngọc Băng thật lòng thích nhau nên mong 2 bác hãy hủy bỏ chuyện đính hôn lần này – Devil nói, từng lời nói đều chắc nịch làm má Ngọc Băng đỏ ửng.

-Ngọc Băng có đúng vậy không ??? – Bà Triệu hỏi con gái.

- Con ... – Ngọc Băng phân vân không biết trả lời sao, tình cảm của cô với Devil cô đã biết từ lâu nhưng nếu cô nói có thì khác nào công khai mối quan hệ giữa cô với Devil còn nếu nói không thì ...

Devil xiết tay chặt tay lại cho Ngọc Băng cảm nhận được hơi ấm của bàn tay anh, câu trả lời là tùy cô.

-Con như thế nào – Bà Triệu hỏi lại lần nữa để khẳng định.

-Con và Devil đang quen nhau ạ – Ngọc Băng cúi mặt xuống trả lời.

4 vị tiền bối cùng đồng loạt thở dài, đúng là chuyện tình cảm thì không bắt buộc được, năm xưa họ cũng từng trải qua những chuyện như vậy, bây giờ nỗi lòng nào họ ngăn cấm tình cảm của con họ chứ.

-Nếu đã như vậy thì ...ông Hàn à chúng ta .. – Ông Triệu mở lời trước nhưng cứ như rất khó nói.

-Tôi hiểu mà – Ông Hàn cũng chỉ cười (chứ biết làm sao giờ).

Buổi tiệc diễn ra với sự có mặt của thêm 2 vị khách nhưng có lẽ bầu không khí hơi ngột ngạt nên bọn nó vội vã về trước để lại 2 nhà thông gia “hụt”.

Han Yu và Ha Ra dẫn nhau ra bờ hồ ngắm cảnh còn Ken với Ngọc Linh thì lái xe đi vòng vòng nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, còn cặp nhân vật chính của chúng ta thì sao ???

-Chạy chậm thôi Devil – Ngọc Băng la hét, sao dạo này cô nhát gan vậy nhỉ ?? Nhưng dường như lời nói của Băng đã theo gió bay ra ngoài hết trơn rồi, chiếc xe mui trần cứ thế lướt trên đường..

Kít.....

Chiếc xe thắng gấp làm Ngọc Băng nhồi mình ra trước.

- Mi bị gì zậy – Ngọc Băng tức giận quay qua chửi thẳng vào mặt “tài xế”.

- Tụi mình...đính hôn đi – Devil không trả lời câu nói của Ngọc Băng mà chuyển qua chuyện cần nói.

-HỒ – Ngọc Băng hơi ngạc nhiên quay đầu ra nhìn ngoài đường, má đỏ ửng. Tình hình đang rất chi là tình hình, 2 nhân vật chính trên xe 2 người mặt quay 2 hướng trông dễ thương phết.

-Ồ thì, tụi kia nó dự định đánh hôn hết rồi, tụi mình...cũng zậy lun đi – Devil gãi gãi đầu nhăn nhó, tập cả đêm rồi mà sao giờ không biết chữ chạy đâu hết trơn, hic.

- Hả, nhưng ..nhưng mà – Ngọc Băng không biết trả lời sao, má càng ngày càng đỏ

-Ồm , ta ..thích mi, thật đấy – Devil nuốt nước bọt trong lòng.

Im lặng, Ngọc Băng không nói gì cả đổi lại chỉ là sự im lặng, tim Devil đập liên hồi, khó xử quá mà.

3p sau :

Brừm.....

Chiếc xe lên ga lao vút đi, có lẽ tiếng động cơ bây giờ mới làm Ngọc Băng sực tỉnh (ra là này giờ nàng đang bay bổng trên 9 tầng mây).

-Xem như này giờ ta chưa nói gì đi – Devil nói, 3p chờ đợi câu trả lời đối với 1 người thiếu kiên nhẫn như anh thì đó cũng là 1 thời gian dài rồi.

- Devil à, Việt Nam nhá – Ân nói không đầu không đuôi, lần đầu tiên bị tỏ tình ngay trước mặt lại là người mình thích nên tinh thần có hơi..rối loạn.

-LÀ sao ???

Kítttttttt.....Cộp...

-Ai za- Lại là tiếng thắng xe nhưng lần này đồng thời cùng với tiếng thắng còn có tiếng cộp rõ to. Ngọc Băng xoa xoa đầu nhăn nhó.

-Có sao không – Devil nghiêng mình qua xem xét cái đầu của Ngọc Băng nhưng nhận ra có hơi quá lộ nên rút tay về .

- Không sao ..

-Ồ, hồi này .. – Devil không hỏi hết câu (huhu, tác giả viết đoạn này xong chắc zô bệnh ziên tiếp máu quá TT_TT).

-Ồ , chuyện đánh hôn á .

-Sao???

- Tụi mình đánh hôn tại Việt Nam nhá – Ngọc Băng ngại ngần trả lời.

-Hi, tất nhiên rồi – Devil cười nhẹ

(không thể nào viết tiếp khúc này được nữa , hic)

- Con xin lỗi mà pama – Ngọc Băng mè nheo ngồi năn nỉ, kéo áo, làm đủ mọi cách nhưng pama cô vẫn lạnh lùng ngồi xem phim xem cô như không khí,

-Thôi pa không dám nhận lời xin lỗi này đâu – Ông Triệu hờ hững trả lời.

-Con gái mình giờ lớn rồi, đâu thêm hời hợt kiến của 2 vợ chồng mình đâu, quen ai cũng có thêm nói đâu, làm mình bẽ mặt trước xui gia “hụt” – Bà Triệu bấu môi khoác tay chồng.

-Thôi mà con xin lỗi mà lần sau con không dám zậy nữa đâu – Ngọc Băng lại tiếp tục ngồi năn nỉ nhưng hình như là vô ích thì phải...

-Con trai ta giờ lớn lắm rồi, cũng biết quen bạn gái rồi nhỉ – Ông HẠn vừa ăn cơm tối vừa nói với Ken đang cúi gằm mặt ăn cơm.

- papa à, con cũng đâu cố ý đâu – Ken cười hì hì trả lời.
- Đâu cố ý mà có người yêu cũng không cho pama biết một tiếng rồi còn tự ý dẫn tới bữa tiệc.
- Thôi mà tại con muốn làm pama bất ngờ thôi mà.
- Ồ, bất ngờ – Ông Hạng nhái lại lời của con trai..
- Mama à, coi papa kìa – Lớn rồi mà cứ như con nít, hử tí là kêu mama, bái phục anh luôn ==!

22. Chương 22: Trở Về Hàn

Tại một quán bar mới mở trên cái đất thành phố bon chen, có 1 đám nhóc mặt búng còn ra sữa bước zô thu hút sự chú ý của cả quán.Sau khi thuê 1 phòng vip, bọn nó lại trở về bản chất thực sự:

- Hai ngày nữa tao với Ha RA sẽ về Hàn – Han Yu nói làm cả đám đang tính rót rượu ra uống cũng phải hoảng lại, quay sang chất vấn:
- Về Hàn, làm gì bên đó – Ngọc Băng thắc mắc hỏi.
- Về làm gì kệ người ta, nhiều chuyện – Ha RA lè lưỡi trên Ngọc Băng đang hóng hớt.
- Thôi, khỏi cần hỏi cũng biết, về xin phép ý kiến gia đình chứ gì – Devil xem như không có chuyện gì trả lời làm những đứa ngồi nghe nãy giờ ồ lên 1 tiếng rõ to.
- Han Yu – Ha RA đổ mặt đánh vào ngay người ngồi bên cạnh.
- Anh vô tội nha – Han Yu giơ tay lên giống như đang đầu Hàn (đổi cách xưng hô hồi nào zậy ta).
- Không liên quan đến Han Yu đâu – Devil trả lời giải vây.
- Thế lần này tụi mi về Hàn xin cưới luôn hay đính hôn – Ngọc Linh bay vào nói (nhiều chuyện).
- Cưới gì, khùng à – HA Ra lè lưỡi nói.
- Tụi mày biết rồi thì tao xin thông báo luôn, tao với Ha Ra sẽ đính hôn – Han Yu (dạo này mạnh dạn giữ) mặt mày nghiêm trọng .
- Woa ... – tiếng vỗ tay bồm bộp của bọn nó.
- Zậy tụi mày tổ chức lễ đính hôn ở đâu – Ngọc Băng hưng phấn hỏi .
- Ồ, điều này thì ... – Ha Ra nhú mi, lắc đầu.
- Tụi tao còn chưa biết nữa nè, chắc pama bắt tao tổ chức ở Hàn quá – Han Yu trả lời dùm Ha RA.
- Hờ, tiếc zậy – Ngọc Băng lập tức ỉu xìu.
- Bộ có chuyện gì hay sao mà nhìn cái mặt như đưa đám zậy Băng – Ken thắc mắc nhìn bộ mặt đang nhăn nhúm lại của Ngọc Băng hỏi.
- có gì đâu...
- Ai nói không có, hôm qua tao đã gọi điện cho papa xin đính hôn rồi, 2 tuần nữa papa tao sẽ về Việt Nam – Devil nói làm Ngọc Băng cúi gằm mặt xuống về xấu hổ còn bọn kia thì mặt ngơ ngác.
- Ồ, gê ta..
- Vậy mà giấu tụi tao mấy bữa nay. Khai mau quen nhau hồi nào – Ngọc Linh cười, đờ mặt Ngọc BĂNG dậy.
- Hi cũng mới đây thôi à – Ngọc Băng trả lời trong ngưỡng ngáp.
- Vậy để xịu nữa về anh kêu papa gọi điện cho papa em lun nha – Ken quay sang nhìn Ngọc Linh cười đều.

-Không được, gọi làm gì – Ngọc Linh lập tức phản đối.

-Thì xin đính hôn luôn, đính hôn chung với tụi nó cho vui – Ken mè nheo với Ngọc Linh làm cô cũng có vẻ xiu lòng.

-Không biết, nếu Ha RA với Han Yu cũng cùng tổ chức đính hôn thì em mới chịu – Ngọc Linh khoanh tay nói.

-Ồ, điều này – Ken giành ánh mắt cầu cứu qua cho Han Yu với HA RA.

-Nhưng chỉ sợ, pama tao không đồng ý tổ chức đính hôn tại Việt Nam thôi...

-Ta có cách rồi – Ngọc Băng búng tay khi có 1 bóng đèn 2000V vừa chạy ngang đầu cô.

-Cách gì ???

-Đa số thắng tiểu số – Ngọc Băng cười nửa miệng trả lời trông rất chi là gian...

Sau khi xin xỏ, năn nỉ thì cuối cùng nguyên cả đám tụi nó cũng được cùng nhau trở về Hàn, đích đến đầu tiên của tụi nó là biệt thự của Ngọc Băng (ban đầu tính đường ai nấy đi, nhà ai nấy ở nhưng trong nhà cũ của Devil với Ken vẫn còn dấu tích của Jen với Ricky trước kia nên cả đám cùng biểu quyết sẽ trở về....ăn bám Ngọc Băng).

-Rồi, ta đưa HA RA về nhà đây, tụi mi cứ ở đây mà gặm nhấm nhá – Han Yu khoác vai HA RA ra về (nhà của Han Yu với Ha Ra ở Hàn mà).

-Nhớ cuộc hẹn ngày mai đó nhé – Ngọc Băng nói với theo.

-Haizz, mệt quá đi – Ngọc Linh ngồi xuống sofa nhăn nhó.

-Nghỉ ngơi này giờ rồi mà còn than mệt, đúng là...heo – Ken cúi xuống ngồi kế bên trêu (2 người này hình như cho dù có xảy ra chuyện gì thì vẫn là oan gia thì phải).

-NÈ, muốn chết hả – Ngọc Linh đánh vào Ken làm anh la oai oái đến nỗi Ngọc Băng với Devil ngồi đối diện cũng phải cười lắc đầu.

-Tụi mi đứa nào cũng than mệt, mà cứ đánh nhau như trâu ấy nhỉ..

-Đi ăn không Băng, anh đói rồi – Devil phán 1 câu làm 2 người kia lập tức dừng cuộc chiến.

-A, đúng rồi, đói quá à – Ngọc Linh ôm bụng nhìn Ken (nhìn làm gì anh í cũng đói giống chị thôi).

-Hi, đúng đó, đi ăn thôi – Ken tán thành ý kiến của Devil.

-Thôi,thôi, đi ăn chung với tụi mi cho hồng hết bầu không khí lãnh mạt của tụi tao à – Devil nhanh chóng kéo Ngọc Băng đứng dậy, dọt thẳng, chứ để tụi nó kêu lại là chết...

-Đúng là mê ăn quên bạn – Ngọc Linh bĩu môi phán rồi quay qua nhìn Ken thăm thiết, phán tiếp :

-Hay anh xuống nấu cho em ăn đi ...

- HẢ ?????

Tại một quán ăn Pháp nổi tiếng có 1 cặp nam nữ kì quặc đang thu hút ánh mắt của mọi người từ khi bước vào đến giờ, không phải như những lần trước được chú ý bởi vẻ bề ngoài mà lần này họ được chú ý là vì :

Quay lại nửa tiếng trước :

-Hoan nghênh quý khách – Cô tiếp tân đứng ngoài cửa phải chết sững vì vẻ đẹp choáng ngợp của chàng trai đang tiến vào bên trong quán, những quan khách chung quanh cũng đang chiêm ngưỡng cặp nam nữ hoàn hảo này.

Người con gái khoác tay người con trai trông rất thân mật, chắc chắn đây là 1 cặp vợ chồng mới cưới nhìn mới tình tứ như vậy.

-Ê, xiu nữa mày dẫn tao đi ăn kem nha, lâu rồi chưa ăn, tự nhiên thèm quá – Người con gái phán 1 câu làm người con trai lập tức nhú mày, còn những người trong bán kính có thể nghe được câu nói đó lập tức đứng hình vì cách xưng hô quá ư là “thân mật” đó.

-Anh kêu em đổi cách xưng hô rồi mà – người con trai xem bộ rất nhã nhặn (nhã nhặn quá) nhìn những người chung quanh cười nhẹ làm mấy quý bà quý cô xị máu mũi hết.

-Ồ, quên, hi hi – Người con gái trả lời như chưa có chuyện gì xảy ra, rồi họ lại tiếp tục bước tiếp vào bàn vip chuyên dành cho những người phải gọi là đại gia của đại gia mới đủ tiền ngồi bàn này.

-Em ăn gì ???

-Ồ – Sau khi nhìn sơ qua tờ menu thì :

-Cho tôi 1 bò bít tết, 1 đĩa mì Ý, 1 phần tôm hùm, 1 phần biza , 1 lẩu cay với thêm món này, món này – Cô gái thoăn thoắt chỉ vào những món trên menu làm người bồi bàn phải đổ mồ hôi hột (người ngồi đối diện cũng đổ không kém đâu).

-Tạm thời vậy đi, à thêm 1 chai rượu vang năm 42 nữa nhá ...

-Em ăn có hết không vậy ???

-Yên tâm đi, em không bỏ phí đâu, anh ăn món gì gọi luôn đi .

-1 bò bít tết – Anh con trai nhã nhặn nói, cô gái kia kêu hết rồi, anh còn biết kêu món gì nữa , hic.

..... Trở về hiện tại, người con gái vẫn đang ăn ngấu nghiến, bồi dưỡng cho cái dạ dày thân yêu còn người con trai thì đã ăn xong phần của mình (kêu đói mà sao ăn ít vậy) đang ngồi thưởng thức li rượu ngoại.

-Xiu nữa em còn muốn ăn kem không vậy ?

-Tất nhiên là có rồi.

-Haizz – Người con trai lắc đầu, lo nghĩ cho số phận sau này của mình...

CHắc người con trai với người con gái kể trên là ai mọi người cũng biết rồi nhỉ, họ đã no bụng còn cặp oan gia kia thì sao nhỉ ???

Tại nhà Ngọc BắNg, hay nói đúng hơn là trong nhà bếp xinh xinh :

Bùm.....

-Trời ơi, em lại làm nổ cái gì vậy – Ken đang ngồi ngoài xem tivi thì cũng phải tắt tốc chạy vào, tính đi tính lại thì đây là lần thứ 5 anh phải chạy kiểu này.

-Có khi nào lâu quá không xài nên cái lò nướng nó bị chập không anh – Ngọc Linh đưa cái bộ mặt ngây thơ hỏi Ken.

-Ồ, chắc vậy á – Ken gật gật đầu đi ra ngoài khi biết Ngọc Linh không sao nhưng cái bụng đói đã kiềm chân anh lại .

-Hay để anh tiếp tục nào cái món hồi nãy cho rồi, chứ tiếp tục kiểu này thì lúc nào mới được ăn .

- Thôi, anh cứ ra ngoài đi, lần đầu em vào bếp phải làm cho ra trò trống chớ- Ngọc Linh cười hề hề bác bỏ ý kiến của Ken làm anh phải nhăn nhó mặt mày đi ra.

Chuyện là như thế này, hồi nãy Ken đã quyết định trở tài ...nấu mì tôm nhưng do sợ mì trong tủ để lâu không ăn sợ hết hạn nên Ngọc Linh đã đẩy Ken ra ngoài và quyết định ...trở tài với cái đồng thức ăn trong tủ lạnh mới mua hồi chiều....

Reng ...reng.

- À ló .

-Ừ.

-Biết rồi.

-Ừ, bye .

-Ai gọi zậy – Ngọc BĂNG theo dõi cuộc trò chuyện này giờ của Devil mà không kịp biết gì ngoài những tiếng à,ừ...

- Còn ai trông khoai đất này nữa. Thôi ăn nhanh đi, kem tan rồi kìa – Devil cười (dạo này cái gì cũng cười nhĩ).

1 tiếng sau :

-Ôi ngon quá à – Ngọc Linh vừa ăn vừa khen (khi đói ăn gì chẳng ngon).

“Không nhờ mình nhanh trí gọi nhờ mua đồ ăn về thì giờ chắc đã xỉu vì đói” – Ai đó thâm nghĩ (chắc ai cũng biết là ai rồi nhĩ).

Ngày hôm sau, cả đám tụ tập nó về lại mấy quán bar cũ :

-Phòng của mấy đại ca tụ tập em vẫn giữ nguyên không có gì thay đổi – Tên quản lí dẫn tụ tập nó đến phong vip lúc xưa của tụ tập nó mà miệng vẫn nhiều chuyện kể hết chuyện này đến chuyện khác.

-Ồ , thôi xịu nữa có gì ta gọi, ra coi bar đi .

-Dạ...

Trong phong vip, chai vodka được khai ra như ăn mừng tụ tập nó trở về lại như xưa.

-Tụ tập này nghĩ, kế hoạch lần này có thành công không. Ta nghi quá – Han Yu hơi lo lắng nói.

-Lo xa quá vậy, không biết hôm trước ai cười nhạo tụ tập mình Devil nhĩ – Ngọc Linh quay qua Devil nháy mắt (Chương 20,21).

-Thôi mà, bữa đó ta giỡn thôi,làm gì nhớ dai tới giờ vậy – Han Yu cười cầu hòa.

-Yên tâm đi, cứ tự tin thế nào cũng được mà – Ngọc BĂNG khuyên nhủ, làm cô nhớ tới cô lúc trước quá.

-Ngày mai tụ tập mi cứ làm theo kế hoạch A đi, còn kế hoạch B để đó tụ tập ta lo – Ken nói trấn an tụ tập nó.

-Ừ - HA RA gật đầu.

23. Chương 23: Thực Hiện Kế Hoạch

Kế hoạch A:

-Pama này, xịu nữa có bạn con tới chơi, để con ra mở cửa nhá – Han Yu nói từ trên lầu vọng xuống chỗ ông bà Hàn đang ngồi uống nước rồi lại đi vào phòng.

-Cái thằng này, sao ông chưa nhắc lại cái dụ đính hôn cho nó nhớ đi, xem nó cứ la cà đi chơi suốt ngày (đính hôn ở chương 1 có nhắc đến rồi nên tác giả không nói lại nữa nhé).

-Nó mới về mà, cho nó nghỉ ngơi vài bữa đi rồi mình nói sau cũng được, lần trước nói đến tôi thấy nó phản ứng dữ dội quá – Ông Choi thuyết phục bà vợ.

-Ừm .

- Thưa bà chủ có bạn cậu chủ đến tìm – Ông quản gia từ ngoài bước vào kính cẩn nói.

-Ừm, lên kêu cậu chủ xuống đi – BÀ Choi gật đầu, thắc mắc không biết đứa bạn này là ai, từ trước tới giờ có thấy nó dẫn bạn về nhà đâu.

.....
Chưa đầy phút sau đã thấy Ken huỳnh huých từ trên nhà chạy xuống, phi thẳng ra cổng, ông bà liền lắc đầu không nói gì nhưng đều có chung 1 ý nghĩ “Đâu ra cái kiểu chạy hấp tấp này vậy, từ trước tới giờ có thấy nó chạy vậy đâu “ (ồ, sao cái gì cũng từ trước tới giờ mới có vậy nhỉ ???).

Lát sau ...

-Con chào 2 bác ạ – Tiếng nói thánh thót của 1 cô gái làm 2 ông bà giật mình nhìn ra, không ngờ lại là con gái.

-Pama – Han Yu lên tiếng gõ vậy khi thấy 2 ông bà đang nhìn sững cô bạn gái thân yêu của mình.

-Ồ, à , con ngồi đi – Ông Choi bưng tỉnh chỉ vào chiếc ghế đối diện, bà Choi cũng mỉm cười kêu cô giúp việc đi pha trà. Tạm thời chưa ai nói gì nên không khí hơi nghiêm trọng.

-Han Yu đây là bạn con à – Bà Choi hỏi vì thấy 2 đứa ngồi rất gần nhau, cứ như là..., bà hỏi mà mong muốn câu trả lời của đứa con không giống như bà nghĩ vì ...

-Dạ, đây là bạn...gái của con – Han Yu nói, tim anh đánh trống liên hồi không kém gì Ha Ra, lần đầu tiên anh đưa bạn gái về ra mắt gia đình, không ngờ lại hồi hộp như vậy. Hình như anh đã quên luôn 1 chuyện mà trước khi vào học trường POWER pama đã nói với anh.

-Haizz – Ông bà Choi Hận cùng thở dài làm Ha Ra hơi hụt hẫng, mặt cô buồn hẫng nhưng khi bắt gặp ánh mắt của ông Hận thì cô phải gượng cười như hồi nãy cô chưa nghe gì.

-Ra là vậy... , hai con quen nhau lâu chưa – Bà Choi gật gật nói.

-Dạ, cũng khá lâu rồi ạ – Han Yu trả lời, cách mẹ anh nói chuyện hôm nay rất khác mọi khi.

- Vậy thì 2 con nghe này, ta cũng không muốn chuyện này kéo dài nên bây giờ ta nói luôn – Ông Choi nói mắt hơi đượm buồn nhìn con trai.

-Vâng.... Giường như đã cảm nhận được có chuyện gì không ổn, mồ hôi trên trán Han Yu bắt đầu rịn ra còn Ha RA thì mắt đã rưng rưng. Đáng ra thì pama anh phải tán thành chuyện này mới đúng chứ.

-Ta cũng không muốn làm con buồn đâu nhưng mà... – Bà Choi nhìn Ha Ra tiếp lời chồng nhưng bà không muốn nói ra để chia cắt đôi trẻ lại là con bà nên ngập ngừng...

Ông Choi nhìn vợ :

-Để tôi nói cho, Han Yu con đã quên là trước kia ta đã nói con đã có hôn ước sao ???

-Hôn ước – Cả Ha Ra và Han Yu cùng đồng thanh và nhìn nhau.

-Đúng – Hai ông bà cùng lặp lại.

-Nhưng..con đã từ chối ngay lúc đó rồi mà, con không đồng ý chuyện hôn ước này – Han Yu tức giận đứng dậy nắm tay Ha Ra đi nhưng bị cô kéo lại làm anh hơi ngạc nhiên.

-Khoan đã anh – Ha RA đưa đôi mắt ướt ươn ướt kéo tay Han Yu lại.

-Còn khoan gì nữa, anh đưa em về, chuyện này anh sẽ giải quyết – Nói rồi Han Yu một mạch nhất quyết kéo tay Ha RA bỏ ra ngoài.

Hai ông bà Choi chỉ biết nhìn nhau lắc đầu.

-Ta biết ăn nói làm sao với ông Goo đây – Ông Choi nói đầy chán nản, ông rất hiểu rõ con trai mình, nó đã quyết cái gì thì nhất quyết làm cho được.

- Tùy nó thôi ông à – Bà trả lời chồng, tâm trạng bà cũng đang tệ không kém gì chồng.

Hai câu đối thoại đó vô tình lọt vào tai của 2 người vừa rời khỏi phòng khách (mới đi tới cửa lấy gì không nghe).

15p sau :

-Ha RA à, HA Ra – Han Yu bực mình gọi lớn vì anh này giờ hình như đang là người tàng hình thì phải nhưng hình như người đang ngồi cạnh anh vẫn xem anh là không khí.

-Goo Ha Ra – Lần này anh đã gọi lớn hết cỡ còn luôn tiện đưa chân ra đạp vào chân Ha RA 1 cái.

-Hả ???

-Em vừa trên mây xuống à, này giờ em cho anh độc thoại 1 mình đây...

-Hi hi em xin lỗi nhưng...anh quay xe lại đi – Ha Ra nở nụ cười dễ thương thay cho cái gương mặt ủ rũ lúc này .

-Hả, quay xe ??? – Han Yu hỏi lại để xác định chính xác xem hồi này HA RA vừa nói gì.

-Đúng, về nhà anh

Hai người bước vào thì gặp 2 ông bà đang ngồi trước bàn cơm.

-Con chào pama – Han Yu chào cho có lệ, giận dữ.

-Ừ.

-Chào 2 bác ạ (lúc này chào rồi mà).

-Ừm, 2 con ngồi xuống dùng cơm đi – Bà Choi cười cười trả lời.

- Về được chưa, khi không tự nhiên kêu anh quay xe lại – Han Yu quay sang hỏi HA Ra.

-Chờ xíu đã .

- Dạ, cháu quay lại là để hỏi 2 bác 1 việc ạ – Ha RA lễ phép mỉm cười tự tin.

-Ừ, con hỏi đi – Ông Choi gật đầu chờ câu hỏi.

-Cô gái đính ước với Han Yu có phải họ Goo không ạ .

-Đúng, sao con biết ???

-Cái gì ??? – Han Yu quay sang nhìn vào ánh mắt của HA Ra thì nhận được nụ cười tự tin và cái gật đầu của cô ấy, anh liền mỉm cười, quay sang pama :

-Lúc này con quen giới thiệu với pama, bạn gái của con. GOO – HA – RA – Han Yu nhấn mạnh từng chữ cuối.

-Hả ???

-Goo Ha Ra, không lẽ ...– Bà Choi quay sang nhìn ông chồng.

-Không thể nào, thân hình này... đầu giống trong hình – Ông trả lời vợ.

-E hèm, bạn gái con mới thực hiện kế hoạch giảm béo cách đây mấy tháng mới có được thân hình này đây, thưa pama – Han Yu bật cười với đoạn đối thoại của pama mình nên lên tiếng giải đáp thắc mắc cho hai ông bà.

-HẢ ???????

Và chuyện gì xảy ra tiếp theo chắc mọi người cũng biết rồi nhỉ !!!

-Ôm cái bụng no nê sau khi đánh chén tại nhà “ông xã tương lai” xong HA Ra vui vẻ lên xe để Han Yu đưa về.

-Em tài thật đấy, sao em biết được, cái người có hôn ước với anh chính là em – Han Yu tới giờ vẫn còn thắc mắc nên hỏi (chắc đây cũng là thắc mắc chung của mọi người nhỉ).

-Hi, là thế này, lúc này trước khi đi em đã nghe pama anh nói về cái người họ Goo đó, bộ anh không nghe à – Ha RA giải thích rồi ngừng lại giữa chừng hỏi.

-Có chứ, tai anh thính lắm chứ bộ .

-Thì đó, nghe thấy họ Goo là em đã thấy kì kì rồi, bất chợt em nhớ lại...

1 thời gian trước, lúc đó HA RA của chúng ta vẫn trung thành với số cân 80kg nên nàng ấy đang ngồi gác chân lên bàn ôm đĩa bánh xem tivi thì từ ngoài papa cô – hiệu trưởng trường POWER đi vào nhìn thấy cảnh này nên liền lắc đầu ngao ngán.

-Con xem thế này thì làm sao ta dám gã con đi đây.

-Hi, thôi con khỏi cần lấy chồng chi ệt, ở nhà làm con gái ngoan của papa là được rồi – HA Ra xem như đó chỉ là lời nói đùa vui thường ngày của papa mình nên vẫn tiếp tục ăn .

-Haizz, mình thật là có lỗi với người nhà họ Choi quá – Nói rồi ông bỏ đi vào nhà làm cô đang ngồi ăn ngon lành phải nhắm lại lời cha.

-Nhà họ Choi à ???

-Mà nè, mai là ngày khai giảng, con nhớ dậy đúng giờ đó nhé !!!

-Dạ ...

-Sao anh lại dừng ở đây ? – Ha Ra thắc mắc hỏi khi thấy Han Yu dừng xe tại 1 bờ biển cách nhà cô không xa.

-Em đi theo anh – Không trả lời câu nói của cô anh nắm tay kéo cô ra ngoài biển.

Chỉ có 2 người trên biển, sóng vẫn vỗ đều, nhẹ nhàng xô vào bờ , nhẹ nhàng ngồi xuống, Ha Ra nghiêng đầu dựa vào vai Han Yu, cảm giác thật hạnh phúc, vậy là cuối cùng cô cũng đã tìm được bến đỗ cho cuộc đời mình . Trên trời mặt trăng cùng các ngôi sao đang thi nhau tỏa sáng , sáng như tương lai của họ vậy.

-Hai đứa mình thật là có duyên nhỉ, quanh đi quẩn lại thì ra người mà trước kia anh không muốn lấy lại là cục nợ mà trời đã ban tặng cho anh giờ đây – Han Yu cười nhẹ, để lộ cái răng khểnh đáng yêu của mình.

-Ừ, giờ nghĩ lại tại mình đã trải qua nhiều chuyện quá ha, cũng may tất cả đều không sao –Ha Ra trả lời câu hỏi của anh mắt cô lấp lánh nhìn vào biển xa.

-Em có biết tại sao biển lại rộng như vậy không ?.

-Tại sao hở anh – Ha RA hỏi , nhất thời cô không muốn suy nghĩ gì cả, chỉ muốn nghe và cảm nhận.

-Biển rộng thì mới có thể đưa thuyền đi xa chứ, không thì thuyền bỏ biển thì sao – Han Yu trả lời, nhắm mắt tận hưởng hương muối biển mà gió mang lại.

-Anh này – HA Ra đánh nhẹ vào Han Yu, câu trả lời của anh không lãng mạn, không logic cũng không ý nghĩa sâu xa như những cuốn tiểu thuyết mà cô đọc nhưng cô biển ẩn trong lời nói đó chính là nỗi lòng của anh, của người mà cô yêu.

-Em sẽ mãi yêu anh –Tiếng nói của cô hòa vào gió biển ngọt ngào.

-Anh cũng vậy ...

Họ trao nhau cho nhau những lời nói thật lòng của mình. Mang đến cho nhau cảm giác ấm áp. Nụ hôn đầu của họ đến thật nhẹ nhàng mà ngọt ngào.....

Biển đêm...thật đẹp.....

Kế hoạch B:

-Các con nói gì, tổ chức tại Việt Nam ???

Ông bà Choi và ông bà Goo giật mình trước đám trẻ.

-Dạ, tại tại con là người gốc Việt mà bác – Ngọc Băng trả lời trước phản ứng bất ngờ của 2 cặp vợ chồng.

-Pama, con muốn tổ chức lễ đính hôn chung với bạn cơ – Ha Ra nũng nịu, thật ra cô đang đổ mồ hôi hột trong lòng.

-Hi hi, pama à chiều con lần này đi – Han Yu dùng chất giọng nhẹ nhàng nhất có thể để nói với pama.

-Nhưng mà còn bạn bè, khách hàng làm ăn của ta thì sao, không lẽ bắt họ phải bay về Việt Nam để dự – Ông Choi đắn đo nói.

-Chuyện này con nghĩ hết rồi, thì pama cứ cho tụi con đính hôn ở Việt Nam đi, dù sao bạn bè mới của con ở bên đó cũng nhiều, còn khách hàng của pama thì đợi đến khi nào kết hôn rồi mời luôn một thể cũng được – Han Yu nhanh nhẩu trả lời chờ đợi ý kiến của pama, cũng may lần trước Ngọc Băng đã chỉ anh cách ứng xử, không là “bí” rồi.

-Chuyện này ... – Ông Choi nhìn sang ông bà Goo.

-Pama à – Ha Ra lại nững nịu năn nỉ.

-Bác àaaaaaaa – Tụi nó cũng đồng thanh kêu gọi làm 4 ông bà cùng quay qua nhìn nhau rồi... gật đầu.

- Được rồi, nhưng chỉ được tổ chức lễ đính hôn bên đấy thôi đó – Ông Goo tuy có hơi khó xử nhưng thấy tụi nó “đồng tâm” như vậy cũng phải đành chịu thôi.

Trong tiếng nhạc xập xình tại bar :

-Yehhhhh – Cả đám tụi nó đang cùng nhau nâng li cho kế hoạch thành công mỹ mãn.

-Thật là vui quá đi, không ngờ mọi chuyện lại diễn ra theo chiều hướng tốt như vậy – Ngọc Linh tí ta tí tởn nói.

-Chứ chẳng lẽ diễn ra theo chiều hướng xấu, em thật là... – Ken lên tiếng bắt bẻ.

-Ồ cái anh này... – Ngọc Linh đang tính đấu võ mồm thì :

-Thôi thôi, đình chiến dùm tui cái, 2 người 1 ngày không cãi nhau là không chịu nổi à – Ngọc Băng lắc đầu bức xúc.

-Hừ, tại ai kia kiếm chuyện trước chứ bộ – Ngọc Linh khoanh tay giận dỗi.

-Nè, anh kiếm chuyện hồi nào ???

-Hồi này ...

-Ồ !

-Mọi người ở đây có thể làm chứng .

-Chứ bây giờ em muốn gì đây, quay lại nhìn anh cười cái coi.

-Never (bệnh cũ).

-Đi mà.

-Xin lỗi đi.

-Anh mà phải đi xin lỗi con gái á hả .

- Giờ có xin lỗi không – Ngọc Linh ra bộ giận.

-Ồ..xin lỗi – Ken ỉu xiu nói, yêu làm người ta thay đổi quá nhiều mà.

-Hihi...hahaha

-Hahaha

Bọn nó ngồi xem đang tính can thì nghe Ken ỉu xiu xin lỗi thì bật cười, tiếng cười của tụi nó thật hồn nhiên, vô tư...

24. Chương 24: Cô Dâu Mất Tích

Tại sân bay Nội Bài :

Hôm nay sân bay thật náo nhiệt nghe nói hình như là có nhóm nhạc thần tượng nào đó ở Hàn sang Việt Nam, bọn nó cũng không để tâm cho lắm vì dù sao cũng 1 thời sống bên Hàn mà. Lượng fan ra đón thần tượng đông thì thôi rồi, đứng từ trong ra tới cả ngoài sân bay nhưng nếu chỉ có vậy thì không nói làm gì, tụi nó lại đi cùng khoang vip với nhóm nhạc đó (ủa, vậy sao tụi nó không nhớ có ngồi chung nhỉ) mới chết chứ.

Devil mặc cái quần thụng màu xám cùng cái áo thun cổ tim màu đen kết hợp với bộ tào màu nâu, cái kính râm cũng màu nâu nốt nhìn đáng vẻ rất ư là lãng tử. Ken thì mặc chiếc quần bò, áo phọt rộng, đeo tai phone kính râm, mỗi khi cười là để lộ chiếc răng khểnh nhìn rất ư là baby. Han Yu hơi giản dị tí , chiếc quần jean với chiếc áo sơ mi hàng hiệu, đội nón nhìn rất ư là...cuốn hút.

Ba nàng nhà ta chơi nổi, Ngọc Băng mặc chiếc quần bó áo cánh dơi rộng trắng , xả tóc (mới uốn nhuộm màu hạt dẻ) cũng đeo kính (kính cặp với Devil á) còn Ngọc Linh thì thôi rồi, cách ăn mặc vẫn không bỏ được, chiếc quần sort ngắn để lộ đôi chân dài trắng ngần với chiếc áo ba lỗ đen đưa con trai nào nhìn chắc cũng phải xịt máu mũi. Ha Ra đã lấy lại được vóc dáng nhưng vẫn thích mặc váy nên cô chọn 1 chiếc váy màu hồng phấn tương đối giản dị (Hai vợ chồng Yu Ra ai cũng giản dị nhỉ).

6 đứa đang ung dung nhàn hạ bước từ trong khoang máy bay ra thì ngay lập tức những tiếng hét chói tai làm bọn nó muốn hồn xiêu phách tán.

-AAAAAAA

-AAAAAaaaaaaaaa...

Chả là bọn fan kia nhầm tụi nó là nhóm nhạc thần tượng (đầu giống đầu ta, thấy người ta đẹp quá nên nhận bừa thì có) nên ừa tới náo loạn cả sân bay. Tình huống bất ngờ quá làm tụi nó không chuẩn bị kịp thế là mỗi đứa mỗi hướng, bị fan cầu xé, tặng hoa, gấu bông xin chữ kí, ở đây không thể nào dùng vũ lực nên tụi nó đành dơ ra chờ lực lượng bảo vệ giải cứu, hic.

-Ê, Suju bên kia mà – 1 fan hét lên nhưng dường như chỉ có 1 số là nghe thấy.

Từ trong khoang lúc này nhóm nhạc mới bước ra, vậy là đám fan lại 1 lần nữa xô đẩy, chen ép nhau bay đến nơi ca sĩ... (haizz, 1 hiện tượng của nước ta).

Hic, hic....

Khi đã an vị ngồi trên xe rồi tụi nó vẫn còn hồn bay phách lạc, cũng may không có chuyện gì xảy ra, không là tụi nó làm cổ cái sân bay này luôn.

-Ken, sân bay này thuộc quản lí nhà anh đúng không – Ngọc Linh xoa xoa cánh tay trầy trụa từ lum lườm lườm Ken.

-Hi cái này là anh không biết đâu, em nói pama anh ấy – Ken cười hề hề xoa xoa đầu.

-Hừm ...

-Có đâu không ? – Han Yu nhìn HA Ra hỏi, chặt vật giữ lấy tụi nó mới thoát được ra khỏi sân bay một cách đầy đủ.

-Chắc, sau này có cho tiền anh cũng không thèm làm người nổi tiếng nữa – Devil lắc lắc cánh tay đang sưng đỏ của anh, chả biết hồi nãy không biết do chen ép hay sao mà giờ tay anh cũng bị thương luôn.

-Chắc mấy tên ca sĩ đó giờ đang chặt vật đây – Ngọc BĂNG nhìn lui hướng sân bay lắc lắc đầu...

Đã 1 tháng từ cái ngày ấy, 2 ngày nữa là bữa tiệc đính hôn bắt đầu nhà nào nhà nấy tích cực chuẩn bị , làm tụi nó chẳng có thời gian đi chơi như mấy bữa đầu nữa. Pama Ngọc Linh từ bên Mĩ còn pama Han Yu với

Han RA ở bên HẦn đều phải bay về Việt Nam , khách khứa được mời kĩ lưỡng dù sao cũng là lễ đính hôn của những thế lực tầm cỡ mà, sao diễn ra đơn giản được.

Nhà hàng 5 sao WEDDING được chọn làm nơi tổ chức, nằm ngay ở trung tâm thành phố nên tiện cho việc đi lại.

Reng...reng...

-Alô.

-Cô là Ngọc Băng đúng không ?

-Tôi đây, cô là ai.

-Tôi nghe nói ngày kia là cô đính hôn rồi phải không ?

-Đúng.

-Nếu muốn biết tôi là ai thì 8h sáng mai đến *** gặp tôi ...Tút..tút...

__Nè...nè, ai mà kì cục thế không biết.

Ngọc BẮng thầm rửa rồi giục điện thoại sang 1 bên ngủ tiếp.

-Devil, con ngủ sớm đi , sáng mai là đính hôn rồi – Papa Devil vào phòng con trai thì thấy anh đang đứng bên ban công suy nghĩ đêm chiều nên nhẹ nhàng khuyên.

-Dạ, papa cũng ngủ sớm đi, mấy hôm nay vì chuyện của con mà papa lo nhiều rồi.

-Ừ, pa biết mà, con trai pa giờ đã lớn rồi, sớm muộn gì thì Thiên Hoàng gia với tập đoàn HOPY cũng là của con thôi, cố mà quản lí cho tốt nhé – Ông khoác tay lên vai đứa con trai mình , nó đã trưởng thành thật rồi.

-Hi, con biết mà pa, mà mai chị con coc về không pa ? – Devil chợt nhớ ra rồi hỏi pa mình.

-Haizz, ta cũng không biết nữa, nhớ lại ngày xưa ta cũng có lỗi quá nếu ta không nóng giận quá thì chắc nó cũng đã không bỏ đi đến giờ vẫn chưa có tung tích.

-Thôi, pa đừng buồn nữa , con tin chị 2 chắc giờ cũng không giận pa nữa đâu.

-Ừm, nó cũng thật là, con gái gì mà tính tình như con trai ấy – Ông lại lần nữa thở dài rồi đi ra ngoài.

Devil nhìn theo bóng cha mà lòng anh cảm thấy xót xa.

-Chị à, chị hãy mau về đi – Devil nhìn ra bầu trời đêm thẫm nhũ.

Còn nhớ ngày ấy, chị 2 hơn Devil 1 tuổi, năm anh học lớp 8 thì chị anh học lớp 9. Tuy chỉ mới 14 tuổi nhưng chị ấy đã rất nổi tiếng trong thế giới đêm, một lần đi bảo chị bị tai nạn phải nhập viện nhưng cũng may là không sao.Papa anh do nóng giận quá nên đã tát chị 1 cái đòi cắt đứt tình cha con, thế là chị bỏ đi, từng ấy năm rồi, pama và cả anh cho người tìm kiếm tung tích chị khắp nơi nhưng nhận được chỉ là sự vô vọng.

Nhạc chuông bài tonight của big bang vang lên làm cắt đứt dòng hồi tưởng của anh :

-Con nghe ạ.

-Devil à, Ngọc Băng...Ngọc Băng nó..nó mất tích rồi .

-Cái gì ???

-Cô ấy mất tích lâu chưa ạ – Devil nôn nóng hỏi ông Triệu lòng cũng đang nóng như lửa đốt ngồi trên ghế sa lông.

-Ta cũng không biết, do lu bu quá nên ta cũng không để ý đến nó lắm, tối nay ta vào phòng thì không thấy nó đâu, gọi điện đến nhà các bạn nó cũng không thấy điện thoại thì không liên lạc được nên ta mới gọi cho con đó.

-Bác đã cho người đi tìm chưa.

-Rồi, nhưng giờ vẫn chưa có tin gì hết – BÀ Triệu mắt rưng rưng lo lắng cứ đi qua đi lại bên cái điện thoại. Cả đêm hôm đó, không ai ngủ được, các pama thì ở nhà trông tin còn tụi nso thì chạy xe đi tìm trong đêm đến những nơi tụi nó hay đến, thậm chí là dò tìm danh sách xuất cảnh nhưng vẫn không có tung tích gì cả.

Còn Ngọc BĂNG , cô ấy đang ở đâu ???

Tại phòng 255 của 1 khách sạn Vip, Ngọc Băng ôm đầu tỉnh dậy, cô vẫn cảm thấy choáng, có lẽ do tác dụng của thuốc mê, nhìn xung quanh chẳng thấy ai cả, gió từ ngoài ban công lùa vào làm cô thấy lạnh.

Có người ngoài ban công, trước mắt cô bây giờ là 1 cô gái đang xoay lưng nhìn ra ngoài :

-Cô ...là ai ???

Người đó từ từ quay mặt lại...

-Cô...

^^

Đã 9h30 sáng, lực lượng đưa đi tìm Ngọc Băng dường như muốn xới tung cả thành phố nhưng cũng vẫn chưa tìm ra cô ấy.

Tại WEDDING khách khứa đã tới đông đủ, chỉ nửa tiếng nữa là buổi lễ đã bắt đầu , cả đám tụi nó lo lắng nhìn Devil :

-Bây giờ làm sao đây, buổi lễ gần bắt đầu rồi – HA RA trong chiếc váy lấp lánh nói.

Tụi nó đều đã thay đồ chuẩn bị tất cả xong hết rồi, kể cả Devil cũng đã thay đồ nhưng vẫn chưa có tin của Ngọc BĂNG .

-Cứ để buổi lễ bắt đầu đi, tôi tin Ngọc Băng sẽ đến.

-Nhưng mà... – Ngọc Linh đang tính nói thì đã bị Ken thụi vào tay làm cô cũng ngưng không nói nữa.

-Buổi lễ sắp bắt đầu, mời quý vị và các quang khách tập trung về khán đài để chào đón sự có mặt của những nhân vật chính.

-Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên lại càng làm tụi nó thêm lo, đã tới giờ rồi...

25. Chương 25: Đoạn Kết

- Hôm nay là ngày trọng đại của.... – Khi kết thúc bài diễn văn này cũng là lúc bọn nó phải xuất hiện ở khán đài để làm lễ nhưng bây giờ Ngọc Băng vẫn chưa có mặt , mồ hôi bắt đầu rịn ra. Ước muốn duy nhất của tụi nó lúc này là mong sao cho thời gian ngừng lại.

-Ồm, đã đến giờ, vậy thì các vị hãy chào đón sự có mặt của các cặp đôi hạnh phúc ngày hôm nay – Tiếng của M.C chương trình làm tụi nó phải nhăn nhó mặt mày .

-Tụi mi đi trước đi ta sẽ đi sau – Devil bình thản trả lời, không thể nào không có tung tích của Ngọc Băng được trừ khi chính cô không muốn tham gia buổi lễ này.

-Nhưng mà...

-Trễ rồi đấy, đi đi ...

Hai cặp tình nhân bước vào ngay lập tức đón nhận được tràn vỗ tay ồ ạt từ những quan khách có mặt, đúng là trai tài gái sắc, Devil cũng đã đi vào buổi lễ nhưng không phải đi vào từ cửa chính như những cô dâu chú rể kia mà đi vào cửa phụ (đánh hôn mà sao giống đám cưới thế nhỉ ???), đường chuyên dành cho những quan khách tới trễ nhưng không muốn phá hỏng buổi tiệc.

-Chẳng lẽ em không muốn đính hôn – Devil nhìn ra phía cửa , nói nhỏ cho đủ mình nghe còn 5 phút nữa là buổi lễ đính hôn bắt đầu cũng là lúc diễn ra lời tuyên thệ, anh không muốn làm gián đoạn buổi lễ của những đứa bạn thân kia có lẽ...

Lời bàn tán đã bắt đầu, đa số họ đều thắc mắc sao chỉ có 2 cặp còn thiếu gia nhà họ Thiên Hoàng và tiểu thư nhà họ Triệu nữa cơ mà...

Devil từ từ bước lên khán đài, tuy không đành lòng nhưng có lẽ anh phải làm thôi, sự không có mặt của Ngọc Băng hôm nay đã nói lên tất cả, không thể trùng hợp như vậy được, mất tích đúng ngày sắp cử hành lễ đính hôn. Mà có cho là trùng hợp cô bị bắt cóc đi nữa, thì với thể lực của cả 3 nhà liên kết lại, đến nỗi muốn lật tung cả thành phố luôn mà không tìm được là vô lí, chỉ có 1 lí do để giải thích cho tất cả là cô không muốn đính hôn với anh...

Ra hiệu và sau khi thay thế chỗ của tên MC đang dẫn chương trình anh lạnh lùng nhìn xuống khán đài nơi hiện diện những thế lực lớn, không lớn sao được toàn là những nhân vật tầm cỡ được cả 3 nhà mời mà :

-Chắc quý vị cũng đang thắc mắc tại sao từ lúc buổi tiệc bắt đầu tới giờ vẫn không thấy sự hiện diện của cô dâu Ngọc Băng.

-Devil à con đag tính làm gì đây – Ông Thiên nhìn đứa con trai lo lắng mà lo lắng còn ông Triệu (papa Ngọc Băng) chỉ biết lắc đầu mắt cứ đăm đăm ra cửa chờ sự xuất hiện của kì tích, con gái ông tại sao khi không lại mất tích chứ???

-Không để mọi người chờ đợi lâu sau khi giải đáp thắc mắc của mọi người thì buổi lễ vẫn sẽ được tiếp tục ... à có lẽ buổi đính hôn ngày hôm nay chỉ còn ..- Devil dừng lại , cả khán đài cũng đang im lặng chờ đợi Devil.

-KHOAN ĐÃ – Kèm theo lời nói là hành động, cánh cửa bật mở, sau cánh cửa chắc ai cũng biết là ai, 1 người đứng đó môi nở nụ cười thật tươi, khoác trên mình bộ váy trắng tinh khiết tất cả như đã chuẩn bị sẵn sàng.

-Buổi lễ vẫn tiếp tục chứ – Ngọc Băng nói, nhìn cô cứ như tiên nữ giáng trần xung quanh là thứ ánh sáng chói lòa (tg : chứ không phải đúng ngay cửa chắn hết ánh sáng của người ta à. Xí) .

Theo sau lời nói đó là tiếng vỗ tay của tất cả mọi người có mặt.

-Tất nhiên

Chắc ai cũng thắc mắc người phụ nữ đã đưa Ngọc Băng đi là ai nhỉ, vậy thì xem nhé :

Sau khi buổi lễ đính hôn đã kết thúc :

-Ngọc Băng con đi đâu mà bây giờ mới chịu xuất hiện hả ? – Ông Triệu lo lắng chất vấn con gái.

-Ừm ... con – Ngọc Băng cúi đầu không trả lời.

-Thôi đi ông xui con bé đã về là tốt rồi, tôi cứ tưởng ... – Papa Devil chen vào bên con dâu.

-Tưởng rằng em dâu sẽ bỏ đi giống con chứ gì – Câu nói làm mọi người giật mình nhìn ra....

-Chị hai – Devil cất tiếng gọi không tin rằng chị mình đã trở về.

-Tracy , con ...cuối cùng con cũng đã về – Bà Thiên vui mừng ôm đứa con gái bẽn lẽn, bà đã hối hận biết bao khi trước kia để con gái bà phải bỏ đi rời xa mái ấm gia đình này. (cái tên tracy mọi người thấy quen không nè , trở về chương 4 nhé) .

-Mama , hì hì – Đáp trả lại cái ôm của mẹ cô nhìn sáng cha , ông Thiên hiện giờ đang bất động nhìn đứa con gái năm xưa tại ông mà phải bỏ đi.

-Papa à, con xin lỗi, lúc trước...con đã sai – Cô rưng rưng nước mắt nhìn người cha tóc đã lấm bạc, mới có mấy năm mà cha đã già đi nhiều quá.

-Không...con không sai..là ta sai – Ôm chầm con gái, nước mắt ông lại rơi, rơi vì tình yêu, vì tình cảm cha con cao quý...

-Chính con đã dụ Ngọc Băng ra ngoài, con chỉ muốn thử thách tình cảm của cô em dâu tương lai thôi, pa có trách con không ?

-Không, ta không trách con

Và sau đó là 1 màn lâm li bi đát, gia đình nhận nhau – song hỷ lâm môn và tiếp theo đó nữa là 1 màn nhận lỗi của cô chi Tracy với 2 bên gia đình nhưng may mắn là không có ai trách cô cả, họ đều mừng cho sự trở về của cô...

Một thời gian sau tiếng cha xứ lại 1 lần nữa cất lên trong nhà thờ :

-Con có nhận người nam này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để trung trinh với chàng đang khi hai người còn sống chăng?

-Dạ....Có – Tiếng cô dâu trả lời đầy e thẹn.

-Con có nhận người nữ này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ nàng khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để chỉ yêu mình nàng, chung thủy với nàng ?

-Dạ có – Trái ngược lại với cô dâu tiếng trả lời này lại đầy dứt khoát.

Bộp....Bộp...Bộp....

Trên bầu trời những công chim bồ câu bay lên, nó mang một màu trắng tinh khiết, một màu trắng mở đầu cho tương lai mới hạnh phúc mới....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-moi-la-sieu-quay>